

SPASENJE VEROM I VAŠA VOLJA

**KAKO DA KORISTIM SVOJU VOLJU DA BIH
DOŽIVEO ISKUSTVO SPASENJA VEROM?**

MORIS VENDEN

Naslov originala:

Salvation By Faith and Your Will

Autor: *Morris Venden*

SADRŽAJ

1. JEDNO SAVREMENO UPOREĐENJE.....	3
2. ŠTA MOŽE ČOVEK.....	8
3. SLOBODA LJUBAVI.....	15
4. DA LI JE DOBAR ONAJ KOJI NIJE LOŠ.....	22
5. NA PRAVOM ILI POGREŠNOM MESTU	30
6. ISUS POD BOŽJOM KONTROLOM.....	36
7. KAKO DA POSTUPAMO U ISKUŠENJIMA	45
8. „SAMO JE JEDNO POTREBNO!“	49

SKRAĆENICE DELA ELEN VAJT I ČASOPISA KOJI SU KORIŠĆENI U OVOJ KNJIZI

AA	(The Acts of Apostles) – Dela apostola
CT	(Counsels to Teachers, Parents, and Students) – Saveti učiteljima, roditeljima i učenicima
IBC	(The seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 1) – Adventistički biblijski komentar, tom 1 (2-7BC – tomovi 2-7)
ISM	(Selected Messagges, book 1) – Odabrane poruke, knjiga 1 (2SM za knjigu 2...)
1T	(Testemonies for the Church, vol. 1) – Svedočanstva za Crkvu, knjiga 1 (2-9T – knjige 2-9)
MB	(Thoughts From the Mount of Blessing) – Misli sa Gore blagoslova
TM	(Testemonies to Minister and Gospel Workers) – Svedočanstva za propovednike i evanđeoske radnike
MH	(The Ministry of Healing) – Služba isceljenja
R&H	(Review and Herald) – Pregled i glasnik

1. JEDNO SAVREMENO UPOREĐENJE

U svojim propovedima Isus se često služio pričama iz života, očiglednim poukama ili parabolama. Činio je to iz određenog razloga: „I pristupivši učenici rekoše mu: zašto im govoriš u pričama? A on odgovarajući reče im: vama je dano da znate tajne carstva nebeskoga, a njima nije dano... Zato im govorim u pričama...“ (Matej 13,10-13) Ovim metodom poslužit ćemo se i mi u našem zajedničkom razmišljanju jer je tako najlakše objasniti složene i neprolazne istine. Okvir našeg proučavanja predstavljaće pitanje: **Kakva je uloga vere i ljudske volje u spasenju?** U ovoj knjizi ukazaćemo na pravilnu upotrebu čovekove volje koja je udružena sa Hristom. Pokazaćemo kako je shvatanje ove teorije i njeno oživotvorenje u našem iskustvu progresivno i da ne može da se postigne preko noći. Mi moramo svakog dana da stičemo iskustvo zajednice sa Bogom, da se ne bismo oslanjali na sopstvene snage.

Kad bi se Isus danas nama obratio, govorio bi nam o onome što nas okružuje: o avionima, elektricitetu, autoputevima i automobilima. Pokušaćemo da opišemo pomoću jednog upoređenja kako čovek raste u hrišćanskom životu ako ostane u vezi sa Bogom.

Opravdanje verom je teško objasniti rečima. Zbog toga će nam sledeće upoređenje pokazati šta znači „biti u Hristu“. Moramo imati na umu da je ovakvo upoređenje, parabola ili priča zamišljen događaj koji ostavlja mogućnost za određene pouke i zaključke, ali ne mora biti ni verovatan ni moguć.

Stajao sam u liftu najviše zgrade na svetu. Hteo sam da sa njenog vrha vidim grad. Na pola puta lift je zastao i u njega je ušao čovek koga sam dobro poznavao. Bio je to najimućniji čovek na svetu. Ničim nisam pokazao da sam ga prepoznao.

Pošto smo bili sami u liftu, imao sam priliku da ga posmatram. Očigledno je primetio moj pogled, jer je iznenada prekinuo tišinu: „Da li me poznajete?“

„Nisam sasvim siguran“, odgovorio sam, „ali lepo izgledate i veoma ste mi simpatični.“

U tom trenutku lift se zaustavio. Izašao je prvi na terasu. Zajedno smo prišli ogradi i pogledali grad pod nama. Iznenada se okrenuo prema meni i rekao: „Imam za vas jednu ponudu!“

„Zaista?“ odgovorio sam. Poželeo sam da u toj ponudi spomene novac.

„Da“, rekao je. „Hoću da vam poklonim milion dolara.“

„Meni? Milion?“ Osećao sam da se u njegovoj ponudi krije neka zamka, ali nisam znao koja.

Osim toga, odavno sam želeo da kupim automobil. Zaključio sam da bi njegov dar bio više nego dovoljan da pokrije takav izdatak. Bio sam ushićen!

Trgao sam se kad je nastavio: „Daću vam novac, ali uz dva uslova. Prvi je da mi obećate da ćete ga potrošiti za godinu dana!“

Istina, više bih voleo da mogu da ga rasporedim na duže vreme, ali, pomislio sam, bolje je imati i potrošiti takav novac za godinu dana, nego ga uopšte nemati. Odmah sam pristao.

„Dobro“, odgovorio je čovek. „Evo i drugog uslova. Na kraju te godine dana, morate doći ovamo na vrh ove zgrade, bez obzira gde se nalazili: na Dalekom istoku, u Evropi, Meksiku ili na Karibima.“

„Da li je to sve?“ upitao sam. „A šta onda?“

„Kad se ovde budemo sastali, skoćićete sa ove terase u dubinu!“

„Šta treba da uradim?“ dah mi je zastao.

Ponovio je uslov. „Ne možete me prevariti. Ni taj milion neće vam pomoći da se sakrijete. Ako ne skoćite, ja ću vas gurnuti!“

Nije bilo potrebno mnogo razmišljanja da pogledam popreko svog „dobrotvora“ i uzbuđeno progovorim: „Vi ste grozni!“ Okrenuo sam se i pošao prema liftu.

Dok se lift spuštao, nisam mogao a da ne razmišljam o njegovoj besmislenoj ponudi. Pitao sam se ima li čoveka koji je pri zdravom razumu prihvatio njegovu ponudu. Kad je lift stao, u njega je ušao čovek odeven u belu odeću. Činilo mi se da sam ga ranije video – možda na slici. Nasmehio se, ali nisam baš imao volju za razgovor. Počeo sam da osećam nepoverenje prema ljudima koji se voze liftom.

Međutim, po svemu sudeći, njemu nije smetala moja uzdržanost. „Da li ste bili na vidikovcu?“ upitao je.

„Da“, odgovorio sam oprezno. „Pogled je nezaboravan.“

Odjednom je počeo da mi priča o jednom mnogo lepšem gradu. Zvučalo je neverovatno. Taj grad je po svojoj veličini ogroman. Kroz njega protiče neobična reka. Opisivao je voće koje raste pored reke. Oduševio sam se lepotom tog grada.

„Kako je moguće stići do njega?“ upitao sam.

„Put mogu da vam pokažem samo ja“, glasio je odgovor. „Biće mi drago da vas tamo odvedem.“

„Koliko je daleko do tog grada?“

„Udaljen je sto sedamdeset triliona kilometara.“

Ponovio sam ovu brojku. Za života ne mogu da stignem do tog grada. U tom trenutku lift je opet zastao. U njega je ušao jedan čovek koji je ličio na mađioničara. Crno odelo, crna brada i brkovi i visoki crni šešir. Dok je moj prijatelj nastavljao da opisuje daleki grad, pridošlica me je posmatrao prodornim pogledom. Odjednom se nepristojno umešao u razgovor. Moj prijatelj u belom je uljudno začutao.

„I ja znam za jedan predivan grad“, rekao je mađioničar. „Treba videti njegova svetla! U njemu neprekidno teče zabava. Ne mora ništa da se čeka!“

„A kako se dolazi do njega?“ upitao sam.

„Pokazaću vam put!“

„Da li je daleko?“

„Ne, za četiri časa ste tamo.“

„Samo četiri časa?“ upitao sam sa nevericom.

„Da, četiri časa!“

„Pa šta onda čekamo? Pođimo odmah!“ uzviknuo sam.

U tom trenutku lift je stao u prizemlju. Čovek u belom je neprimetno izašao i krenuo niz ulicu, a onaj u crnom odelu odveo me do aviona koji me je za četiri sata prevezao do Las Vegasa, grada zabave, kocke i poroka.

Odmah sam prihvatio sve pozive na razonodu. Tako je prolazio dan za danom. Međutim, nekako se nisam osećao srećan. Posle svake zabave ostala bi praznina. Na svoje iznenađenje otkrio sam da je sve što sam činio bilo zanimljivo samo dok traje – ali nije bilo trajno. Za samo trideset dana bilo mi je svega dosta. Želeo sam sreću, nešto dublje i trajnije; ovaj mi se grad više nije sviđao.

Počeo sam da razmišljam o gradu o kome mi je govorio čovek u belom. Osećao sam da ću tamo naći ono za čime čeznem. Odlučio sam da napustim grad razonode i automobilom krenem na daleki put do grada na reci.

Čim sam krenuo, shvatio sam da sam jedini koji vozi u smeru od grada; svi ostali vozili su prema gradu. Bio sam primoran da usporim i da se sasvim približim ivici autoputa. Iznenada se iza krivine pojavio jedan kamion natovaren balvanima. Išao je mojom stranom puta. Da bih izbegao čeoni sudar, skrenuo sam kolima u jarak. Šljunak i blato leteli su na sve strane dok sam se

zaustavlja u jarku. Sedeo sam tako jedno vreme pitajući se da li ću ikada stići u onaj daleki grad. Na um su mi došle reči mog prijatelja u belom. Privlačila me lepota tog grada. „Hajde da opet pokušam“, rekao sam sebi. Izvukao sam se iz jarka i krenuo. Nažalost, saobraćaj je i dalje bio prepun opasnosti.

Svaki nekoliko dana putovanja jurio bi mi u susret jedan od onih teških kamiona i ja bih opet završavao u jarku.

Putovanje se nastavljalo – neprestano silaženje u jarak i izlaženje iz njega – kao noćna mora. Jednog dana, dok sam sedeo u jarku i razmišljao da odustanem od puta, začuo sam kucanje na prozoru mog automobila. Podigao sam pogled i na svoju veliku radost ugledao mog prijatelja u belom. Otvorio sam vrata i pozdravio ga. „Hoćeš li da vozim umesto tebe?“ upitao me. Pristao sam bez oklevanja.

Premestio sam se na mesto suvozača, a on je ušao i seo za volan. Dok je izlazio na autoput, primetio sam njegove snažne, mišićave ruke. „Kakav si posao ranije obavljao?“ upitao sam.

„Radio sam u stolarskoj radionici.“

Za samo nekoliko trenutaka dostigao je brzinu od sto pedeset kilometara na sat. Nije vozio blizu ivičnjaka. Sedeo sam i čudio se, ne verujući svojim očima. Sva vozila su se sklanjala s puta. „Sto pedeset kilometara na sat!“ rekao sam u sebi. „Mislim da ćemo ipak stići u grad!“ Ispunjen radošću, poželeo sam da vičem kroz prozor: „Treba da vidite mog vozača!“ U meni se spontano javljala želja da ga svakome predstavim.

A onda, jednog dana iza krivine pojavio se jedan od onih teških kamiona. Išao je pravo na nas. Nisam želeo da se direktno sudarimo sa kamionom pri brzini od sto pedeset kilometara na sat, pa sam uhvatio volan i naglo ga okrenuo u stranu. Moj vozač se nije odupirao. Gume su zaškripale i mi smo se našli u jarku.

Izbegli smo kamion. Kad se prašina slegla, ustanovio sam da je moj vozač još uvek uz mene. Potapšao me po ramenu i upitao: „Hoćeš li da opet vozim?“

„Kako ćemo voziti ovakva kola?“ pitao sam. „Branici su se savili i koče točkove.“

„Ne brini“, odgovorio je. „Namestiću ih!“ Iznenadio sam se kako je spretno izvršio opravke. Da li je i to naučio u stolarskoj radionici?

Malo zatim opet smo jurili autoputem sto pedeset kilometara na sat. Dok je vozio, razmišljao sam: „Rekao mi je da je već prošao ovim putem. Možda je i on sretao te kamione!“ Počeo sam da se pitam šta bih učinio ako još koji put sretnemo neki od tih kamiona.

Putovali smo tako nekoliko dana. Shvatio sam da mi se moj vozač nikada ne nameće. U svako doba mogao sam da preuzmem upravljanje. Svakog jutra kad smo kretali na put pitao me da li želim da ostane sa mnom i da vozi, a ja sam uvek potvrdno odgovarao.

Jednog dana opet se iza okuke pojavio kamion. „Gledaj sad“, rekao sam u sebi. „Ostani miran! Ne čini nikakvu nepromišljenost. Ne dodiruj svojim nečistim, malim rukama volan. On zna kako da postupi kad naiđu kamioni. Ne mešaj se!“ Ali, bilo mi je teško da ostanem miran. Želeo sam da nešto učinim.

Zatvorio sam oči i opet ih otvorio. Grizao sam nokte, stezao sigurnosni pojas. Na moje zaprepašćenje moj vozač je brzinu povećao na 200 kilometara na sat. Samo uz najveći napor volje i samokontrole uspeo sam da ostanem miran na sedištu. Da li ste ikada čuli upozorenje: „Ne gledaj – već radi!“ Zaista je teško promeniti ga u suprotno: „Ne radi, već gledaj!“

Nekako sam uspeo da se savladam. Kad je izgledalo da ćemo se sudariti, **kamion je skrenuo u jarak!** Jedva sam mogao da poverujem. U trenutku kad smo projurili pored kamiona, prepoznao sam vozača. Bio je to čovek koji me je odveo u Las Vegas.

Još uzbuđen zahvalio sam svom vozaču. Činilo mi se da imam još više razloga da vičem kroz prozor: „Treba da vidite mog vozača! On može da savlada svaku prepreku!“

Nastavili smo putovanje. Neko je vreme bilo divno. Ali onda, na moje iznenađenje, postalo mi je dosadno da posmatram prirodu. Smetalo mi je što ja nisam za volanom. Prirodno, nije mi bilo drago da stalno priznajem kako ne umem da vozim. To je vređalo moje „ja“. Želeo sam da protestujem: „Znam i ja da vozim. Odrastao sam. Položio sam vozački ispit.“ Umarali su me napori koje sam činio da ga ostavim za volanom. Odjednom sam sa leve strane puta ugledao zabavni park. Izgledao je kao mesto iz bajke. Iako sam želeo da stanemo, bio sam ubeđen da moj vozač neće skrenuti do parka. Zato sam dodirnuo njegovu ruku i rekao: „Izvini, mogu li ja da vozim?“

On me nikada nije sprečavao da vozim, nikad mi nije prigovorio kad sam zatražio da preuzmem volan. Kad se podigao sa vozačkog mesta, zgrabio sam upravljač. Začudo, ostala vozila su mi se sklanjala. Postepeno sam usporio, a onda krenuo nalevo, putem prema zabavnom parku. Ulazeći u jednu krivinu, nisam na vreme reagovao i survao sam se niz stenu.

Dole, u dnu provalije, kad sam došao k sebi, a oko mene su bili razbacani delovi lima i motora, moj saputnik me potapšao po ramenu i ljubazno upitao: „Hoćeš li da ja opet vozim!“

Odgovorio sam: „Upravo sam to odlučio!“

Ne znam kako je uspeo, ali sastavio je nekako delove mojih kola i mašina je proradila. Nedugo zatim opet smo bili na autoputu i vozili brzinom od sto pedeset kilometara na sat. Posmatrajući svoje rane, čvrsto sam odlučio da više nikad ne uzmem volan u svoje ruke. Moj vozač me nije korio za moju nepromišljenost.

Međutim, posle nekoliko dana iznenada sam otkrio da sedim za volanom, iako nisam znao kako sam tamo dospeo. U stvari, u početku nisam ni primetio da upravljam kolima, jer su mi se manja vozila sklanjala s puta. Ali, kad sam ugledao teški kamion kako juri prema meni pitao sam se ko je za volanom. Tada mi je na um došla zanimljiva misao. „Video si kako to on radi. Zašto ne bi mogao da učiniš to isto? Povećaj brzinu na dvesta na sat i idi pravo na kamion. To će ga primorati da skrene u jarak.“

Bio sam siguran u sebe. Nagnuo sam se nad volan i povećao brzinu. Ne treba da vam pričam šta se dogodilo. Izgubio bih život u čeonom sudaru da se moj prijatelj, pred sam udar, nije bacio pred mene. Tako je **on** zadobio modrice i rane iz kojih je tekla krv.

Tek su se krhotine slegle oko mene, a on je upitao: „Hoćeš li da ja vozim?“

„Šta da voziš?“ upitao sam.

Na svoje iznenađenje, otkrio sam da on nije samo stolar i limar, već i vrhunski mehaničar. Malo zatim opet smo jurili prema udaljenom gradu. Gledajući vozača i njegove modrice i rane koje su krvarile, osetio sam svoju krivicu i zamolio ga za oprostaj.

Postepeno sam na ovom putovanju shvatio da grešim kad god pokušam da mu pomognem u onome što je on već obećao da će učiniti – odvesti me do grada. Pogrešio bih kad god bih uzeo volan u ruke. Kad bi se pojavili kamioni, a ja bih ustanovio da sam na vozačkom sedištu svojom greškom ili slobodnom voljom, brzo bih se pokajao i smesta njemu prepuštao volan. Još nešto sam primetio. Otkrio sam da i druga vozila počinju da izgledaju kao kamioni.

Putovanje još nije završeno. Upravo smo posle nekoliko dana stigli na jednu raskrnicu. Jedan put vodio je ulevo i završavao u Suncem obasjanom vrtu, tako lepom da se teško može opisati, sa

cvećem, igralištima, zelenim livadama, izvorima, jezerima i potocima, sa palmovim drvećem koje se njihalo na vetru. Put koji je vodio do njega bio je dobar i širok. Ali, put koji se odvajao udesno, bio je posut šljunkom, a malo dalje napred mogao sam da vidim rupe.

Moj vozač je krenuo udesno, onim izlokanim putem. Potapšao sam ga po ramenu i upitao: „Jesi li video onaj drugi put?“

„Da.“

„Siguran si da smo na pravom putu? Onaj put nalevo mi mnogo više liči na opis tvog grada.“

„Na pravom putu smo. Ali, ako ti ne misliš tako, možeš da preuzmeš volan.“

„Ne, molim te, samo nastavi!“

Dok smo se penjali uz planinu bacio sam pogled na one divne, Suncem obasjane vrtove koje smo ostavili u dolini. Ugledao sam ogromne stubove dima koji su se dizali iz njih.

Čvrsto odlučujem da on stalno bude za volanom. U ovom trenutku ugledao sam nešto neobično. Sa one strane planina ka kojima idemo vidim blistavu svetlost. Jedva čekam da vidim šta to tako sija. Izgleda da sija onaj grad. I dok tako zajedno putujemo, imam priliku da bolje upoznam svog vozača. Što Ga više poznajem, više Ga volim i imam više poverenja u Njega!

2. ŠTA MOŽE ČOVEK

Iako na prvi pogled može izgledati nezanimljivo i nevažno, oko pitanja delovanja ljudske volje posle obraćenja okreće se celokupno razumevanje pojma uračunate (pripisane) i date (učinjene, ispoljene – *prim. izdavača*) pravde (pravednosti) koju dobijamo verom. Međutim, proučavanje ovog predmeta pokazuje da većina hrišćana pogrešno shvata pojmove u vezi sa posvećenjem verom. Na kraju otkrivamo da je to jedna od najjednostavnijih osnovnih istina hrišćanskog života.

Osećaj bespomoćnosti javio se u meni pre nekoliko godina, kad sam, čitajući knjigu Put Hristu, odlučio da nađem odgovore na sva svoja pitanja. Na strani 14. naišao sam na sledeću rečenicu: „Obrazovanje, kultura, služenje voljom, ljudski naponi, sve to ima svoju oblast delovanja, ali je tu bespomoćno.“ Nisam u potpunosti razumeo ovaj tekst, ali sam shvatio da volja i ljudski naponi imaju ograničenu moć delovanja.

U nastavku stigao sam do strane 37. na kojoj stoji: „Vama je neophodno da razumete šta je prava moć volje“. Ovo me zbunilo. Ranije sam razumeo da je volja nemoćna, a sad otkrivam da treba da upoznam njenu pravu moć. To mi je izgledalo nekako protivrečno. Kako nemoćna volja može da ima bilo kakvu moć?

U svom neznanju nastojao sam da što više razvijem snagu svoje volje. Primoravao sam samog sebe da činim ono što nisam želeo, ili što mi je bilo teško – ustajao sam u tri sata ujutro, pio sam šesnaest čaša vode na dan, izbegavao sam kolače, nisam jeo između obroka. Zaista sam razvijao snagu volje – bar sam tako mislio. Ali na kraju sam bio obeshrabren, jer sam shvatio da su svi moji naponi bili uzaludni.

Svestan promašenosti svojih napora počeo sam opet da proučavam predmet volje. Neki su mi savetovali: „Ostavi se toga. Važno je da te Bog voli.“

Jedno vreme odlučio sam da dignem ruke od istraživanja, jer mi se činilo da nikada neću naći odgovor. Ali, pročitane rečenice nisu mi dale mira. „Vama je neophodno da razumete šta je prava moć volje.“ (Put Hristu, str. 37) „Bićeš u stalnoj opasnosti, dokle god ne shvatiš pravu snagu volje.“ (5T 513) „Pravilnom upotrebom volje život se može potpuno promeniti.“ (MH 176)

Uporno sam nastojao da shvatim pravi odnos između božanske moći i ljudskih napora. Sve više je postepeno jačalo moje osvedočenje da je volja glavno i ključno pitanje u veličanstvenom predmetu spasenja verom. Hteo sam da shvatim ulogu ljudske volje u svakodnevnom životu.

Počeo sam da proučavam Bibliju. Na svoje iznenađenje otkrio sam da su čak i biblijske ličnosti u toku mnogih godina preživljavale teškoće i probleme pre nego što su razumele kako da na pravi način koriste svoju volju.

1. Bog je posle potopa obećao da nikad više vodom neće uništiti Zemlju. Neki su verovali Njegovom obećanju, a neki nisu. Oni koji su posumnjali u Njegovu reč počeli su da grade kulu za slučaj da Bog ne održi obećanje. Ovaj poduhvat je propao.

2. Avram je stekao slično iskustvo. Bog ga je odveo u zemlju koju mu je obećao kao nasledstvo uz obećanje da će postati otac velikom mnoštvu. Kad je posle dugog puta stigao u Hanan, ljudi su ga pozdravili: „Dobro došao u našu zemlju. Kako ti je ime?“

„Ime mi je 'otac mnogih'“, odgovorio je.

„Lepo“, rekli su. „A koliko dece imaš?“

„Nemam nijedno!“ Ljudi su se nasmejali.

Obratili su se Sari. „Dobro došla u Hanan! Kako se zoveš?“

„Ime mi je 'majka narodima'“.

„Lepo! A koliko dece imaš?“

„Pa... nemam dece.“

Zatim su malo bolje pogledali Saru i upitali: „A koliko ti je godina?“

„Šezdeset i pet.“ To ih je još više zbunilo.

Konačno je Avram zaključio da je Bog obećao nešto što ne može da ispuni. „Potrebna mu je naša pomoć“, zaključio je. Avram i Sara porazgovarali su o problemu i načinili plan koji im je izgledao prihvatljiv, u skladu sa običajima onog vremena. Uskoro je u njihovoj porodici došlo do teških neprilika. Tek posle mnogih godina jada Avram je konačno shvatio pouku koja je od njega učinila „oca vere“.

3. Bog je naložio Mojsiju da povede Izrailj iz Egipta u **Obećanu** zemlju. Mojsije je rekao: „U redu, tu sam! Počinjem!“ Zamahnuo je mačem i ubio jednog Egipćanina. Zatim je pobjegao u pustinju u kojoj je proveo četrdeset godina. Dok je pasao ovce učio je pouke o veri i volji. Posle četrdeset godina Bog ga je podsetio da treba da izvede Izrailja iz Egipta.

Mojsije je odgovorio: „To ne mogu! Rođeni sam pastir. Nisam u stanju da oslobodim Izrailj.“ Međutim, Bog je znao da je Mojsije spreman, jer je konačno shvatio da mu ne preostaje drugo nego da se osloni na božansku silu.

4. Uprkos činjenici da su imali iskusnog vođu, koji je naučio ovu tešku lekciju, Izrailjci su morali steći isto iskustvo. Bog im je obećao: „Jer će se Gospod Bog vaš biti za vas.“ (5. Mojsijeva 3,22)

Izrailj je četrdeset godina lutao pustinjom *učeci* istu pouku koju je Mojsije morao da nauči pre njih: **kad Bog nešto obeća, On će to ispuniti i nije mu potrebna naša pomoć. Svojim naporima samo ometamo Boga da ostvari svoje namere.**

5. Setimo se Petra koji je rekao Isusu: „Da bih znao i umreti sa tobom neću te se odreći.“ (Matej 26,35) Petar je doneo dobru odluku, ali nije imao snage da je ostvari. Samo nekoliko sati kasnije doživeo je poraz. On nije razumeo pravu ulogu volje.

6. Kad sam čitao Rimljanima poslanicu 7. poglavlje, ohrabрила me je činjenica da je čak i apostol Pavle, čovek velike duhovne pronicljivosti i divovskog intelekta, imao teškoća u shvatanju uloge volje. On detaljno opisuje svoje neuspele pokušaje da živi hrišćanskim životom. „Jer ne znam šta činim, jer ne činim ono što hoću, nego na što mrzim ono činim. Ako li ono činim šta neću, hvalim zakon da je dobar. A ovo više ja ne činim nego greh koji živi u meni. Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mojem. **Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim.** Jer dobro šta hoću ne činim, nego zlo što neću ono činim.“ (Rimljanima 7,15-19)

Pavle je znao šta hoće i njegove su odluke bile dobre, ali u praksi nije uspevao da ih ostvari. Očigledno, doživljavao je poraze i neuspehe u svom hrišćanskom životu. Zato se pitao: „U čemu je problem? **Hoću** da činim, a ne mogu!“

Naravno, neki mogu pomisliti da Pavle sigurno govori o svom životu pre obraćenja, kad je tek upoznao Hrista. Međutim, da li postoji razlika u delovanju volje pre i posle obraćenja? „Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u njemu.“ (Kološanima 2,6) U knjizi Put Hristu, na 54. strani stoji da mi moramo „ostati“ u Hristu isto onako kako smo Ga primili. Ako pretpostavimo da Pavle opisuje neuspehe obraćene osobe, treba zaključiti da isti principi važe za delovanje volje pre i posle obraćenja. Volja deluje na isti način kad se radi o opravdanju i kad se radi o posvećenju.

Pavle takođe piše svoju čuvenu tvrdnju u vezi sa voljom u Filibljanima 2,12: „Tako, ljubazni moji, kao što me svagda slušaste, ne samo kad sam kod vas, nego i sad mnogo većma kad nisam kod vas, gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem.“ Ako bismo ovde zastali, ovaj stih bi predstavljao

podršku onima koji se trude da nebo zadobiju dobrim delima. Ali, Pavle u sledećem stihu nastavlja: „Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno.“

Da li ovo protivreči onome što Pavle kaže u Rimljanima 4: „Onom koji radi, plata se ne računa kao dar, nego kao ono što mu se duguje“ (Savremeni srpski prevod) I „onom koji ne radi, ali veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vera se računa u pravednost.“(4 i 5) U prvom tekstu stoji da moramo nešto učiniti sa svoje strane, a u drugom da nas spasava vera, a ne dela. Jedini način da uskladimo ova dva teksta je zaključak da u **našem** hrišćanskom životu postoji nešto što **moramo** učiniti, ali isto tako postoji i nešto što Bog od nas **ne očekuje** da učinimo.

Filibljanima 2,13. kaže da je Bog taj koji deluje u nama. Ali upravo tu i nastaje problem, jer ovaj tekst možemo shvatiti na više načina. Zapazite te mogućnosti.

1. „Jer je **Bog** što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno.“
2. „Jer je Bog što čini **u vama** da hoćete i učinite kao što mu je ugodno.“
3. „Jer je Bog što čini u vama da **hoćete i učinite** kao što **mu** je ugodno.“

Da li osećamo razliku?

Koje je pravo značenje ovog teksta? Da li je **Bog** taj koji te je pokrenuo da hoćeš i činiš – da li On podstiče i volju i dela, ako Mu dozvoliš? Ili **ti** moraš imati volju i činiti svoj udeo u toj zajednici? Ovde leži tanana nit povezanosti između vere i dela. Ako nismo pažljivi, dolazi do velikog jaza.

Godinama smo verovali da opravdanje dobijamo samo kroz veru, a posvećenje i kroz veru i kroz dela. Verovali smo da pobedonosni život zahteva od nas da nešto sami učinimo, **kao dodatak** veri. Da li je to pravilno? Razmotrimo tekst koji govori o posvećenju, a nalazimo ga u 1. Solunjanima 5,23.24: „I celi vaš duh i duša i telo da se sačuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista. **Veran je onaj koji vas dozva, koji će i učiniti.**“

Zato bi tekst u Filibljanima 2,13. trebalo da čitamo ovako: „Jer je Bog što čini u vama da **hoćete i učinite** kao što mu je ugodno.“

Neki se možda neće složiti sa ovakvim zaključkom, jer on ugrožava njihovu lažnu sigurnost i pogađa njihovo ja. Međutim, podsetimo se da je opravdanje verom „delo koje Bog čini, kad ljudsku slavu baca u prašinu i čini za čoveka ono što on sam nije u stanju da učini za sebe.“ (TM 456)

Svakako da ćemo pitati: „Šta je to što smo u stanju da učinimo, a šta nismo?“ Od presudnog je značaja da shvatimo svoju ograničenost i svoje mogućnosti. Kako bi bilo nerazumno da utrošimo svoje vreme i snagu na nešto što nikad nećemo postići, a da za to vreme zanemarimo ono što možemo postići. Mnogi su obeshrabreni hrišćani. A neusphe doživljavamo zato što nismo pravilno razumeli ulogu ljudske volje. Kod mnogih se uvrežila misao: ako možemo biti dovoljno dobri, onda smo hrišćani. Ali hrišćanski život odnosi se prvenstveno na unutrašnjeg čoveka i, ako je iznutra „dobar“, onda će prirodno iz njega proizilaziti dobra dela.

Prema enciklopedijama moralnost je usklađenost čoveka sa pravim principima vladanja, postupanja ili delovanja. Ona predstavlja moralno ponašanje koje **nije povezano sa religijom**.

Religija i moralnost pripadaju dvema različitim grupama. Slično kaže i nadahnuti pisac: „Mnogi, koji se nazivaju hrišćanima, samo su moralno dobri ljudi.“ (COL 315)

Naravno, to ne znači da religiozni život vodi nemoralnosti. U stvari, prava duhovnost neminovno vodi do savršeno moralnog života. Ali, svet ima zamenu za pravu moralnost, falsifikat poznat kao usklađivanje sa postojećim ispravnim ponašanjem u načelima.

Šta može čovek? Šta on može svojom silom, a u čemu je ograničen? Možda se ključ za razumevanje volje nalazi u pravilnom shvatanju ljudske prirode. Biblija na mnogo mesta opisuje

ljude: „Nema nijednoga pravedna“ (Rimljanima 3,10) i „svaka je nepravda greh...“ (1. Jovanova 5,17)

Osim toga Biblija kaže da smo rođeni u grehu (Psalam 51,5), da smo po prirodi „deca gneva“; „sva naša pravda je kao nečista haljina“; svuda su „rane gnojave“; „dobro ne živi u meni“; „srce je prevarno više svega i opak“. (Isaija 64,6; Efescima 2,3; Isaija 1,6; Rimljanima 7,18; Jeremija 17,9)

Naša srca, a ne samo naši spoljašnji postupci, su grešna – naša priroda je grešna. Imajmo na umu da Bog gleda na srce. (1. Samuilova 16,7) Svi smo mi grešnici od rođenja. Naravno, novorođenče nema želju da krade, puši i pijanči. Malo dete nije u stanju da čini ono što nazivamo grehom, ali nosi u sebi problem koji je koren svih greha – sebičnost. A mi uspevamo da ga naučimo kako da bude još sebičnije. Isus kaže da se moramo nanovo roditi, jer nešto nije u redu sa našim prvim rođenjem. (Jovan 3,3)

Kad shvatimo da smo grešni, šta treba da učinimo? Da li uopšte išta **možemo** učiniti? „Nama je nemoguće da se sami izbavimo iz ponora greha u koji smo pali. Naša **srca** su zla, i mi ih ne možemo promeniti.“ (Put Hristu, str. 14) Niko od nas, ni slabić, ni onaj koji izgleda jak, ne može promeniti svoju prirodu. Niko nije u prednosti kada je u pitanju **unutrašnji** čovek. Odgovor daje tekst u „Put Hristu“: „Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu... Obrazovanje, kultura, služenje voljom, ljudski napori, sve to ima svoju oblast delovanja, ali je tu bespomoćno.“ (Isto) U čemu su nemoćni? „Možda se u tome može postići **formalna** pravilnost u ponašanju, **ali se ne može promeniti srce**, ne mogu se očistiti izvori života.“ (Isto) Znači, kad god se budem trudio da budem bolji tako što ću sputavati samog sebe i koristiti sve moguće ljudske trikove, otkriću da su svi takvi pokušaji beskorisni, jer je problem u promeni srca. Ako nije povezan sa preporučajućom Božjom silom i Njegovim Duhom, čovek ne može promeniti svoje srce. Može pokazati samo spoljašnju dobrotu.

Dok **neki** uspevaju da steknu odgovarajuće ponašanje, drugi ne mogu čak ni to. Oni koji ne uspevaju da se usklade sa zakonima društva u kome žive, dospevaju u zatvor. Sećam se jednog svog školskog druga. Živeo je problematičnim životom koji se nastavljao iz godine u godinu. Na kraju je provodio više vremena u zatvoru nego na slobodi. Pošto smo živeli u istom gradu, pokušavao sam da mu pomognem. Posećivao sam ga i u zatvoru, gde smo mnoge sate provodili u razgovoru. Ali, svaki put kad bi izašao iz zatvora, nastavljao bi po starom. Jednog dana izgubio sam svaku nadu pa sam mu rekao: „Znaš, prijatelju moj, ti bi mogao biti jedan od onih koji će otići na nebo pravo iz zatvora.“ Ni sam ne znam kako sam mogao tako nešto da mu kažem. U tom trenutku, to nije bilo ohrabrujuće. Ali, nekoliko godina kasnije obradovao me pismom u kome je rekao kako je najzad shvatio ono što mnogi od nas teško uspevaju da shvate: **razumeo je da sam sebi ne može pomoći i zato je svoj život predao Bogu.**

Moj prijatelj je konačno dozvolio Bogu da ga uzme u ruke, pošto je iscrpio sva ljudska sredstva. Oženio se dobrom hrišćankom i postao vođa u crkvi. Za mene je to još uvek nekako teško za prihvatanje, ali je istina. Divno je saznanje da Bog može spasti i najteže, nabeznadežnije slučajeve. *Dok nije shvatio pravu ulogu volje kroz iskustvo, a ne samo teoretski, moj prijatelj nije mogao da upozna ni Božju moć koja menja srce.*

Većina ljudi nikada neće dospeti u zatvor. Oni su naizgled moralni ljudi, čvrstog karaktera, ali ne moraju biti hrišćani, jer, setimo se, moralan čovek može ispravno da se ponaša, spolja gledano, i bez Boga. „Istina je da se ljudi mogu naoko besprekorno ponašati i bez Hristove sile. Želja za uticajem u društvu i za poštovanjem drugih može pokrenuti nekog da živi urednim životom. Samopoštovanje nas može navesti da se naoko čuvamo zla. I sebično srce može da čini velikodušna dela.“ (Put Hristu, str. 45 i 46)

Kako onda možemo znati na čijoj smo strani? Svakako ne samo po ponašanju. Mogu da dolazim u crkvu samo zato što, na primer, želim da otvorim obučarsku radnju. Shvatio sam da većina mojih budućih mušterija redovno ide u crkvu. Smatram da bi bilo mudro da se uskladim sa njihovim načelima, možda čak i da se priključim njihovoj crkvi. Zašto? Na taj način mogao bih da proširim posao. Ispravnih načela mogu da se držim iz raznih sebičnih pobuda, očekujući da izvučem neku korist. To pokazuje da se mogu ponašati ispravno i iz rđavih pobuda; samo Bog zna kakvo je u stvari moje srce. Drugi mogu misliti da sam savršeni hrišćanin, ali Bog zna pravo stanje.

Ako ni najjači, najdisciplinovaniji čovek ne može promeniti svoje srce ni za jednu jotu, kakva je onda korist što je moralan? Svakako nekih koristi ima, ali spasenje nije jedna od njih; niti to znači biti hrišćanin. Spoljašnja moralnost i dobrota neće nikoga spasti, jer to neki ljudi mogu postići i bez Boga. (Filibljanima 3,6)

Međutim, ako neko čak i uspe da izbegne zatvor na ovom svetu, on je zatvoren u drugom zatvoru iz kojeg ne može da pobjegne. Čuvar tog zatvora nikad dobrovoljno ne otvara tamnicu. **Neko drugi** mora da oslobodi zatvorenike. U Jevanđelju po Marku nalazimo zabeležen jedan takav primer. Tu je opisan zanimljiv događaj koji se zbio u sinagogi. Šta biste pomislili da se nalazite u crkvi u kojoj vidite jednog čoveka koji trči prolazom, vrišti, viče, preti pesnicama, pena mu udara na usta i valja se po podu? Upravo se to dogodilo, i to u prisustvu samog Isusa. „I dođoše u Kapernaum; i odmah u subotu ušavši u zbornicu učaše. I divljahu se nauci njegovoj; jer ih učaše kao onaj koji vlast ima a ne kao književnici. I bijaše u zbornici njihovoj čovek s duhom nečistim, i povika govoreći: prođi se, što je tebi do nas, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te ko si, svetac Božji. I zapreti mu Isus govoreći: umukni i iziđi iz njega. I strese ga duh nečisti, i povika iza glasa, i iziđe iz njega. I uplašiše se svi tako da pitahu jedan drugoga govoreći: šta je ovo? i kakva je ovo nauka nova, da s vlasti i duhovima nečistim zapoveda, i slušaju ga?“ (Marko 1,21-27)

Uvek sam se pitao kakva je razlika između opsednutih demonima i umno poremećenih ljudi; sreo sam neke mentalno obolele osobe kod kojih su postojali svi simptomi opsednutosti demonima. Više puta sam o tome pitao lekare, psihologe i psihijatre, ali nisam dobio zadovoljavajući odgovor. U ovom slučaju ludilo i opsednutost su bili jedno te isto. Oči ovog čoveka „sevale su vatrom ludila.“ (Čežnja vekova, str. 204)

Da li je moguće da su neki od nas opsednuti demonima ili mentalno bolesni, iako nismo smešteni u bolnicu? Čuo sam ljude koji kažu: „Čini se da je sav svet 'udaren' osim tebe i mene, a ponekad ni za tebe nisam siguran.“ Ovo je očigledni izraz oholosti. Međutim, svaki čovek koji ne živi u vezi sa Bogom suočava se sa mogućnošću da bude opsednut ili da dođe pod kontrolu demona. „Svaki čovek ima slobodu da izabere silu koja će vladati nad njim.“ (Isto 206) Da li ovo znači da nama mora da vlada neka sila? Da. Zar ne možemo ostati neutralni? Ne. „Ako se ne potčinimo Hristovoj vlasti, nama će zagospodariti onaj koji je zao.“ (Isto 270) Nema neutralnosti.

Pre izvesnog vremena razgovarao sam sa devojkom koja je nekad bila opsednuta. Bavila se vraćanjem i svojom voljom ulazila u to sve dublje i dublje. Pri tome je stekla razna iskustva. Činilo joj se da uživa u uzbuđenjima koja je pri tome doživljavala, ali je to kratko trajalo. Jednog dana shvatila je u šta se upustila. Želela je slobodu. Ali, nije želela Božju kontrolu. Ova devojka mi je rekla da postoje hiljade mladih, naivnih, koji su zakoračili na put okultizma, tražeći to neutralno područje gde će biti svoji gospodari, nezavisni i od Boga i od sotone. Na kraju, morala je da zaključi: „Neprestano sam tražila taj mali prostor između Boga i sotone, i nikad ga nisam našla. Konačno sam shvatila da je bolje biti pod Božjom kontrolom, jer sredine nema.“

Onaj čovek u sinagogi bio je takođe pod demonskom kontrolom, ali u Isusovom prisustvu za njega je još bilo nade. „Niko nije tako nisko pao, niko nije tako rđav da ne može naći oslobođenje u Hristu. Opsednuti od zlih duhova umesto molitve mogao je da izgovara samo sotonine reči, pa ipak neizrečena molba srca bila je ispunjena. Nijedan vapaj duše u nevolji, iako nije izražen rečima, neće ostati neuslišen.“ (Isto 206)

Zar to nije veličanstveno? Iako je ovaj čovek došao u crkvu huleći na Boga, Isus je pogledao njegovo srce i razumeo šta pokušava da Mu kaže. Tako i danas, čak i za onoga ko ruži Boga, ima nade, jer Bog vidi srce i zna da **u stvari** možda govori: „Pomozi mi Gospode! Potrebna mi je Tvoja pomoć!“ Zar nije divno što Sveti Duh preobražava naše molitve, a ponekad čak i naša ruženja, u pozive za pomoć?

Ovaj čovek je ozdravio zato što je Isus došao i doneo mu slobodu. Ranije je mislio da se može igrati sa grehom, da može padati sve niže, a da će se jednog dana, u budućnosti, okrenuti i vratiti. Međutim, zapao je u ropstvo jedne druge sile i prekasno otkrio da je u kandžama onoga koji ga neće osloboditi, u smrtnom zagrljaju sile kojoj se ne može oteti. Samo moćna Božja sila mogla je da ga oslobodi i istovremeno stavi pod Božju kontrolu. Sada je Bog mogao da upravlja njime.

Shvatam da se u ovom trenutku budi ponos ljudskog srca, jer se on opire svakoj, pa i Božjoj vlasti. Ali, „Bog ne upravlja našim umovima bez našeg pristanka“. (Isto) Ako ovo prihvatimo, shvatićemo da Bog upravlja našim umom samo ako Mu to dozvolimo.

Znam da će neki reći: „Zašto da odbacimo ljudsko dostojanstvo? Mi nismo marionete? Zar nismo stvoreni po Božjem obličju?“

Već je rečeno da u planu spasenja nema mesta lažnom ljudskom dostojanstvu. Osim toga, ako je neko pod Božjom kontrolom, to ne znači da je marioneta. Lutka ostaje samo lutka. Ali čovek koji pripada Bogu uvek ima slobodu da bira koja će sila vladati njime. On zadržava svoje ljudsko dostojanstvo i Božje obličje po kome je stvoren. Ako se ne odlučimo da prihvatimo Božje vođstvo, tada automatski padamo pod kontrolu neprijatelja, iako se ne moramo ponašati kao opsednuti.

Znači li ovo da Laodikejac koji svake sedmice sedi u crkvi, koji se lepo ponaša i trudi da stekne moralne vrednosti, a time stavlja svoja dela na mesto koje pripada svakodnevnom druženju sa Hristom, može da bude na drugoj strani?

Da. Tačno je. Sredine nema. „Čovek koji se uzda u svoju mudrost i silu, odvaja se od Boga. Umesto da radi u jedinstvu sa Hristom, on ispunjava ciljeve neprijatelja Boga i čoveka.“ (Čežnja vekova, str. 164)

„Neminovno se moramo naći pod vlašću jedne ili druge od ove dve velike sile koje su u sukobu za vrhovnu vlast u svetu. Nije neophodno da svojevoljno izaberemo službu carstvu tame da bismo potpali pod njegovu upravu. Dovoljno je samo da propustimo da se povežemo sa carstvom svetlosti. Ako ne saradujemo sa nebeskim silama, sotona će zauzeti srce i načiniti ga svojim prebivalištem.“ (Isto, str. 270)

„Svako ko odbija da se preda Bogu, nalazi se pod vlašću druge sile. On nije svoj gospodar. On može da govori o slobodi, ali nalazi se u najcrnjem ropstvu... Njegov um je pod vlašću sotone. Dok sam sebi laska da sledi naloge svog sopstvenog razuma, on sluša volju kneza tame.“ (Isto 399)

Isus je ovu potrebu za opredeljenjem opisao rečima: „Ko nije sa mnom, protiv mene je“, (Matej 12,30) jer, „niko ne može dva gospodara služiti.“ (Matej 6,24) Ako Isus nije tvoj lični prijatelj, protiv Njega si. Možeš činiti dobra dela i drugi mogu smatrati da si posvećen hrišćanin, ali ako misliš da će te tvoja pravednost spasiti, izgubljen si.

Veoma je važno da razumemo da je nama ostavljeno da odlučimo kojoj ćemo sili dozvoliti da upravlja našim životom. To je u stvari sve što možemo da učinimo. *Ako me to vređa, to znači da je pogođena moja sujeta i moje ja. To je instinktivna reakcija kojom se čovek odupire privlačnoj Božjoj sili. Ako se plašim da ću izgubiti svoju slobodu, bolje je da temeljno proučim prirodu Božje kontrole, dok mi ne bude jasno o čemu se u stvari radi.*

Umesto da budemo nesrećni zbog činjenice da je ljudska priroda osuđena na nemoć, podsetimo se na rešenje koje nam Bog nudi. On nas nije prepustio našim ograničenim moćima. Ne postavlja pred nas neshvatljive, nemoguće zahteve za koje nije osigurao mogućnost da se ispune.

Zahvalan sam našem Gospodu Isusu Hristu koji je jednog dana u sinagogi u Nazaretu objavio svoju misiju: „Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscelim skrušene u srcu; **da propovedam zarobljenima da će se otpustiti**, i slepima da će progledati; **da otpustim** sužnje.“ (Luka 4,18)

Ne zaboravimo da je Isus pre dve hiljade godina oslobodio zarobljene **u crkvi**. On nije isterivao demone samo na ulici, već i u sinagogi. Isus može i spreman je da učini to isto za tebe i mene danas. Ako nisam sasvim pod Božjom kontrolom, ako nisam odlučio da se potpuno predam Njemu, nalazim se pod kontrolom Božjeg neprijatelja. Isus je Oslobodilac, to je Njegova misija. Zahvalan sam Bogu što mogu dobiti oslobođenje, što mogu steći iskustvo Božje milosti koja oslobađa od greha. U ovom procesu, koji je **Božje** delo, mogu da zadobijem najveću slobodu koja je moguća u svemiru.

3. SLOBODA LJUBAVI

Da li **Bog** čini u nama da hoćemo i učinimo kao što mu je ugodno, ili Bog čini u nama da hoćemo i učinimo? Da li je poslušnost u životu hrišćanina prirodna ili pod pritiskom primoravanja? Da li ja prisiljavam sebe da budem dobar sin ili to dolazi prirodno? Ako moram da se primoravam, da li to znači da nisam dobar? I ako moram da se primoravam da svoj život uskladim sa hrišćanskim načelima, da li to znači da nemam ono što Bog očekuje od mene? To su samo neka od praktičnih pitanja koja proučavamo u vezi sa voljom.

U prethodnom poglavlju razumeli smo da nešto možemo činiti ako i nismo u vezi sa Bogom. Dok nas Božja sila održava u životu, možemo činiti mnogo toga, ali samo pred očima ljudi – **spolja**. Međutim, kad je u pitanju čišćenje ili preporođenje našeg **unutrašnjeg** života, tada smo svi u istom položaju. Ne možemo učiniti ništa. Pošto smo svi grešnici, niko od nas ne može promeniti srce, kao ni unutrašnje izvore delovanja. Isus je mislio na unutrašnji život kada je rekao da bez Njega (odnosno bez stalne veze sa Njim), ne možemo „činiti ništa“. (Jovan 15,5)

Takođe smo zapazili da Isus kaže: „Koji nije sa mnom, protiv mene je.“ (Matej 12,30) Ne moram da se suprotstavljam svojim roditeljima ili da ih zlostavljam da bih bio protiv njih. Ako nisam za njih, ja sam protiv njih. Zapamtimo da „u velikoj borbi za ljudsku dušu nema neutralnog terena; neutralnost je nemoguća... Onaj koji nije potpuno na Hristovoj strani potpuno je na strani neprijatelja... Biti većim delom, ali ne potpuno, sa Hristom znači ne većim delom, već u potpunosti biti protiv Njega.“ (5BC 395)

Čovek je neizbežno pod kontrolom jedne ili druge od dveju velikih sila. Treća ne postoji. Ne možemo birati da li ćemo biti pod kontrolom Božjom, sotoninom, ili pod kontrolom samog sebe i svog blistavog uma. Izbor je samo jedna između ove dve velike sile. Nad nama vlada ili Hristos ili neprijatelj. Neki ovo teško podnose. „Mi tražimo slobodu“, kažu. Zar Biblija ne govori o slobodi? Da li tvrdiš da možemo birati samo hoćemo li služiti sotoni ili se pokoravati Bogu? Ako je to tako, gde je onda sloboda u hrišćanskom životu?

Da bismo svojevoljno prihvatili da Bog upravlja nama, potrebno je da razumemo nešto više o **načinu** na koji nas Bog vodi. Kako da opravdamo Hristovo upravljanje čovekom? Kako se može dogoditi da želimo da Bog upravlja nama? Kako nam to predanje Bogu može doneti slobodu?

Isus je rekao: „Duh je Gospodnji na meni, zato me pomaza... da propovedam zarobljenima da će se otpustiti... da otpustim (oslobodim) sužnje.“ (Luka 4,18) Kako nas može „osloboditi“ ako upravlja nama, a da nas pri tom ne stavi pod neželjeno primoravanje.

Ključ ove zagonetke nalazimo u Rimljanima 8,2. gde Pavle kaže da ga je „zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio (oslobodio)... od zakona grehovnoga i smrti“. Život u Hristu nosi sobom slobodu, koju život u zakonu greha i smrti nema. Kako Hristos to postiže? „Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost.“ (Jeremija 31,3) Isus se služi silom ljubavi. Razliku između neželjene pripadnosti zlu i željene slobode koja dolazi kroz pripadnost Hristu čini ljubav.

Ako si u srećnom braku, onda to uopšte nije teško razumeti. Kada voliš svog bračnog druga, za njega ćeš učiniti ono što nikada ne bi učinio ni u kakvim drugim okolnostima, ono što nikada ne bi učinio za svog suseda. U čemu je razlika? U ljubavi, toj najvećoj sili na svetu. Njoj ništa nije ravno, pa ni vojna sila. Napoleon je bio daleko od nje. Na kraju, u progonstvu, morao je da prizna: „Aleksandar, Cezar, Karlo Veliki i ja, osnovali smo carstva. Ali, na čemu su počivala ta dela naših

genija? Na sili. Isus Hristos je osnovao carstvo na ljubavi, i u ovom času milioni bi umrli za Njega.“ Nijedan vojskovođa ne osvaja silom oružja. Samo ljubav osvaja i donosi slobodu.

Kad se neko otme tiraniji zle sile, a to se može postići samo Božjom silom, tada počinje prava sloboda. „U promeni koja nastaje kada se duša potčini Hristu nalazi se najuzvišeniji smisao slobode... Jedini uslov koji omogućava čovekovu slobodu postoji u jedinstvu sa Hristom.“ (Čežnja vekova, str. 399)

Ljudi Hristovog vremena nisu osećali potrebu za ovom slobodom. Isus im je jednog dana rekao: „Ako vas dakle Sin izbavi (oslobodi), zaista ćete biti izbavljeni.“ (Jovan 8,36) Oni su odgovorili: „Koga ti to smatraš robom? Mi nikada nismo nikome robovali.“ Isti duh je ispunjavao ljude koji su se užasavali u prisustvu opsednutog u Kapernaumu, kao i samog opsednutog. Sotona ih je kontrolisao u istoj meri kao i besnog čoveka. (Čežnja vekova, str. 204) Može li se i danas to dogoditi? Da li težim za osećanjem slobode koju sada ne posedujem? A ti? Da li ti je hrišćanski život teret koji pritiskuje tvoja leđa? Da li osećaš da si doživeo poraz, pokušavajući da se prilagodiš, trudeći se da postigneš ciljeve koji su izvan tvojih mogućnosti?

O ovome govori i jedan hrišćanski pisac u svojoj knjizi „Ne ja, već Hristos“, dosta oštro, ali istinito. Navešću iz jednog poglavlja bitne delove koji na prvi pogled zvuče neobično. Možda se to na neki način odnosi i na tebe, jer je reč o prekidanju odnosa ropstva i traženja slobode. Pisac kaže da put ka slobodi leži u Isusovom životu, koji je naša zamena; Hristos je postao naša zamena, ne samo time što je umro umesto nas, već i time što je živio umesto nas.

„U početku svog hrišćanskog života vidimo kako Gospod Isus nosi naše grehe na krst da bismo Njegovom smrću mi bili oslobođeni smrti. Gresu su nam oprošteni i nad nama više nema osude. Danas mi Pavle kaže da ja više ne živim zato što Hristos živi u meni.“ (Wachman Nee, Not I, But Christ – str. 110. 111)

Čudno zvuči kada se kaže da više ja ne treba da živim. Zar nismo uvek čuli da treba da živimo za Hrista? Spomenuti pisac to ovako objašnjava: „Pošto On, Hristos, živi u meni, ja više ne treba da živim. Kao što je na krstu umro za mene, tako sada živi u meni, umesto mene. Ovo je tajna pobede. To je Pavlova tajna. On ne kaže: ‘Nadam se da neću morati da živim’, ili ‘mislim da mogu Njega pustiti da živi’. On jednostavno kaže: ‘Ne živim više ja, jer sam pustio Njega da živi. Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni.’

Molimo se da nam Gospod rasvetli razum, kako bismo shvatili da čovek nema potrebu da živi za sebe, jer Hristos može da živi u njemu. Onog dana kada si čuo da ne moraš umreti, čuo si radosnu vest. Danas čuješ da ne moraš živeti. To je isto tako radosna vest.“ (Isto, 111) „Mnogi pokušavaju da se odupru grehu, ali nemaju snage. Ipak, ako se ne odupiru, neće imati unutrašnji mir. Mnogi žele da budu strpljivi, ali ne mogu. Kad izgube strpljenje, osećaju teret u duši. Nemaju snage u sebi da vole; ali, ako mrze, srce ih osuđuje. Za njih je hrišćanstvo veliki teret. Čini im se kao da se penju uzbrdo, natovareni teškim bremenom. Mnogi će vam reći da su bili opterećeni teretom greha dok nisu poverovali u Gospoda Isusa; sada, kad su uzverovali, opterećeni su brigom kako da dostignu svetost. Samo su izvršili zamenu; na mesto prvoga došao je drugi teret; i jedan i drugi zamaraju svojom težinom.“ (Isto, str. 111.112) Ko je rekao: „Hodite k meni... ja ću vas odmoriti“? *Da li nam je Hristos ponudio samo odmor od greha? Ili je govorio i o odmoru koji daje sloboda koja proizlazi iz Božje kontrole? Da li je teret svetosti lakši od tereta greha?* Pisac dalje objašnjava: „Ako postoji ovakva situacija, onda to znači da su takvi hrišćani dobili pogrešnu nauku. **Nije u redu ako se neko trudi da živi hrišćanskim životom. To se od nas ne traži. Gospodnja reč kaže: ‘Ja više ne živim, nego u meni živi Hristos.’ Ovo je tajna hrišćanskog života. Gospod u meni živi**

hrišćanskim životom, a ne ja. Kad bih ja pokušavao da živim kao hrišćanin, pun strpljenja, ljubavi, nežnosti, poniznosti i podnošenja, odnosno nošenja krsta, tada to za mene ne bi bilo ništa drugo do mučenje. Ali, ako Hristos živi u meni, pun strpljenja, ljubavi pokornosti i nošenja krsta – onda je to radost.“ (Isto, str. 112)

Možda ovo zvuči preuveličano. Neki hrišćani se ne mogu složiti sa ovakvim rečima. Međutim, razmislite za trenutak! To je u stvari ono isto što su govorili Isus i Pavle. **Mi smo poslušni u Hristu, ne zato što ulažemo ogroman napor da bismo bili poslušni, već zato što ne moramo da se trudimo. Drugim rečima, poslušnost u hrišćanskom životu je prirodan rezultat za onoga koji je sa Gospodom Isusom uspostavio zajednicu ljubavi i poverenja.**

Ima ljudi koji kažu: „Ima već tri godine kako se nijednom nisam razgnjevio, ali ni tri dana nisam bio bez želje da to učinim!“ *Da li je takav čovek postigao duhovnu pobedu ili je samo nastojao da se uzdrži od onoga što je u stvari želeo da učini? Ako sebe primoravam da se od nečega uzdržim samo zato što mi je neko rekao da to ne smem da činim, da li sam uopšte nešto pobedio?* Legalista, koji svoje spasenje zasniva na spoljašnjem ponašanju, rekao bi da jesam. Međutim, Bog ima bolji plan: da me oslobodi i same **želje** za onim što nije dobro. *Ako se trudim da na ljude ostavim utisak kako se hrišćanski život sastoji od truda da budem poslušan, da li ispravno predstavljam Boga, ili samo otkrivam činjenicu da sam nezreo hrišćanin, koji još uvek ne shvata Božji veliki plan spasenja kroz veru?*

Da bismo ovo dobro razumeli opisaćemo čovekovu prirodnu poslušnost. Ne govorimo o čoveku koji ceo dan sedi u fotelji, prepuštajući Hristu da obavi posao i učini sve za Njega. Hristos nas ne mimoilazi – On živi **u nama**. Pavle to kaže u Galatima 2,20: „A ja više ne živim, nego živi **u meni Hristos**.“

Možda je ovo lakše objasniti jednim primerom iz života. Jedan naš mladić pohađao je našu školu i tu upoznao devojkicu kojom je odlučio da se oženi čim završi školovanje. Bila je hladna, mračna subotna noć, i napolju se širila gusta magla. Krenuo je iz škole da poseti svoju verenicu. Te noći nije bilo prevoznog sredstva kojim bi prešao skoro sto kilometara do kuće svoje izabranice. Ali on je odlučio da je poseti i zato je pošao pešice. Bio je silno zaljubljen. Studenti naše škole znali su za njegov plan. Nikome se nije činilo nenormalno što je noću krenuo na ovakav put. Svima se to činilo prirodnim.

Pokušavajući da se nekako preveze koraćao je putem i u gustoj magli dizao palac. Vozači ga nisu mogli videti. Morao je dugo da hoda da bi ostvario svoj naum. Ali, ljubav ga je ispunjavala i pokretala stalno napred. Bilo bi neprirodno da je svoju želju nastojao da ispuni sedeći i čitajući neku knjigu. *Drugim rečima, iako je za ostvarenje svog cilja morao da uloži veliki trud, ovaj trud je bio prirodni rezultat ljubavi. On je tako odlučio, zaista je želeo da poseti verenicu. Ljubav je bila jača od napora hodanja kroz noć i maglu.*

To je ono što mislimo da kažemo kad govorimo o prirodnoj poslušnosti u hrišćanskom životu. Ona se ne javlja bez napora, ali je prirodna. Nijedna druga sila u svetu ne može da se uporedi sa njom. Poslušnost koja potiče iz ljubavi donosi slobodu, jer ljubav pokreće čoveka da sluša. On više ne sluša zato što bi se bojao. On hoće da sluša zato što voli. Hristova ljubav nas pokreće da činimo ono što bi ranije bilo protiv naše prirode. Zato, ako živim kao hrišćanin, a stalno ulažem naročiti napor da budem poslušan, i tako se neprestano godinama mučim, onda nešto nije u redu. Evo nekoliko važnih razloga zašto poslušnost u hrišćanskom životu mora biti i jeste prirodna.

1. Pre svega, zbog grešne prirode sa kojom se rađa, **čovek nije u stanju da bilo kakvo dobro uradi bez vere u Božju moć i žive veze s Njime.**

U nekim našim gradovima saobraćaju trolejbusi. Na krovu ovih vozila su trole koje dodiruju električni vod. Kad god se trolejbus iz nekog razloga odvoji od žica, on više ne može da se kreće. Kad bih bio vozač trolejbusa, mogao bih, u slučaju da stane, da postupim na dva načina. Mogao bih da ponovo uspostavim vezu sa električnom mrežom, ili bih mogao da siđem i počnem sa guranjem trolejbusa. Kad bih učinio ovo drugo, pokazao bih da sam pogrešno upotrebio svoju sposobnost odlučivanja, jer moje guranje ne bi nikada pokrenulo trolejbus. Ali, ako sam odlučio da ponovo uspostavim vezu sa električnim vodom, trolejbus će prirodno krenuti.

Mi smo slični trolejbusima koji mogu da idu samo kad su povezani sa silom odozgo; u trenutku kad se ta veza prekine, mi stojimo. U hrišćanskom životu ne možemo rasti ako nismo povezani sa Bogom. Naša je stalna potreba da dopustimo Bogu da vlada u našem životu silom ljubavi. U trenutku kad se odvojimo od Hrista, pokazuje se isto zlo srce sa kojim smo se rodili, a čija je glavna osobina sebičnost. Mi se ne možemo delimično predati Bogu, jer kad On nešto radi, On to radi temeljito i potpuno. „Uzdajući se baš u to, da će onaj koji je započeo dobro delo u vama dovršiti to do dana Hrista Isusa.“ (Filibljanima 1,6 – Čarnić) Ili smo u svakom trenutku potpuno predani Hristu, ili se potpuno oslanjamo na sopstvenu silu. Ako se uzdamo u Boga, spontani rezultat biće naša poslušnost.

2. Poslušnost je prirodna, jer su u hrišćanskom životu, kao i u voćnjaku, rodovi normalna pojava. A u duhovne rodove spada i poslušnost koja proizlazi iz ljubavi i vere. (Galatima 5,22.23)

Ljubav i vera su dve najveće potrebe Božje Crkve. Obe su rod Duha, ali i sam Duh je dar. „A za duhovne darove neću vam, braćo, zatajiti. A u svakome se pojavljuje Duh na korist.“ (1. Korinćanima 12,1.7) Ako budeš načinio listu svega što dobijaš kao dar u hrišćanskom životu, otkrićeš da je to vera, pravda (pravednost), pobeda, blagodat¹ (nezasluziva milost i naklonost), mir, slava, večni život, bele haljine, Isus, voda života, venac života, hleb života, obraćenje, pokajanje i ljubav. Sve su to darovi. Niko ne može **ništa** primiti dok mu Bog ne da. (Jovan 3,27) Zato nije čudo što je Isus rekao: „Kome je god mnogo dano mnogo će se iskati od njega.“ (Luka 12,48) Dobili smo celo drvo puno rodova, među kojima je sve što nam je potrebno u hrišćanskom životu.

3. Dar se ne zarađuje. Potrebno je samo da budeš u vezi sa Onim koji ima poklone i On će ti ih dati. Tada će u tvom hrišćanskom životu poslušnost doći sama po sebi.

4. Poslušnost u hrišćanskom životu je prirodna, jer je zasnovana na ljubavi. Ljubav nas pokreće, nagoni. (2. Korinćanima 5,14) Ljubav koju je onaj mladić imao prema svojoj verenici, nagnala ga je da pešice krene u noć da bi je posetio. **Ljubav** upravlja postupcima.

Bog želi da upravlja našim postupcima, ali nikada protiv naše volje ili odluke. To je i razlog što se Bog tako odlučno protivi hipnozi. „Bog ne želi da ijedan čovek prepusti svoj um i volju kontroli drugoga, postajući pasivno oruđe u njegovim rukama. Niko ne treba da svoju ličnost utopi u ličnosti drugoga. Čovek ne treba da gleda ni na jedno ljudsko biće... On se mora oslanjati na Boga. U

¹ **Blagodat** – Božija *nezasluziva* milost i naklonost (ne može se zaslučiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezasluzena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

Iako reči *milost* i *blagodat* imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: *milost* predstavlja Božije kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a *blagodat* predstavlja još i dodatne Božije blagoslove (pored *milosti*) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. *Milost* je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. *Blagodat* je pružanje dodatne naklonosti prema nedostojnima pored *milosti*. Očigledno je da je *blagodat* širi pojam od *milosti* koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Na žalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ova dva pojma tako da su i reč *blagodat* prevodili rečju *milost*, što je pogrešno – *prim. izdavača*

dostojanstvu svoje Bogom dane čovečnosti, on treba da se preda **vođstvu samoga Boga**, a ne bilo čijeg ljudskog razuma.“ (MH 242)

Može li čovek da sačuva dostojanstvo svog bića stvorenog po Božjem obličju, iako Bog upravlja njime? Može. Zašto se Gospod tako protivi hipnozi? Zato što u njoj ljudsko biće pristaje da se stavi pod kontrolu drugog čoveka i tako čoveka izjednačava sa Bogom.

Razmišljajmo malo o ovome. Tokom hipnoze ja odlučujem da se stavim pod vlast drugoga, koji onda kroz mene odlučuje za mene. Nema ljubavi. Tako hipnoza postaje savršen primer kontrole koju sotona želi da nametne, jer u njoj nema slobode. Kad sam pod dejstvom hipnoze, ne mogu da se oslobodim hipnotizera dok me on sam ne oslobodi. To se događa i u sotoninom carstvu. Nalazim se pod kontrolom, u istom stanju kao i čovek u kapernaumskoj sinagogi. On je bio zarobljenik sile koja nije htela da ga pusti. Iako je želeo da bude slobodan, on sam nije mogao da se oslobodi. Ali, Isus je čuo vapaj njegovog srca za pomoć i oslobodio ga.

Uzmimo tekst o hipnozi i čitajmo ga u pozitivnom smislu, onako kako nas Bog poziva da živimo! Bog želi da svaki čovek svoj um i volju prepusti Njegovoj kontroli, postajući pasivno oruđe u Božjim rukama. Ovde nam smeta reč „**pasivno**“. Pri tome ne zaboravimo kako samo **aktivno** „pasivno“ oruđe može biti. „Čovek ne treba da gleda ni na jedno ljudsko biće... Mora se osloniti na Boga. U **dostojanstvu** svoje Bogom dane čovečnosti treba da se preda vođstvu samoga Boga, a ne bilo čijeg ljudskog razuma.“

Bog treba da upravlja mnome. Ali, to mi ne smeta, jer ljubav ceo plan čini zakonitim, slobodnim i divnim. Mogu verovati Bogu da će sačuvati moje dostojanstvo, moju osobenost i moju ličnost. Ako sam pre svog obraćenja bio nepopustljiv, hoće li Bog promeniti ovu moju osobinu? Ne. I dalje ću biti nepopustljiv, ali umesto za svoje interese, biću nepopustljiv kad se radi o Bogu i Njegovom delu. Šta stvara tu bitnu razliku? Ljubav! To je sasvim drugačije od hipnoze; kad dozvolim da Bog upravlja mnome ja sam uvek slobodan, jer u svakom trenutku mogu da povučem dozvolu da dalje vodi moj život. Uvek mogu odlučiti da Ga ostavim i da se potčinim sotoninoj moći, ako to želim. Ali, ja to ne želim. Toga mi je dosta. Više volim slobodu koju mi pruža veza koju kontroliše ljubav.

5. Isus nam je dao **primer** života ispunjenog prirodnom poslušnošću, dozvoljavajući svom Ocu da upravlja Njegovim životom. Bog je imao svoje planove za Isusa. U Jovan 14,10. Isus kaže: „...nego Otac koji stoji u meni, On tvori dela.“ Isus u stvari kaže: „Ne živim ja, već Otac živi u meni.“ Kako? Da li je to neka stroga vladavina? Ne! I Isus je tako, pokrenut ljubavlju, sam odlučivao na početku svakoga dana. I najbleđa slika tesne veze ljubavi između Oca i Sina ostaviće nas da se divimo. Isusu je srce na krstu prepuklo jer je osećao da ga je Otac ostavio. (Matej 27,46)

6. Božja je namera da u svom hrišćanskom životu pokazujemo prirodnu poslušnost **kao onda** kada smo se obratili. On nas poziva da idemo Hristovim tragom, **kao onda** kad smo tek postali hrišćani. (Kološanima 2,6) Između hrišćanskog života i hodanja Hristovim tragom nema razlike. Da bih postao hrišćanin, trebalo je da samo dođem Hristu. To je sve što sam mogao da učinim; a to je sve što danas mogu da činim da bih ostao hrišćanin.

7. Konačni razlog za prirodnu poslušnost je **veza** između vere i dela. Ako smo ikada ranije proučavali ovaj predmet, onda znamo da vera u Hrista **dovodi** do hrišćanstva i spasenja, dok su dela i poslušnost uvek samo **rezultat**. Ako je neko stvarno opravdan verom, prirodni rezultat hrišćanskog života mora biti poslušnost.

Ali, kakve to slobode donosi? Različite! **Oslobađa me samog sebe. Ne moram da glumim i predstavljam se onakvim kakav nisam. Ako ne znam šta znači potpuno se predati Isusu Hristu, čak**

ako sam i vernik Crkve, tada dvadeset četiri časa dnevno samo glumim. Igram ulogu roba. Nije čudo što mladi beže od toga. Ali, kad moje srce pokreće ljubav, kada Ga volim zato što je On prvi voleo mene, tada nema potrebe da glumim. Ja mogu ostati ono što jesam, jer Božje vođstvo ne uništava moju volju ili moju ličnost.

Imam i drugu vrstu slobode koju ranije nisam imao. U svako doba mogu reći ne, ali, to mogu da učinim na dva načina. Kad iskusim šta znači svakodnevna veza sa Bogom, u pravom smislu te reči, tada mogu doći u situaciju kad ću reći: „Ne, hvala; više to ne želim! Neću više da budem pod Tvojom kontrolom.“ Isto tako, postoje odluke koje se tiču nekog određenog problema ili nekog iskušenja, i kada mogu reći: „Ne hvala! U ovome ne želim da poslušam Svetoga Duha. Urađiću kako sam hoću.“ Dakle, imam dvostruku slobodu: mogu da prekinem svakodnevnu vezu sa Bogom, i mogu odlučiti da u nečemu preuzmem odgovornost na sebe, odnosno da uradim po svome. Bog želi da me, kao hrišćanina koji raste, nauči da se stalno, uvek i u svemu oslanjam na Njega. Ponekad to moram da naučim kroz teškoće. Ali, Božja kontrola pruža slobodu, a sa njom dolazi mir i radost koji su rezultat poslušnosti Njegovoj volji u svakom trenutku i u svakoj odluci.

Takođe imam slobodu i na drugom području: ni sotona, ni bilo ko drugi ne može da manipuliše mnome. Klasičan primer za to imamo u Pavlovom životu. Zbog svog svedočenja za Boga bio je bijen, zasipan kamenjem i zatvaran. *Iz tamnice je pisao: „Jer, naučio sam da u svim okolnostima budem zadovoljan.“ (Filibljanima 4,11 – Savremeni srpski prevod) Pavle je naučio da ne treba da dozvolimo situaciji, okolnostima ili postupcima onih koji nas okružuju, da diktiraju kako ćemo se osećati ili šta ćemo činiti. Njegova sigurnost bila je samo u Bogu. Bog mu je bio dovoljan.*

Kad sam slobodan u Hristu, ljudi više ne mogu da utiču na moje postupke. Ne moram više da se brinem kako ću se uskladiti sa drugima. Ako neko prema meni postupa neprijateljski, ne moram i ja tako da se ponašam. Ljudi ne mogu povrediti mene ni moja osećanja.

Pošto moja sigurnost više ne leži u sposobnosti da utičem na druge, ili da ih ponižavam, slobodan sam i od tog iskušenja. Moj odnos sa Gospodom Isusom čini osnovu moje sigurnosti.

Slobodan sam da volim druge, ne očekujući da mi uzvrate ljubav. Više ne moram da se pitam koja su mi dobra dela učinili da bih mogao da im uzvratim. Zar nije bedno kad volimo samo one koje nas vole? Zar to nije problem nepreporođenog srca? Takva ljubav je jeftina i veštačka. Ona me sputava, jer mogu da volim samo one koji mene vole. Isus je voleo svet koji Ga nije voleo. On još uvek voli one koji Ga ne vole.

Ujedno nalazim slobodu da praštam, jer je i Bog oprostio meni. Iako je moje praštanje beznačajno u odnosu na ono što je meni oprošteno, sada mi lako pada, zahvaljujući Hristovoj ljubavi. *Više ne moram svoj um da trujem žalbama na one koji su mi naneli zlo. Moj um je slobodan od mržnje, zlobe, zameranja i želje za osvetom. Beskrajne su slobode koje se mogu upoznati u Hristu.* Ne moram preuzeti Božju ulogu, pokušavajući da sam sebe spasem, i da onda uvek iznova gledam kako padam. Hristos otklanja brigu da je moj život samo ovo što imam na Zemlji; znam da mogu živeti večno. Moj večni život nije obećanje koje će se ispuniti tek u budućnosti. To je stvarnost koja počinje čim uspostavim zajednicu sa Bogom. „A ovo je večni život: **da upoznaju tebe**, jedinog istinitog Boga, i onoga koga si poslao - Isusa Hrista.“ (Jovan 17,3 – SSP)

Kako se mogu staviti pod kontrolu te ljubavi? Da li nekom vrstom samoindukcije uma? Ne! Sve što mogu da učinim je da na početku svakoga dana priznam da je za mene život pretežak zadatak. Onda mogu poći na kolena, razmišljajući o Hristovom životu. **Sve što treba da činim jeste da svakoga dana odlučim da ostanem u vezi sa ljubavlju koja me posvećuje.** (1. Korinćanima 13,4-7) Ovakva veza osigurava svakodnevni rast i mi ga nazivamo posvećenjem. **Isus ispunjava svoje**

obećanje da će me osloboditi. Sloboda u najvišem smislu je rezultat potčinjavanja Njegovoj kontroli. Bog vlada s ljubavlju i to samo uz moj pristanak.

Samo ljubav može da me učini i sačuva nepokolebljivim. Samo ona može ljudsko biće „osposobiti da odoli životnim poteškoćama i iskušenjima.“ (COL 49) Prihvati Isusov poziv da budeš slobodan od ropstva i dobiješ slobodu koja proističe iz dragovoljnog predanja Božjoj ljubavi!

4. DA LI JE DOBAR ONAJ KOJI NIJE LOŠ

Proučavajući ulogu koju čovek ima u hrišćanskom životu, već smo otkrili da je poslušnost verom prirodni rezultat pravog hrišćanstva. Spasonosna vera, međutim, na određeni način uslovljena je našom voljom, to jest, mi se svesno odlučujemo za nju, održavajući svakodnevno vezu za Hristom. **Rezultati** te spasonosne vere – pravednost i dobar život (i iznutra i spolja) – nisu iznuđeni na silu. Kad god moram sebe da primoravam na poslušnost, i ulažem veliki trud da se uskladim sa hrišćanskim načelima ponašanja, jednostavno pokazujem da sam nezreo hrišćanin.

Činjenica je da nešto moramo da uradimo sami: svojom voljom da dođemo Hristu, da svakodnevno tražimo Boga kako bismo ga lično upoznali. On to ne može učiniti za nas, jer nam je dao slobodu izbora. On koristi silu svog Duha, anđele i sve nebeske sile da nas privuče, ali mi sami moramo odlučiti da Mu se predamo, da Ga tražimo i da Mu dozvolimo da upravlja našim životom. „Gospod ne može učiniti ništa za obnovljenje jednog čoveka, sve dok se on, osvedočen u sopstvenu slabost i oslobođen svake pomisli da je dovoljan sam sebi, **ne potćini Božjoj upravi**. Tada može primiti dar koji Bog čeka da podari. Ništa nije uskraćeno duši koja oseća svoju potrebu. Ona ima neograničeni pristup k Njemu u kome se nalazi svaka punina.“ (Čežnja vekova, str. 247)

Ovde nam se nameće jedno pitanje: Da li je pogrešno što se trudim da budem „dobar“, iako te želje nema u meni? Ovo pitanje postavljaju mnogi mladi. „Teoretski shvatamo predmet spasenja i povezanosti s Hristom kroz veru“, kažu, „ali, ako moramo da primoravamo sebe da činimo ono što je pravo, zar ne bi bilo bolje da, u ime spasenja kroz veru u Hrista, prestanemo da se trudimo da budemo dobri, kako bi u našem životu obilovala milost? *Šta se od nas očekuje u vremenu dok vera raste do trenutka kad se pojavljuje stalna, prirodna poslušnost?* Da li je dobro ako se svom snagom trudimo da budemo dragovoljno poslušni? Ili, ako imamo želju da učinimo preljubu, možemo slobodno to i da učinimo?“

Iako je dobar onaj koji nije sasvim loš, u stvari, prema Božjem merilu, sigurno nije dobar. Nema sumnje da ljudi tako ne misle. Ako želim nekoga da ubijem, ali uspevam da se uzdržim, imaću od toga koristi. Izbeći ću zatvor i neću biti kriv za ubistvo. (Verovatno ću i sam sebi čestitati što sam imao dovoljno snažnu volju da kontrolišem svoje želje.) Svakako, moralnost ima mnoštvo prednosti, ako je posmatramo ljudskim očima i kroz ljudske zakone. Ali, ni izuzetna dobrota koju ljudi mogu videti ne predstavlja onu istinsku pravednost u Božjim očima. U stvari, ona nas čak može ispuniti lažnim osećanjem sigurnosti, a da istovremeno budemo odvojeni od Boga.

Da bismo ovo shvatili, dovoljno je da se podsetimo mučnog stanja Laodikije: „Znam tvoja dela da nisi ni studen (hladan) ni vruć. **O da si studen ili vruć!** Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih. Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go.“ (Otkrivenje 3,15-17)

Najveći problem Laodikije je osećanje samozadovoljstva i sopstvene dobrote. Ona je poznata po svojoj moralnosti, ali ne i po savršenoj pravdi i veri. Dakle, dobrota Laodikejaca je iznuđena. Bog im otkriva šta misli o njihovoj sračunatoj dobroti i više bi voleo da su ili hladni ili vrući. Kad su u pitanju spasenje i posvećenje, njihovu veliku dobrotu smatra bezvrednom. Uz to kaže da će odbaciti sve koji su samo spolja dobri. Oni moraju ići ili jednim ili drugim putem.

Drugi tekst, u Matej 23. poglavlju, opisuje dobrotu fariseja u Hristovo vreme. Po svemu sudeći, stanje je kod njih bilo isto kao i u Laodikiji. *Danas je to stalno prisutni problem, velika opasnost da se oslonimo na svoju moralnost i dobro vladanje kojim se hvalimo pred Bogom.* „Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što prohodite more i zemlju da bi prisvojili jednoga, i kad ga

prisvojite, činite ga sinom paklenim udvoje većim od sebe.“ (Matej 23,15) Isus kaže da oni koji druge uče da budu tako dobri kao što su oni sami, te druge samo čine dvostruko gorima od sebe.

U knjizi Put Hristu ova pojava je opisana na još jasniji i nama bliži način: „Ima onih koji tvrde da služe Bogu, iako žele da sami, u svojoj sili, drže Božji zakon, izgrade pravedan karakter i obezbede spasenje. Njihova srca nisu pokrenuta dubokim razumevanjem Hristove ljubavi, već obaveze hrišćanskog života ispunjavaju kao uslove koje im je Bog postavio, da bi mogli da zadobiju nebo. **Takva religija je bez ikakve vrednosti.**“ (strana 35)

Ovde treba da se podsetimo na definiciju moralnosti iz Hristovih priča koju smo već spominjali: „Mnogi koji se nazivaju hrišćanima samo su moralno dobri ljudi.“ (COL 315) Isti pisac kaže da „niko ne može biti pravi hrišćanin ako nema svakodnevnog iskustva u Božjim veličinama.“ (2T 505) Te „Božje veličine“ su lično, svakodnevno traženje Boga, tesna zajednica, poznanstvo, druženje i povezanost s Njime.

Neko će reći sigurno: zar moralnost nema vrednosti? Možda će me ona na kraju dovesti Bogu? Apostol Pavle kaže: „Jer se delima zakona nijedno telo neće opravdati pred njim; jer kroz zakon dolazi poznanje greha.“ (Rimljanima 3,20)

Naša dobra dela nas neće dovesti Bogu. Zakon nam samo ukazuje na grehe da bismo tražili Boga. U stvari, Pavle nas opominje da će onaj koji pokušava da se opravda sopstvenim naporima upasti u najgoru od svih mogućih zamki – oholost zbog spoljašnje dobrote. (Rimljanima 9,30-33; 10,1-4) Zapamtimo da u Jevandelju nema mesta hvalisanju ili ljudskoj oholosti: „Gde je dakle hvala? Prođe. Kakvim zakonom? Je li zakonom dela? Ne, nego zakonom vere. Mislimo dakle da će se čovek opravdati verom bez dela zakona.“ (Rimljanima 3,27.28)

*Prema Isusovim rečima koje nalazimo zapisane u Bibliji, u Božjem planu spasenja nema mesta za spoljašnju dobrotu, koja se postiže bez Hrista time što nećemo činiti ništa loše. To nikad nije bio i neće biti Božji plan. **Jedina poslušnost koja se priznaje u hrišćanskom životu dolazi kao spontani rezultat našeg zajedništva sa Hristom.***

Ako se do sada naša dobrota sastojala u tome što nismo činili ništa rđavo, tada smo svoju volju koristili na pogrešan način. Bog nikada nije želeo da je upotrebimo trudeći se da budemo dobri. Želeo je da je koristimo samo da bismo Njega upoznali. „Svaka prava poslušnost dolazi od srca. To znači celim srcem raditi sa Hristom. Ako želimo, On će se tako izjednačiti sa našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom, da ćemo slušajući Njega u stvari postupati po svojim prirodnim podsticajima. Volja, očišćena i posvećena, naći će svoje najuzvišenije zadovoljstvo u službi Njemu. **Kada upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznamo,** živećemo životom stalne poslušnosti. Poštovanjem Hristovog karaktera i **zajednicom sa Bogom,** greh će nam postati mrzak.“ (Čežnja vekova, str. 574) Drugim rečima, **svoju sposobnost odlučivanja treba u potpunosti da upravimo ka upoznavanju Boga kroz svakodnevnu, ličnu zajednicu.** *Kad tako činimo, svoju moć odlučivanja više nećemo koristiti na uobičajen način, trudeći se da budemo dobri svojom snagom, odnosno čuvajući se da ne budemo rđavi.*

U hrišćanskom iskustvu spasenja kroz veru svoju sposobnost odlučivanja i snagu slobodne volje usmeravamo ka trajnoj povezanosti i upoznavanju Boga, a ne ka ponašanju. Mi to slobodno možemo, jer, kada se odlučimo za zajedništvo sa Bogom, tada Bog čini u nama da hoćemo (odlučujemo) i činimo (ponašamo se) kao što Mu je ugodno. To ne znači da ne možemo u svako doba promeniti odluku i moć svoje volje iskoristiti na drugi način. Zar nismo do sada uočili i iskusili kako je nerazumno oslanjati se na sebe i svoje odluke? Zar nismo već iskusili, koristeći svoju volju i

moć odlučivanja, da smo često lutali i zastranjivali, pa smo brzo odlučivali da je na taj način više nikada ne bismo smeli upotrebiti?

Dok sam još bio mlad propovednik morao sam da kupim automobil. Jedan prijatelj iz crkve, koji se bavio prodajom polovnih automobila, ponudio mi je jedan kadilak. Kola su bila vožena samo pet godina, a dve godine stajala su u garaži. To je poznata priča: vlasnik je bila starija gospođa koja je automobil koristila samo za odlaske u kupovinu.

Cena tih kola bila je upola manja od cene novog ševroleta. Međutim, istini za volju, oduvek sam priželjkivao da imam baš kadilak. Nije me ushićivala pomisao da posedujem automobil kao statusni simbol – ili sam bar tako govorio sam sebi. Dopadao mi se rad njegovog motora. Trebalo je pritisnuti papučicu za gas, i kola bi samo tiho kliznula. Rad motora se skoro uopšte nije čuo. Moja supruga se od samog početka protivila kupovini tog automobila, ali posle dugotrajnih ubeđivanja, kupio sam ga. Ponosio sam se njime. Nije prošlo dugo i on je postao moj idol. Međutim, uskoro sam zapazio da me moji vernici nekako drugačije gledaju. Počeli su da stavljaju i neke primedbe, tako da sam, odlazeći im u posete, ostavljao kola dve-tri ulice dalje i onda pešačio, da ih ne bi videli.

Jednog dana, nedugo posle kupovine, pregreja se hladnjak. Očigledno, kola su **zaista dve godine stajala** u garaži. Hladnjak je zarđao, a to je uzrokovalo da strada i glava motora. Sledećeg jutra, kad sam pokušao da upalim kola, ponašala su se kao da je akumulator ispražnjen. Nisam znao da su klipovi puni vode i da su zablokirani. Pozvao sam susede da mi pomognu u guranju. Tada je otkazao i prenosni sistem. Sada sam imao pokvaren motor i prenosni sistem, a kada je otkazao i menjač, pomislio sam da je to kazna od Boga. U stvari, sve je to bilo posledica zadovoljavanja moje sopstvene volje. Nisam radio sa Bogom. Kad sam sve popravio, a uz to sam morao da na automobilu promenim i pod koji je sa donje strane istrulio, kola su bila kao nova. Ali, nikada u svom životu nisam bio tako srećan kad sam se nečega oslobađao kao kad sam se rešio tog automobila.

Kad sam kupovao kadilak, znao sam da nisam tražio Božje vođstvo. Nisam **ni želeo** da to učinim, jer sam se plašio da će On reći „ne“. Svojom voljom sam odlučio i kupio ih, iako sam znao da ovu odluku ne donosim sa Bogom. Hteo sam da odluku donesem sam. Imam već dosta iskustava pa znam, kad nešto želim i uradim na svoju ruku, onda to često upropastim. Čak i kad se desilo da donesem dobru odluku, pokazalo se da nisam imao snage i da je ostvarim. Da nisam kupio ni taj automobil, a da sam opet radio bez Boga, verovatno bih kupio nešto slično.

Dakle, ako predamo volju Bogu, to ne znači da smo je zauvek izgubili. U svakom trenutku možemo opet postupiti po svome, možemo izabrati drugog gospodara. Ali, ako smo već iskusili šta znači živeti bez Boga, nećemo to ni želeti.

Ranije smo naveli tekst iz knjige Put Hristu, sa strane 37. gde je reč o predanju volje. Da navedemo ceo taj tekst, koji u početku daje veliku nadu, ali na kraju zbunjuje: „Mnogi pitaju: 'Kako mogu sebe predati Bogu?' Vi želite da se predate Njemu, ali vam nedostaje moralne snage, robujete sumnji i sputani ste navikama svog grešnog življenja. Vaša obećanja i vaše odluke slične su kulama od peska. Niste kadri da upravljate svojim mislima, svojim pobudama, svojim osećanjima. Svest da ste prekršili svoja obećanja i izneverili svoje reči slabi vaše poverenje u sopstveno poštenje i navodi vas na pomisao da vas Bog ne može primiti; ali ne morate da očajavate.“

Kod prvog čitanja ovog teksta čovek vidi u čemu je problem. On pruža i nadu: „Ne morate da očajavate!“ To izgleda kao odgovor. Međutim, ustanovićemo da ga je teško razumeti. Tek kad polako pročitamo sve, biće nam jasnije: „Vama je neophodno da razumete šta je prava moć volje.“

U istom odseku stoji da je volja „vladajuća sila u čovekovoј prirodi, sposobnost odlučivanja i biranja“. **Dakle, volja predstavlja moć (sposobnost) odlučivanja ili izbora, a snaga volje, koju**

često mešamo sa voljom, predstavlja moć (sposobnost) da učinimo ono što smo izabrali. Volja odlučuje, a snaga volje ostvaruje odluku. U Filibljanima 2,13. Bog obećava da će učiniti u nama i da **hoćemo** (odlučimo) i da **učinimo**. Ako definiciju volje (moć odlučivanja) stavimo na mesto na kome stoji reč „volja“ u navedenom odseku iz knjige Put Hristu, tada će On izgledati ovako: „Sve zavisi od pravilne upotrebe... (moći odlučivanja) Bog je čoveku dao vlast da bira, i na njemu je da se posluži njome. Vi ne možete promeniti svoje srce, vi ne možete sami od sebe da posvetite Bogu osećanja svog srca; ali možete odlučiti, izabrati da Mu služite.“ (Isto)

Šta kaže ovaj odsek? Pre svega, on ukazuje na mogućnost ispravne i pogrešne upotrebe volje. Ispravno je tražiti Gospoda, a pogrešno pokušavati da budemo dobri sopstvenom snagom. On takođe kaže da čovek sam ne može promeniti svoju grešnu prirodu, iako može da promeni spoljašnje postupke i da ih uskladi sa određenim načelima. Obratimo pažnju na poslednju rečenicu: „Ali možete odlučiti, izabrati da Mu služite.“ Ova rečenica ne kaže da možemo odlučiti da činimo ono što je pravo. Ne radi se o odlučivanju šta da se radi, već kome da se služi. A reč služi govori da nekome budemo pokorni, da budemo sluge. On je naš gospodar, a mi Njegove sluge. U pitanju je pokornost, predanje. Ovaj tekst zatim kaže da Mu moramo predati svoju volju, odnosno možemo mu predati svoju moć odlučivanja.

Neki ne mogu da se pomire sa ovim. Gde je onda ljudsko dostojanstvo? Ono ostaje nedirnuto dokle god traje čovekova sposobnost da odlučuje hoće li Bogu predati svoju moć odlučivanja ili neće. Dokle god čovek ima ovu sposobnost, on ne može biti rob, automat, niti mašina.

Šta se događa kad Bogu predamo svoju moć odlučivanja? „Tada će On delovati u vama da hoćete i činite ono što je Njemu ugodno. Tako će cela vaša priroda biti stavljena pod **upravu** Hristovog duha; On će biti središte svih vaših osećanja, vaše misli biće u skladu sa Njim.“ (Isto)

Ovde se ponovo javlja reč „**uprava**“. Imajmo na umu da je Božja kontrola nenametljiva i zakonita, jer potiče iz ljubavi. **Kad smo pod Božjom kontrolom, naše misli će biti u skladu sa Njegovim. To teško može prihvatiti samozadovoljan, obrazovan, bogat, moćan i uspešan čovek. To ga vređa, jer pogađa njegovo „ja“ i njegov ponos. Ali, apostol Pavle je bio verovatno jedan od najvećih ljudi, pa se ipak dragovoljno predao. Zašto ne bismo i mi?**

Knjiga Put Hristu otkriva rezultate predanja naše volje Bogu. „Ako se budete pravilno služili svojom voljom, može nastati potpuna promena u vašem životu. Ako svoju volju pokorite (predate) Hristu, udružićete se sa silom koja je iznad svih poglavarstava i vlasti. Imaćete silu odzgo da ostanete postojani i tako ćete stalnim pokoravanjem Bogu biti osposobljeni da živite novim životom, životom vere“. (str. 38) Ovde jednostavno stoji da u takvom slučaju Gospod odlučuje kad Mu se predam i u meni deluje Njegova volja. Pavle to opisuje rečima: „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos“. (Galatima 2,20)

Ako nam smeta pomisao da Bog uklanja našu volju, budimo sigurni da je Bog nikada ne ukida. „Bog ne želi da naša volja bude uništena, jer samo njenim delovanjem možemo obaviti ono što On od nas očekuje.“ (MB 62) Drugim rečima, kad se predajemo Bogu, mi delujemo svojom voljom. Šta se potom događa? „Naša volja se predaje Njemu da bismo je primili nazad, prečišćenu i prosvećenu. Kad smo tako povezani s Bogom, On može izliti kroz nas reku svoje ljubavi i moći.“ (Isto)

Da li Duh proroštva želi da kaže kako je naša volja nešto što možemo odvojiti i dati na prečišćavanje, a zatim je opet uzeti? Ne! Kada Bog prečisti našu volju, On nad njom uspostavlja **kontrolu**. Verovatno najjasniji opis onoga što se događa nalazimo u jednoj drugoj knjizi. „Kad se predamo Hristu, naše srce sjedinjuje se s Njegovim srcem, naša volja poistovećuje se sa Njegovom voljom, naš um sa Njegovim umom, i tako sve naše misli dolaze pod Njegovu kontrolu; mi živimo

Njegovim životom. To znači biti obučen u odeću Njegove pravednosti.“ (COL 312) Zapamtimo da u svakom trenutku možemo odlučiti da napustimo Njegovu kontrolu. Njegovo vođstvo je uvek rezultat našeg izbora, a ne Njegovog primoravanja.

Bog nam nikad ne oduzima ni volju ni snagu volje. On nas samo poziva, moli, privlači svojom ljubavlju da upotrebimo svoju volju tako što ćemo se odlučiti na trajno prijateljstvo s Njim i što ćemo Mu dozvoliti da našu pokorenu volju iskoristi za ono što On zna da je potrebno i dobro. Zato Pavle na jednom mestu može da kaže „muči se“, a na drugom „bez dela“. *Dakle, pitanje volje ili, kako upotrebiti ljudske napore u odnosu na božansku silu, predstavlja odlučujuću istinu u spasenju verom.*

U našem proučavanju o hrišćanskom životu došlo je vreme da postavimo važno pitanje: Da li da onda prestanemo da činimo ono što je pravo? Da li je pogrešno kad ulažemo trud da se hrišćanski vladamo? Ima onih koji nepravedno optužuju apostola Pavla, poznatog propovednika opravdanja verom, da uči upravo takvu zabludu. U Rimljanima 3,8. Pavle kaže da osudu zaslužuju oni koji ga optužuju da se zalaže za lakomislenost.

U 31. stihu Pavle pita: „Kvarimo li dakle zakon verom? Bože sačuvaj! Nego ga još utvrđujemo.“ Vera čini da **budemo poslušni**, a ne neposlušni. Samo ona omogućuje Hristu da drži zakon u nama i kroz nas.

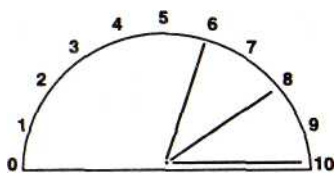
U Rimljanima 6,15.16. Pavle opisuje Božje vođstvo kao našu pokornost ili ropstvo višoj sili: „Šta dakle? Hoćemo li grešiti kad nismo pod zakonom nego pod blagodaću? Bože sačuvaj! Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu?“

Neosnovan je strah da će ljudi izabrati lakomislen život ako im se dopusti da rade po svojoj volji pošto su uspostavili tesnu zajednicu vere. Ljubav nas u takvom slučaju čuva od pogrešnog koraka. Ni slab ni jak čovek nije u prednosti, jer jedino iskustvo vere može promeniti njegov unutrašnji izvor ponašanja.

Zar Bog nikad ne koristi opravdanje delima da bi sproveo opravdanje verom? Da li je On to ikada činio? Čini li to sada? Mnogi mladi su potpuno nesposobni da shvate šta je u stvari spasenje kroz veru u Hrista, jer misle da je važna samo moralnost i spoljašnja dobrotta. Opravdanje verom za njih je strana reč. Oni očigledno ne razumeju kakav je pravi odnos sa Hristom. To nije dobro. Trebalo bi da im roditelji pomognu da od najranijih dana upoznaju Isusa i Njegovu pokretačku silu ljubavi i milosti.

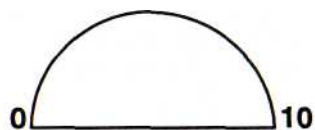
Kad je u pitanju opravdanje, dobro ponašanje nema prednosti pred Bogom. Bog nikad ne koristi opravdanje delima da bi nas doveo do opravdanja verom, jer je to u suprotnosti sa principima Njegovog plana. Zar bi se Bog koristio principima ili metodama koje su u suprotnosti sa Njegovim krajnjim ciljem da nas privuče k sebi? Bog nam ukazuje, kao i bogatom mladiću (Matej 19,16-24), na beskorisnost naših dela samo zato da bismo shvatili koliko nam je On potreban. Hristos se spušta k nama da bismo shvatili kako je naša spoljašnja dobrotta uzaludna i potražili Njega.

Zamisao da se trebamo truditi kako bismo bili poslušni dok ne postanemo zreli hrišćani, i da će se tada poslušnost javiti kao prirodni rezultat, počiva na još jednoj pogrešnoj pretpostavci: da je poslušnost cilj koji ćemo konačno postići kad navršimo 30, 40, 50 ili možda 80 godina. Ako bismo hteli da to grafički predstavimo, možda bi izgledalo ovako:

Nazovimo ovaj crtež „seizmografom greha“. Pretpostavimo da je igla na aparatu, kad god smo izgubili strpljenje pre nego što smo postali hrišćani, skočila na deseti podeljak. Pošto smo počeli da živimo hrišćanski, zamislimo da igla na skali postepeno opada, sve niže i niže. Možda posle godinu ili dve igla će se, kad se naljutimo, popeti samo do 8. Posle još nekoliko godina, „velikog zalaganja“ možda će stići samo do 6. Mnogi misle da se u toku života ispunjenog „marljivim naporima“ možemo nadati da će, pre nego što umremo, najzad doći jedan divan dan kada se igla u trenutku iskušenja uopšte neće pomeriti.

Međutim, Bog nam je omogućio bolji način – da **stalno** rastemo u svom potpunom predanju i oslanjanju na Njega. Odlučujuće pobeđe vere hrišćanin može da doživi u svako vreme, **već sada**, bilo da je tek zakoračio u hrišćanski život ili je odavno veran Bogu. Drugim rečima, ti možeš iskusiti pobeđe koje proističu iz potpunog oslanjanja na Boga u svakodnevnom životu. Za nezrelog hrišćanina ove pobeđe moguće su samo **ponekad**, dok je zreo hrišćanin **sve vreme** prirodno poslušan. „Seizmograf greha“ sada bi izgledao ovako:

Na skali sada postoje samo dva položaja: 0 i 10. Bez obzira da li sam hrišćanin jednu sedmicu ili 80 godina, kad god sam izložen iskušenju, a oslonim se na sebe, igla svaki put ide na 10. S druge strane, kad god se potpuno oslonimo na Božju moć, igla ostaje nepokretna.

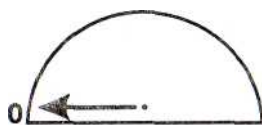
Predstavimo punim krugom idealan odnos hrišćanina sa Bogom:

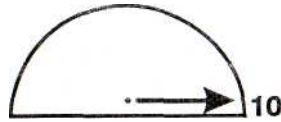
U tom krugu igla se kreće napred ili nazad u zavisnosti od oslanjanja na Božju silu ili na sebe.

Kad smo izloženi iskušenju, a oslonimo se na Njegovu silu, igla na aparatu čak i ne zadrhti:

Ali kad se u trenutku iskušenja oslonimo na sopstvenu silu igla ide na 10:

Činjenica da je igla **sve više** na nuli pokazuje da rastemo u hrišćanskom životu.

Božja je volja da nam da **potpunu, apsolutnu pobedu**, dvadeset četiri sata na dan, i to već **sada**.

U čemu je, onda problem? U našem upornom opiranju – u želji da pobedu postignemo sami i da na neki način živimo odvojeni od Boga, umesto da se potpuno potčinimo Njegovoj kontroli. Zbog toga prolazimo kroz bolna iskustva, i tako učimo da se stalno, svakoga dana, potpuno oslanjamo na Boga. Naše je da pristanemo, otvarajući svakoga dana vrata trajnoj vezi i zajedništvu sa Bogom kroz odluku o životu ličnog posvećenja Njemu.

U knjizi Put Hristu, na strani 48. stoji: „Ako budemo u Hristu, ako ljubav Božja ostane u nama, naša osećanja, naše misli, naše namere, naši postupci biće u skladu sa Božjom voljom...“ To je očigledno nešto više od obične spoljašnje moralnosti i poslušnosti, jer podrazumeva osećanja, misli i namere. Na drugom mestu stoji: „Putem vere može biti nadoknađen svaki nedostatak karaktera, očišćena svaka nečistota, ispravljena svaka krivica, razvijena svaka vrlina.“ (AA 564)

Hristos će očistiti naš ukus, opredeljenja, osećanja, namere, pobude, naše misli i želje, našu urođenu sebičnost, našu dušu i srce, naše sklonosti i postupke. On će izmeniti naše ciljeve, obuzdati našu slavloljubivost, pokoriti strasti, daće nam nov duh i karakter – promeniće celog čoveka – našu prirodu, osećanja i konačno, promeniće naše misli.

Kad obnavljajuća, preobražavajuća sila Hrista koji živi u nama, koji želi da nas vodi, promeni naše unutrašnje biće, zar ćemo još morati sami da se trudimo i mučimo da činimo što je pravo?

Da li to znači da nam Bog nudi snagu i daje mogućnost da izaberemo i koristimo ono što je potrebno? Ne. Bog nudi sebe, On želi da dođe i živi svoj život u nama i kroz nas. Tako On u nama i hoće i čini kao što Mu je ugodno.

„Kada je srce otvoreno za Isusa i um odgovara na istinu, tada se Isus nastanjuje u duši. Sila Duha deluje u srcu i okreće nas ka Isusu. Živom verom hrišćanin se u potpunosti oslanja na božansku snagu, očekujući da **Bog hoće i učini** kao što Mu je ugodno.“ (Znaci vremena, 4. juni 1912)

Ako svojom odlukom dozvolim da **Bog** deluje u meni, On će me voditi i u drugim odlukama. On će te odluke podupirati nebeskom silom. Na ovaj način pobjeda je moguća. „Čovek, pali čovek, može biti promenjen obnovljenjem uma... Kako...? Tako što će Sveti Duh obuzeti njegov um, srce, duh i karakter... Kao što će dobro drvo rađati dobar rod, tako će i drvo koje je istinski zasađeno u Gospodnjoj bašti, doneti dobar rod za život večni.“ (6BC 1080)

Pogledajmo šta se javlja kao rezultat: „Ukorenjeni gresi su savladani; zle misli nemaju pristupa umu, loše navike su iskorenjene iz hrama duše. Sklonosti koje su bile usmerene u rđavom smeru okreću se ka pravdi. Loše raspoloženje i osećanja se menjaju, a na njihovo mesto dolaze nova načela postupanja. Karakter dobija novi kvalitet. Svete osobine i posvećena osećanja sada su rod koji je rodio na hrišćanskom drvetu. Dogodila se potpuna promena. To je delo koje mora da se obavi.“ (Isto)

Znači, delo mora da se obavi, ali nigde ne stoji da to mi treba da učinimo? „Iz iskustva znamo da u našoj ljudskoj sili odluke i namere nemaju vrednosti. Da li onda treba da odustanemo? Ne; iako nam iskustvo svedoči da **nije moguće da sami izvršimo to delo**, pomoć je u Onome koji ga može **izvršiti za nas**. Ali jedini način da osiguramo Božju pomoć je da se potpuno stavimo u Njegove ruke

i pouzdamo se u Njega da će **On to učiniti** za nas. Kad se verom držimo Njega, **On radi**. Dovoljno je da se pouzdamo.“ (Isto)

To je sve što čovek može da učini – može se pouzdati i osloniti na Boga – a to mnogi od nas nisu učinili; da provode određeno vreme nasamo sa Hristom, na početku svakoga dana, kako bi ta veza i zajednica trajala celog dana. Ako koristimo volju i snagu volje da bismo upoznali Hrista kao svog ličnog Spasitelja, Gospoda i Prijatelja, sve ostalo će On učiniti za nas, u nama i kroz nas.

„Neka niko ne tvrdi da čovek treba malo ili ništa da čini u velikom delu pobeđe; jer Bog ne čini ništa za čoveka bez njegove saradnje. Niti smemo reći da će Isus pomoći tek pošto smo učinili sve što smo mogli sa svoje strane. Hristos je rekao: 'Bez mene ne možete činiti ništa'.“ (Jovan 15,5) (ISM 381)

Kakva je dakle uloga naše volje u spasenju? Ponekad mislimo da mnogo šta moramo da učinimo da bismo živeli kao hrišćani; život nam prolazi u naporima da to postignemo. Ali, Bog očekuje od mene samo da svesno i dragovoljno koristim puteve koje je On postavio i preko kojih mogu biti u stalnoj zajednici s Njim, s Njegovom pravdom i Njegovom silom; to su proučavanje Biblije i molitva. Kroz ove jednostavne, pa ipak često zanemarene načine, Bog dolazi u tesnu zajednicu sa nama i ispunjava tajnu Jevandelja „Hristos u vama [nada slave].“ (Kološanima 1,27)

5. NA PRAVOM ILI POGREŠNOM MESTU

Pored grada Huelve, na južnoj španskoj obali, nalazi se grob britanca Viljema Martina. On nikada nije saznao za svoj doprinos pobjedi Saveznika u Drugom svjetskom ratu, a naročito ne kako je doprineo da njihovo iskrcavanje na Siciliju bude uspješno, jer je, u stvari, umro od zapaljenja pluća u maglovitoj Engleskoj ne videvši bojno polje.

Saveznički glavni štab pravio je jedan hitan plan i zato je telo ovog britanskog oficira stavljeno na led dok precizno ne budu razrađeni detalji onoga što je zamišljeno.

U to vreme savezničke snage već su prodrle u severnu Afriku, a njihov sledeći logičan korak bio je iskrcavanje na Siciliji, što su i Nemci očekivali. Na putu do svojih vojnih uporišta u severnoj Africi britanski oficiri i njihove naredbe obično su prolazili pored južnih obala neutralne Španije. Znajući da Nemci to dobro znaju, saveznici su odlučili da ih nadmudre. Tako su oni koji su dobili taj zadatak nastavili da razrađuju plan za telo majora Viljema Martina.

Jedne mračne noći, nedaleko od španske obale, izronila je podmornica i ostavila u vodi telo Viljema Martina zajedno sa gumenim čamcem i jednim veslom. U džepu umrlog nalazili su se tajni dokumenti koji su ukazivali da će sledeći pokret Saveznika biti iskrcavanje na kopno Grčke i Sardinije.

Bio je to samo jedan pucanj u mrak, međutim, telo Viljema Martina zajedno sa čamcem talasi su odneli do obale.

Obaveštajna služba sila Osovine na neutralnoj teritoriji uskoro je pronašla dokumente i zaključila da je Viljem Martin stradao u nekoj nesreći na moru. Dokumenti su brzo prelazili iz ruke u ruku obaveštajnih oficira sve dok nisu došli do Hitlerovog glavnog štaba. Na osnovu njih Nemci su sa Sicilije prebacili na hiljade svojih vojnika u Grčku i na Sardiniju – tamo gde se glavna bitka nije odigrala – a savezničke trupe iskrcale su se i porazile ih na Siciliji.

Ovde imamo veoma dobru ilustraciju teškoće sa kojom se suočavaju hiljade hrišćana. Koliko nas se bori na terenu gde se bitka ne bije umesto na mestu na kome se ona vodi?

U našim ranijim proučavanjima videli smo koliko je važno da Bogu dozvolimo da hoće i čini u nama. Međutim, ova misao navodi neke da kažu: „Zar u hrišćanskom životu nema potrebe za akcijom, snagom volje, naporom i disciplinom? Zar u hrišćanskom životu ne moramo činiti ništa, osim da dozvolimo Isusu da On **sve** čini, dok mi **sedimo** skrštenih ruku?“ Jeste, hrišćanski život zahteva svaki atom snage, napora i discipline koji čovek može da sakupi, ali uz upotrebu svega toga **na pravom mestu**.

Moramo dobro da shvatimo gde je to pravo mesto. Biblija nas poziva: „Бори се у доброј борби вере, дохвати (uhvati se za – Bakotić; ščeraj – engleski prevod) вечни живот у који си позван и за који си дао добро исповедање пред многим сведоцима.“ (1. Timotiju 6,12 – Čarnić) **Da li se od nas očekuje da se borimo s neprijateljem? Ili da se uključimo u borbu vere? Ima li razlike između borbe vere i borbe protiv greha?**

Zamislimo dve grupe ljudi: tu je grupa A i grupa B. Svi iz grupe A bore se u borbi vere. Oni se trude da lično upoznaju Boga, svakog dana provode vreme u molitvi i nastoje da razumeju Božju reč, trudeći se da uspostave zajednicu s Njim. Grupa A teži za svakodnevnim, istinskim prijateljstvom, koje postaje sve dublje. To je borba vere.

Nasuprot ovoj grupi, svi u grupi B bore se protiv greha. Sopstvenim naporima trude se da žive ispravno, pokušavaju da nadvladaju zle postupke i navike. Njihova pažnja usmerena je na

neprijatelja, i bore se svim žarom. Neki od njih padaju poraženi pa se obeshrabruju. Drugi „uspevaju“, pa se ponose „pobedom“. Oni se bore na **pogrešnom** mestu.

Da, neko će reći: pa u Bibliji stoji: „Protivite se đavolu i pobeći će od vas.“ Tako stvarno stoji u Jakov 4,7. Ali, **kako** da se usprotivimo kušaču? Boreći se protiv njega i greha? **Ne! Mi treba da se pokorimo Bogu, da vodimo borbu vere.**

Borba vere zahteva svu snagu, samodisciplinu, moć volje, svaki atom ljudskog napora koji se može uložiti. Bog od nas očekuje da se uključimo u ovu borbu, a ne očekuje da se mi borimo protiv greha.

U Efescima 6,10-18. nalazimo opis borbe hrišćanina: „A dalje, braćo moja, jačajte u Gospodu i u sili jačine njegove. Obucite se u sve oružje Božje, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskoga; jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba. Toga radi uzmite sve oružje Božje, da biste se mogli braniti u zli dan, i svršivši sve **održati se**. Stanite dakle opasavši bedra svoja istinom i obukavši se u oklop pravde. I obuvši noge u pripremu jevanđelja mira. A svrh svega uzmite štit vere o koji ćete moći pogasiti sve raspaljene strele nečastivoga; i kacigu spasenja uzmite, i mač duhovni koji je reč Božja. I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakim trpljenjem i molitvom za sve svete.“

Obrati pažnju na izraze koje Pavle ovde upotrebljava da bi opisao borbu. Da li on govori o grupi A ili o grupi B? „Dalje, braćo moja, **jačajte**...“ Grupa B reći će odmah: „Evo dokaza! Mi moramo biti jaki i boriti se protiv neprijatelja.“ Ali u ovom stihu stoji dalje: „Jačajte u Gospodu.“ Na ovo grupa A može reći: „Evo dokaza; Od nas se očekuje da budemo jaki **u Njemu** i 'u sili jačine Njegove'.“

Ako nastavimo da čitamo naći ćemo reči: „Uzmite sve oružje Božje.“ Grupa B može reći: „Opet u prilog nama. Moramo uzeti sve oružje Božje da bismo se mogli **održati!**“ Ali Pavle pokazuje da je Božje oružje **istina, vera, Sveti Duh i pravda**. Postoji samo jedna vrsta pravednosti, a nju nalazimo u Hristu. Šta je onda oružje Božje? To je duhovno oružje na koje se oslanja grupa A. „Obucite se u **sve oružje Božje**... jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego... s duhovima pakosti ispod neba.“

Jedan propovednik razgovarao je s bivšim bokserom koji je prihvatio Hrista i oduševljeno rekao: „Kad bih samo jednom mogao da se nađem oči u oči s đavolom! Znao bih šta treba da radim.“ Nažalost ne možemo ga sresti licem u lice i to je uzrok naših poraza u hrišćanskom životu.

Ako moramo da se borimo s duhovima, u čemu je onda naša jedina nada za pobeđu? Mogu li se telo i krv boriti protiv duhova? Jesi li to ikada pokušao? To je kao kad bi se borio sa senkom. Nema mogućnosti da pobediš. Pošto se borimo sa duhovima, jedino što mogu da učinim jeste da pozovem drugog Duha koji će se boriti umesto mene. „Imajte na umu da se niko, osim Boga, ne može raspravljati sa sotonom.“ (5BC 1083)

Biblija kaže da je Bog Duh (Jovan 4,24), da su anđeli „službeni duhovi“ (Jevrejima 1,13.14), a mi mnogo govorimo o Svetome Duhu. **Šta mi onda jedino preostaje? Treba da prihvatim borbu vere, da uložim napor da lično upoznam Boga, kako bih Njemu prepustio borbu. Bog me poziva da se uključim u borbu vere, a ne u borbu protiv greha. Nažalost, među mladima, a i među starijima, postoji sklonost da hrišćanski život smatraju borbom protiv greha.**

Borba protiv greha je vojevanje na pogrešnom mestu, bez obzira da li nam se čini da smo „uspešni“ ili ne. Jedino u čemu možemo da uspemo jeste da budemo dobri spolja, a to pred Bogom ništa ne znači. Naravno, naš trud da budemo ispravni ima svoju vrednost kad su u pitanju saobraćajni znaci, čuvari reda na putevima i držanje podalje od zatvora. Ako smo u svim tim

pojednostima ispravni, nećemo morati da budemo kažnjeni. Ali, takav trud je bez vrednosti kad su u pitanju hrišćanski život i spasenje.

Ljudi iz grupe B su moralno dobri. Oni se trude da ne učine ništa što bi nekoga povredilo. Međutim, oni su dobri i moralni u sopstvenoj sili, zahvaljujući svojoj samodisciplini. Spolja gledano su hrišćani. Međutim, oni se ne oslanjaju na Božju moć. Nasuprot njima, ljudi iz grupe A znaju da samodisciplina u savlađivanju iskušenja nije borba na pravom mestu. **Razlika između borbe protiv greha i borbe vere predstavlja jednu od najvećih istina koju obeshrabreni hrišćani treba da nauče.** Onaj ko je otkrio i iskusio šta je borba vere, i shvatio koristi koje pruža poznanje Boga, ubrzo o tome mora da progovori i drugima oko sebe.

Duh proroštva kaže **da je pogrešno usredsređivati se na borbu protiv greha**, jer „samo spoljašnja promena nije dovoljna da nas dovede u sklad sa Bogom. Mnogi pokušavaju da se poprave, odbacujući ovu ili onu lošu naviku, nadajući se da će na taj način postati hrišćani. Ali počeli su na pogrešnom mestu. Prvi posao mora da se obavi u srcu.“ (COL 97)

Podsetimo se na jedan drugi tekst, koji smo već ranije spomenuli: „Ima onih koji tvrde da služe Bogu iako žele da sami, u svojoj sili, drže Božji zakon, izgrade pravedan karakter i obezbede spasenje. Njihova srca nisu pokrenuta dubokim razumevanjem Hristove ljubavi, već obaveze hrišćanskog života ispunjavaju kao uslove koje im je Bog postavio da bi mogli da zadobiju Nebo. Takva religija **je bez ikakve vrednosti.**“ (Put Hristu, str. 35)

Zar pri tome ja stvarno nemam nikakve zasluge? Ne! **Na šta treba da bude usmerena moja volja i njena snaga? Na ispunjavanje pravila, propisa i zakona, da bih zadobio spasenje? Na borbu protiv greha? Ne! Ja treba da se borim da održim stalnu vezu sa Bogom, da ostanem zavisan od Njega i da saradujem s Njim.**

Duh proroštva kaže: „Grešnik može naći nadu i opravdanje jedino u Bogu. Nijedno ljudsko biće ne može ostati pravedno ukoliko ne veruje u Boga i ne održava živu vezu s Njim.“ (TM 367) Dakle, oružje koje opisuju apostol Pavle u Poslanici Efescima je pravo oružje, jer se koristi na pravom mestu.

Obratimo pažnju na tri različita pristupa hrišćanskom životu. Prvo se susrećemo sa čovekom koji prihvata Božji plan, ali je temelj njegovog hrišćanskog života borba sa grehom. Zatim se susrećemo sa čovekom koji počinje da shvata važnost **povezanosti** sa Hristom. On traži Boga, ali još uvek pokušava da se bori s neprijateljem. Njegov je život podeljen; to je stanje u kome se mnogi od nas nalaze. *Treći pristup je Božji pravi plan – rešenje koje treba da razumemo teoretski, čak i onda ako ga još nismo doživeli u praksi – da dobijemo bitku vere svom snagom svoje volje. Kad naučimo kako da svoje snage usmerimo na razvijanje duhovne zajednice, Bog će preuzeti borbu protiv neprijatelja. Sam Bog će se boriti za nas.*

Nažalost, obično smo podeljeni. Bog je obećao da će vojevati za nas, ali po svemu sudeći mi ne verujemo uvek u Njegovo obećanje. **Najteža bitka koju treba voditi je potpuno prihvatanje istine da je Bog u stanju da ispuni svoja obećanja.**

Propovednik Artur Spalding opisuje u jednoj svojoj knjizi neke probleme hrišćanskog života. Na kraju kaže: „Daleko je opasnije uverenje, koje se javlja kod većine onih koji tvrde da su hrišćani, da čovek mora da se trudi da bi bio dobar i da čini dobro, pa kad uradi sve što je bilo u njegovoj moći, tada dolazi Hristos da ga podupre i pomogne mu da učini sve ostalo. Mnogi se danas uzdaju u ovo zamršeno shvatanje spasenja, delimično kroz dela, a delimično nebeskom silom.“ (Captains of the Host, p.601)

Duh proroštva govori o ovom problemu: „Neki smatraju da su se predali Bogu, a uglavnom se oslanjaju na sebe. Postoje i savesne osobe koje se oslanjaju delimično na Boga, a delimično na sebe... Takva vera ne donosi pobjedu. Takve osobe se nepotrebno trude; njihove su duše u najcrnjem ropstvu i oni neće naći odmora dok svoje terete ne polože pred Isusove noge.“ (1SM 353)

„Svako će morati da vodi tešku borbu u nadvladavanju greha u svom srcu. To je ponekad veoma bolan i obeshrabrujući posao; kad vidimo nedostatke svog karaktera, mi gledamo stalno u njih, umesto da gledamo u Isusa i obučemo haljine Njegove pravde. Svi koji će ući na biserna vrata Božjeg grada ući će tamo kao pobjednici, a njihova najveća pobjeda biće pobjeda nad samima sobom.“ (9T 182.183) Na drugom mestu Duh proroštva kaže da „ne treba da gledamo na sebe. Što više gledamo na svoje nedostatke, to ćemo manje snage imati da ih nadvladamo.“ (R&H, 14. juni 1890)

Bog takođe ne želi da se kolebam između borbe sa grehom i borbe vere. Sve svoje napore treba da usmerim na borbu vere. To je u stvari pravo mesto borbe koje zahteva svu moju energiju i samodisciplinu. Pošto sam slab, Bog mora da učini sve. On bje umesto mene bitku sa neprijateljem.

Na primer, čovek može doneti odluku da odleti u Španiju, pa zato dođe u Beograd i izađe na avionsku pistu. Tamo, trčeći što brže može, počinje da maše rukama, nadajući se da će poleteti za Španiju. Čovek može da maše ceo dan, do kasno u noć, ali se ipak neće odlepiti od zemlje. U stvari, on se može toliko umoriti od pokušaja da sam poleti, da neće imati dovoljno snage da uđe u avion.

Međutim, ako čovek **ne** čini ono što sam ne može, već, umesto toga, odluči da učini ono što **može** – u ovom slučaju da se prepusti pilotu aviona koji je spreman da poleti u Španiju – tada može slobodno zaključiti da će stići na cilj. Čim donese takvu odluku, sve ostalo čini pilot. „Čovek nije u stanju da spase samoga sebe, ali Božji sin **vojuje** za njega, On će ga podići na uzvišeno mesto i **dati** mu svoje božanske osobine.“ (R&H, 8. februar 1898)

Ako to primenimo na praktičan život, Bog želi da posle odluke da vojujemo borbu vere, svu snagu svoje volje usmerimo pravom izvoru sile. Tek tada možemo da pobjedimo. Ako usredsredimo svu snagu volje koju imamo da lično upoznamo Isusa, i ako Mu dozvolimo da živi svoj život u nama, tada ćemo uspjeti. Upotrebimo svu svoju samodisciplinu u odluci da ćemo se svakog dana lično družiti sa Bogom. Prema tome, Njemu treba da prepustimo svoju borbu protiv greha i problema. Ovakvu ideju ljudi teško prihvataju, jer im smeta urođeni ponos i uverenje da su dovoljni sami sebi. Nama je draga misao da možemo učiniti više ako se više trudimo.

Mnogi misle da Duh proroštva govori u prilog borbe protiv greha. Ali, jedini razlog što tako mnogo spominje greh jeste želja da nas upozori na prikradanje neprijatelja duše i da nas navede da se spustimo na kolena u borbi vere. To ne treba smetnuti s uma. „Bog kažnjava svoj narod za grehe zato što želi da se ponizi i da potraži Njegovo lice.“ (R&H, 25. februar 1902)

Pavlovom opisu hrišćanske borbe u Efescima poslanici dodaćemo opis jedne bitke iz Starog zaveta; nalazimo ga u Drugoj knjizi Dnevnika 20. poglavlju. Moavci i Amonci došli su u Judeju da vojuju protiv Božjeg naroda. U to vreme na Judinom prestolu sedeo je car Josafat, pobožan i dobar vladar. (Bio je toliko zauzet vladanjem kao dobar vladar da mu je sin Joram postao zao.)

Car Josafat je primio poruku: „Neprijatelj dolazi!“ Šta je tada učinio? Sazvao vojsku? Proglasio ratno stanje u zemlji? Naoštrio koplja? Izašao na megdan sa lukovima i strelama? Pripremio se za oružani sukob sa neprijateljem?

Ne! Josafat je znao da to nije pravo mesto na kome treba biti bitku. Prihvatio je borbu tamo gde joj je zaista bilo mesto. Evo šta je učinio: „Obrati lice svoje da traži Gospoda, i oglasi post po svoj

zemlji Judinoj“. Narod se sakupio „iz svih gradova Judinih... da traže Gospoda“. (2. Dnevnika 20,3.4) Narod se okupio na molitveno bogoslužjenje. Zar vam to ne izgleda kao potpuno nerazuman način odbrane? Možda, ali oni su tako postupili!

Zanimljivo je čitati njihovu molitvu. Svojim molitvama često dosađujemo Bogu. Izlazimo pred Njega sa zahtevima: „Bože, potrebno mi je ovo; potrebno mi je ono!“ Judejci se nisu tako molili. Klekli su i kazali: „Gospode, ti si taj koji vladaš. Ti si veliki Bog, Bog Avramov, Isakov i Jakovljevi. U Tvojoj ruci je sila.“ Provodili su dragocene trenutke odajući Bogu poštovanje, čast i slavu. Na kraju molitve dodali su: „Gospode, mi smo u nevolji. Neprijatelj dolazi. Nemamo snage da mu se suprotstavimo. Očekujemo pomoć od Tebe. **’Oči su naše uprte u tebe’**.“ (stih 12)

Zar uopšte nisu imali nikakve snage? Zar nisu mogli da unište bar deo neprijatelja? Svakako da jesu! **Nešto** su mogli da učine. Ali Josafat je znao da to nije Božji plan. Gospod od njih nije tražio da se upuste u bitku s neprijateljem, jer je obećao da će se On boriti za njih. (5. Mojsijeva 3,22)

Dok su se molili i govorili: „Oči su naše uprte u Tebe,“ ustao je jedan čovek usred skupa. Ali taj nije imao nameru da prekine bogoslužjenje. Jazilo nije bio ni fanatik ni galamdžija. To je bio čovek na kome je, očigledno, počivao Božji Duh, jer je počeo da prorokuje. Pogledajmo šta je govorio: „Slušajte, svi sinovi Judini i Jerusalimljani, i ti care Josafate, ovako vam veli Gospod; ne bojte se i ne plašite se toga mnoštva velikoga, jer nije **vaš rat nego Božji**. Sutra izađite na njih... **Ne treba vi da se bijete u ovom boju**. Postavite se, stojte pa, gledajte kako će vas izbaviti Gospod. Judo i Jeruslime! ne bojte se i ne plašite se, sutra izađite pred njih, i Gospod će biti s vama.“(2. Dnevnika 20,15-17)

I ovaj put, kao i kod Pavlovog opisa borbe u Poslanici Efescima, i oni koji se bore sa grehom (grupa B) i oni koji vode borbu vere (Grupa A), mogu reći da ova vest podupire njihovo gledište.

„Ne bojte se i ne plašite se... Jer nije vaš rat nego Božji.“ Ovo zvuči kao podrška grupi A, zar ne?

„Sutra izađite na njih!“ Tako treba, kaže grupa B. Evo dokaza da ljudske napore treba udružiti sa Božjom silom.

Ali, zašto da izađu na neprijatelje? Šta da rade? „Ne treba vi da se bijete u ovom boju? postavite se, stojte...“ U Efescima 6,11. stoji: „Obucite se u sve oružje Božje da biste se mogli održati“, da biste **mogli stajati!**

„Stojte, pa gledajte kako će vas izbaviti Gospod!“ Josafat nije ranije naučio takvo vođenje bitaka; zato je morao da razmisli o načinu kako da izvede to mirno stajanje i posmatranje Božjeg izbavljenja. Konačno mu je došla na um sjajna misao: poslaće hor u susret neprijatelju.

Naravno, ovo nije izgledalo naročito mudro. Pre svega, nisam siguran da su se pevači hora u potpunosti slagali sa njegovim planom. Drugo, slanjem hora u susret neprijatelju još će ga više razbesneti. To će izgledati kao izazov.

Međutim, plan je načinjen i hor se očigledno složio da ga izvede.

Teško je zamisliti kako je to izgledalo kad su sutradan svi izašli, sa pevačima i instrumentalistima odevenim u svečanu odeću, uvrstili se u povorku i zapevali. To nisu bile ratničke pesme. Pevali su crkvene himne: „Hvalite Gospoda, jer je doveka milost njegova!“ (stih 21.) Šta se desilo kad su pevači krenuli, a za njima svi ostali? Možemo li da zamislimo reakciju neprijatelja koji je nailazio iza brda i odjednom čuo pesmu slavopoja? Obuzeo ih je gnev. Počeli su da viču: „Požurimo! Uništimo ih što pre!“

Možda je neko u horu, u poslednjem redu, poneo luk i strele ispod svog plašta. **Važno je da shvatimo da u ovoj neobičnoj borbi mi ne treba da napadamo neprijatelja. U stvari, uopšte nismo pozvani da se borimo protiv njega. Mnogi su, i mladi i stariji, upali u tragičnu zamku koju je neprijatelj pripremio za nas – kad god su pažnju upravili na neprijatelja i na svoje**

postupke prema njemu, uvek su doživljavali poraz. To je pravi uzrok poraza. Ali ovde, u Starom zavetu, imamo primer Božjeg puta koji vodi do pobeđe: potrebno je da naš pogled bude stalno upravljn u Njega.

Posmatrajmo za trenutak onog čoveka u poslednjem redu. On vidi kako se neprijatelj približava, sve bliže i bliže; i zato počinje da razmišlja ovako: „Nanišaniću preko ramena prvog basiste koji stoji ispred mene. Smaknuću bar jednog Moavca. A onda, možda ću uspeti da pogodim još jednog, pre nego što nas oni napadnu.“ To je isto ono iskušenje sa kojim se ti i ja danas suočavamo: da bijemo bitku na pogrešnom mestu, da nešto učinimo sami.

Međutim, šta se dogodilo? Kad su Judejci počeli da pevaju hvalospeve Gospodu, Bog je poslao zabunu na Amonce i Moavce. Edomci su ih iznenada napali sa strane. Nastala je borba između Moavaca i Edomaca još pre nego što su stigli do Božjeg naroda. Bio je to ratni sukob u opštoj pometnji. Malo zatim Amonci i Moavci okrenuli su oružje jedni na druge, ostavivši po strani Edomce. Ova sveopšta zbrka trajala je tako dugo dok se nisu međusobno pobili. Kad su Judejci stigli na poprište događaja, pred njima se pružalo bojno polje ovakvog izgleda: „A to mrtva telesa leže po zemlji, i nijedan ne beše ostao živ.“ (stih 24)

Koju pouku treba da naučimo iz ovog događaja? Kad je u pitanju naše spasenje od neprijatelja, moramo se osloniti samo na Hrista.

Lično bih voleo da što je moguće pre pređem iz grupe B (koja se u borbi protiv neprijatelja oslanja na sebe) u grupu A (koja se u borbi **vere** oslanja na Boga). Nažalost ustanovio sam da često pripadam jednoj, a zatim drugoj grupi, i to u toku jednog te istog dana. Zato mi je, više nego bilo šta drugo, potrebno da moja povezanost sa Hristom bude sve jača, dok ne dođe trenutak kad ću Mu prepustiti da On čini sve. Više se neću mešati u borbu i pokušavati da deo bitke izvojujem sam.

Nekada davno pevala se pesma koja nije imala neku naročitu melodiju. Međutim, imala je predivne reči. One opisuju proces prelaska iz grupe B u grupu A. Kad se čovek po prvi put okreće ka Bogu, pre obraćenja, on se oslanja na sebe: „Sve sam ja, a ništa Ti!“ Ali, kako nastavlja da napreduje u hrišćanskom iskustvu i jača u zajedništvu sa Bogom, on peva: „Sve manje ja, a sve više Ti!“ Na kraju zaključuje: „Ništa ja, a sve samo Ti!“ To treba da se dogodi i u mom životu.

*Kada vidimo velike potrebe u Crkvi i u društvu, **ne** pokušavajmo svojom mudrošću ili nekim drugim načinom da privučemo bližnje. Ove potrebe treba samo da nas spuste na kolena, na molitvu za duhovnu pobeđu u našoj crkvi i svuda oko nas. Neka nas Gospod sačuva od iskušenja da ljudskom silom radimo Njegovo delo!*

Zato, gde god da se bitka vodi, bilo da je u pitanju borba protiv neprijatelja i greha ili potreba da završimo Božje delo u svetlu, naša prava potreba **nije** da se više trudimo, da više koristimo tehniku ili ljudske metode. Naša potreba danas je da pođemo na kolena i da uperimo svoje oči u Njega, koji je obećao da će vojevati za nas.

6. ISUS POD BOŽJOM KONTROLOM

Do sada smo u proučavanju volje više govorili o **teoriji** Božjeg plana za naše napore, o našoj moći izbora i o snazi naše volje. Neko će reći: „To je dobro, ali je postavljeno suviše idealistički. Niko ne može da **živi** takvim životom.“ Naš najveći i jedini primer kako da koristimo svoju volju i njenu moć u hrišćanskom životu je Isus. On je pokazao da je moguće živeti takvim životom.

U Jevanđelju po Jovanu, 14. poglavlju, nalazimo izveštaj o Isusu, koji je sa učenicima sedeo u gornjoj sobi i iznosio im pouke. Tada je Filip zamolio Isusa da im pokaže Oca. Možda je njegovo pitanje bilo postavljeno iz puke radoznalosti, a možda i zbog nečeg višeg od toga. Isus je odgovorio: „Toliko sam vremena s vama i nisi me poznao, Filipe?... (Mi smo jedno) koji vide mene, vide Oca.“ (stih 9) Zatim je nastavio: „Zar ne veruješ da sam ja u ocu i otac u meni? Reči koje vam ja govorim ne govorim od sebe; nego otac koji stoji u meni **on tvori dela**.“ (stih 10)

Neki misle da je Isus u odnosu na nas imao određene prednosti; bio je Bog i koristio je svoju božansku prirodu da bi živeo savršenim životom na Zemlji. Po mom mišljenju On se nalazio u nepovoljnijem položaju, jer **nije** koristio svoju božansku prirodu. Ako je Isus živeo svojim pobedonosnim životom, oslanjajući se samo na nebeskog Oca, tada kroz Njega i nama stoje na raspolaganju sve nebeske sile, tako da i mi možemo postići pobedu koju je Isus izvojevao.

Prema Isusovoj izjavi u Jovan 14,10 jasno je ko je delovao u Isusovom životu. Delovale su Isusove ruke, noge, oči i usta, ali, u stvari, sve to je Otac činio kroz Njega i u Njemu. Čak ni reči koje je izgovarao nisu bile Njegove. (Jovan 12,49) To je isto tako teško shvatiti kao i objasniti; činjenica da Bog želi da živi u nama i da u tom slučaju **On** hoće i čini u nama. Ali, ipak, tako je. Hristove reči uklanjaju svaku sumnju koja bi se pojavila o tekstu u Filibljanima 2,13 – da **Bog** čini u nama da hoćemo i učinimo. Ako taj tekst preneseš na Hristov život, čućeš Ga kako govori: „Moj Otac hoće i čini kroz mene; On je taj koji čini dela.“

Isusov život je najveći primer potpunog, apsolutnog i dragovoljnog predanja, jer je On sebe stavio pod kontrolu svog Oca. Ranije smo naglasili da takva kontrola ne umanjuje našu slobodu, jer je prihvatamo iz **ljubavi**. Isus je potčinio sebe vođstvu koje je proisticalo iz ljubavi Njegovog Oca. Dakle, Otac je govorio i delovao u Isusovom životu.

Od ljudske volje u životu hrišćanina posle obraćenja očekuje se to isto. **Umesto da se bavi ispitivanjem da li da čini ovo ili ono, ili da kaže ovo ili ono, volja treba da teži potpunoj zavisnosti od Boga**. Isus je Božji plan za svakog od nas objasnio rečima: „Verujte meni da sam ja u ocu i otac u meni: ako li meni ne verujete, verujte mi po tim delima. Zaista, zaista vam kažem: koji veruje mene, dela koja ja tvorim i on će tvoriti, i veća će od ovih tvoriti; jer ja idem k ocu svojem. I šta god zaištete u oca u ime moje, ono ću vam učiniti, da se proslavi otac u sinu.“ (Jovan 14,11-13)

Obrati pažnju na Njegovo obećanje: „Šta god zaištete u Oca u ime moje, ono ću vam učiniti.“ (stih 13). Neki su iz toga zaključili da ti ovo daje pravo da dobiješ šta god želiš samo ako spomeneš Isusovo ime. To ime na taj način postaje magična formula. Šta u stvari znači moliti se u Isusovo ime? U knjizi Čeznja vekova stoji da to znači „usvojiti **Njegov** karakter, ispoljiti **Njegov** duh i činiti **Njegova** dela“. (Čeznja vekova, str. 574)

„Moliti se u Isusovo ime znači znatno više nego samo spomenuti Njegovo ime na početku i na kraju molitve. To znači moliti se po Isusovom umu i duhu, verujući **Njegovim** obećanjima, oslanjajući se na **Njegovu** blagodat i čineći **Njegova** dela.“ (Put Hristu, str. 79)

Ako pažljivo proučiš Isusovu izjavu, otkrićeš da to znači dozvoliti Isusu da se moli kroz tebe, u tebi, s obzirom da si se Njemu predao i da te On potpuno kontroliše. Ako Isus upravlja mojim

životom, ko onda upravlja mojim molitvama? Ako me On kontroliše, sigurno je da ću se moliti kako treba i da ću tražiti baš ono što On želi. U Isusovo ime može da se moli samo onaj koji se potpuno oslanja na Isusa i gaji zajednicu s Njim, kao što je to bio slučaj kod Isusa kad se molio svome Ocu. Ako Isusov život treba da bude primer nama, onda je On morao da živi načinom kojim i mi možemo da živimo.

Svi mi padamo u grešku i mislimo da je Isus, u odnosu na nas, imao određene prednosti, kada je živeo savršenim životom jer je bio Bog i čovek istovremeno, a mi to nismo. Pokušaćemo da Isusov, savršeni život prikažemo crtežom:

Pretpostavimo da ovaj krug predstavlja Isusa. Podelimo ga i na jednoj strani napišimo „čovek“, a na drugoj „Bog“. Naravno, to ne znači da je leva Isusova strana bila ljudska, a desna božanska. Ovo je samo ilustracija. Istina je da je Isus bio u potpunosti čovek i u potpunosti Bog. Kada bismo krugom predstavili sebe, ne bismo ga mogli podeliti bilo kojom crtom.

Naravno, Isus je rođen drugačiji. Njegova ljudska priroda je bila bezgrešna¹, onakva kakvu je Adam imao pre pada u greh; **bez sklonosti ili težnje ka grehu**. Dakle za Isusa je bilo prirodno da bude dobar. Ja sam rođen sa grešnom prirodom i za mene je prirodno da ne budem dobar.

Međutim, Isus se nije oslanjao na božanski deo svoje prirode, niti ga je koristio da bi živeo savršenim životom. Imaj na umu Njegove reči: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.“ (Jovan 5,30) Da je govorio o svojim mogućnostima, ili o svojoj sili, tada ovo ne bi bila istinita izjava.

Kao Bog Isus je mogao da čini ono što mi ne bismo mogli ni pomisliti da činimo; mogao je to činiti sam, nezavisno od svog Oca. Da li si se ikada morao odupirati iskušenju da od kamenja načiniš hlebove? Čovek ima mnogo iskušenja, ali takvo iskušenje neće ga sresti. Da li si ikad mogao reći za svoj život – dušu: „Vlast imam položiti je, i vlast imam uzeti je opet“? (Jovan 10,18) U stvari, Isus je u jutro vaskrsenja ustao svojom silom. Anđeo mu je doneo očevo odobrenje. (Čežnja vekova, str. 673)

Proučimo temeljitije Hristova iskušenja u pustinji, kao što su zapisana u Luka 4. poglavlju. Isus je proveo u postu gotovo šest sedmica, a na kraju se pojavio sotona sa predlogom da kamenje pretvori u hlebove. Đavo je znao da bi bilo besmisleno nagovarati bilo kog drugog čoveka da pretvori kamenje u hlebove, jer on to ionako ne bi bio u stanju da učini. Ali znao je da Isus ima moć da učini takvo delo i da ga može učiniti kad nije povezan sa Ocem. U čemu je bila suština ovog iskušenja? Sotona nije tražio od Isusa da učini nešto loše. Trebalo je da Isus pretvori kamenje u obične, dobre hlebove. Da li je greh poslužiti se ukusnim hlebom posle četrdeset dana posta? Kad

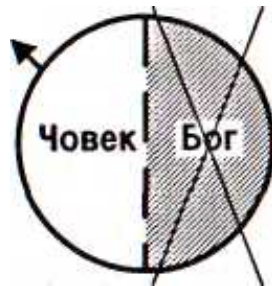
¹ Izdavač ove elektronske skripte smatra da je autor mislio na Hristov um a ne telesnu prirodu, na šta navode opisi autorovog verovanja u vezi sa ovom temom u ovoj i drugim knjigama, člancima i izjavama. To je detaljnije objašnjeno u sledećoj fusnoti. U protivnom, izdavač e-skripte se ne bi mogao složiti sa tim stavom, niti ga podržati, ali smatra da to ne umanjuje izuzetnu vrednost ostalih Vendenovih stavova – *prim. izdavača e-skripte*

smo gladni, mi obično možemo da pojedemo mnogo hleba. Zbog toga se ne osećamo grešni. Ako neko nije jeo gotovo šest sedmica nije greh što je gladan.

U čemu je bila stvarna suština kušanja? Često kažemo: u apetitu! Naravno i to je bilo prisutno! Međutim, sotona je želeo da navede Isusa da učini nešto sam, bilo dobro ili zlo, koristeći svoju božansku prirodu, umesto da se osloni na Boga. Sotona ga je kušanjem navodio da dokaže svoju božansku prirodu, da učini čudo u svojoj sili, bez zajednice sa Ocem. Isus je mogao da upotrebi svoju moć, ali On je došao na Zemlju da nam pokaže kako da predamo svoje snage i da se, umesto na njih, oslonimo na Boga. *Tesno povezan sa Ocem, Isus je u stvari rekao: „Ovde sam da pokažem ljudima kako mogu živeti u zavisnosti od više sile. Moj Otac još ne smatra da mi je potreban hleb. I ako je Njegova volja da umrem od gladi, ja je prihvatam. U međuvremenu, dok mi ne pošalje hleba, gladovaću. Neću koristiti svoju moć!“*

Ovaj događaj savršeno pokazuje kako treba živeti hrišćanskim životom. Za Isusa je bilo prirodno da čini dobro. On nije imao sklonosti ka zlu. Njemu je zlo bilo odvratno. Dakle, „zlo“ na koje Ga je sotona navodio sastojalo se u tome da Isus upotrebi svoju moć da učini dobro (bez saglasnosti Oca – prim. izdavača). Zadivljuje istina da se Isus nije oslanjao na sebe i da su sva Njegova dela poticala od Boga. Kao što je Hristos živio u vezi sa Bogom, tako i mi treba da živimo u vezi sa Hristom. (Jovan 17,23)

Vraćajući se našoj ilustraciji možemo precrtati božanski deo Isusove prirode, jer On je nije koristio.

Svojom ljudskom prirodom, na isti način kako treba da živimo ti i ja, On se oslanjao na božansku moć **odozgo**, umesto na božansku moć **u sebi**. Dakle, Njegov život može se opisati rečima koje će naglasiti kako je božanska priroda, koja se pokazala u Isusovom životu, dolazila od Oca. Ona nije bila Isusova. Ta ista sila koju je On imao stoji i nama danas na raspolaganju.

I kad se suočio sa smrću, Isus nije izabrao sam da se spase. Šta bi se na primer dogodilo da smo mi bili na Njegovom mestu, na suđenju, kad su Ga pljuvali, udarali i rugali Mu se, stavljajući krunu od trnja na njegovo čelo? Kako je lako mogao da kaže: „Vreme je da pokažem tim grešnicima ko sam ja!“ Ali Isus nije došao da spase sebe. Ni u Getsimaniji, ni na suđenju, ni pred samu smrt nijednom nije upotrebio svoju božansku moć da spase sebe ili da sebi olakša patnje i bol koje je trpeo. Kad su sveštenici ispod krsta mahali glavama i govorili: „Spasavao je druge, a sebe ne može spasti“, to je bilo tačno. To je bilo Jevanđelje izgovoreno u jednoj rečenici.

Ova istina važi i za Njegov život, jer je on bilo sastavni deo plana spasenja. **Trebalo je da Isus živi onako kako mi moramo da živimo, ne koristeći prednosti svoje nadljudske prirode**. Dakle, nije mogao spasti sebe. A koliko smo mi metoda izmislili kojima pokušavamo da spasemo sami sebe! Umesto toga, **treba da sledimo primer Isusa koji je zavisio od Oca**. Nije čudo što je Isus najveći primer spasenja kroz veru. „Da On (Isus) nije ljudima došao kao čovek i svojem

povezanošću sa Bogom posvedočio da Mu božanska sila nije bila data drugačije nego onako kako će se nama dati, tada nam On ne bi bio savršeni primer.“ (7BC 925)

„On je podneo svako iskušenje kome smo mi izloženi. U svoju korist nije upotrebio nikakvu silu koja nije darežljivo ponuđena i nama. Kao čovek, suočio se sa iskušenjem i savladao ga u sili koja mu je data od Boga.“ (Čežnja vekova, str. 9)

Neko će sada pomisliti na čuda koja je Isus činio. Kada se žena dotakla poruba njegove odeće iz Njega je izašla sila. Lečio je ljude. (Matej 9,20-22; Marko 6,56) Zar to nije bilo nešto naročito i božansko? Svi smo čuli za Pavla i ubruse. O tome možemo da čitamo u Dela 19,12.

Osim toga, Isus je podizao i mrtve! (Luka 7,1-15; Jovan 11,44) To su činili i Njegovi sledbenici. (Dela 9,36-42)

On je čitao ljudske misli. (Luka 7,39-47; Jovan 4,29) To su mogli i Njegovi učenici. (Dela 5,3) Jednom prilikom u Nazaretu jednostavno je nestao. (Luka 4,29.30) Podsećamo se i događaja sa Filipom na putu u Gazu. (Dela 8,39)

Ako razmotrimo sve što smo obično smatrali otkrivanjem Hristovog božanstva, zaključićemo da su Njegovi sledbenici činili ista dela – otvarali su oči slepima, izgonili đavole, lečili bolesne, hodali po vodi.

Najveći dokaz Njegove božanske prirode nije bilo ono što je činio, već ono što je govorio i što je Otac rekao o Njemu. Govorio je kao Bog, otkrivajući da je Mesija. (Jovan 4,26) Nekoliko puta sam Otac je posvedočio za Isusa da je Sin Božji koji je došao s Neba. (Matej 3,17; Jovan 12,28) **Ali, živeo je kao čovek. Ono što je Otac činio u Njemu Isus može da čini u nama, ako smo povezani s Njime.**

„U svom životu na Zemlji Hristos nije stvarao planove za sebe. Prihvatao je planove koje je Bog imao za Njega, i Otac Mu ih je iz dana u dan otkrivao. Tako i mi treba da se oslonimo na Boga, da bi se u našem životu mogla ostvariti Njegova volja. Kad svoj put predamo Njemu, On će upravljati našim koracima.“ (MH 479)

„Božji Sin bio je potčinjen Božjoj volji i bio je zavisan od Njegove sile. Hristos je potpuno bio oslobođen svoga 'ja', tako da nije pravio nikakve planove za sebe. Prihvatio je Božje planove određene za Njega i iz dana u dan Otac Mu je otkrivao svoje planove.“ (Čežnja vekova, str. 163)

Ovde jasno vidimo koliko je Isus silan dokaz u prilog istine da je bio podređen Božjoj kontroli. *Za vreme oluje na jezeru, dok su talasi udarali o čamac, Isus je spavao; i to ne zato što je bio Gospodar Zemlje, mora i Neba, već zato što se pouzdao u silu svoga Oca.*

Ovo je bila prilika da upotrebi svoju moć. Pošto je odložio svoju božansku silu, Isus ništa nije mogao da učini sam. (Jovan 5,19.30) Duh proroštva kaže da je Isus „počivao u veri – veri u Božju ljubav i staranje“ i zato je mirno spavao. (Čežnja vekova, str. 281) „Spasiteljeva božanska moć bila je prikrivena. On je pobedio u ljudskoj prirodi, oslanjajući se na Božju silu. Ona stoji na raspolaganju svima nama.“ (5BC 1108)

Sila koja je Isusu bila na raspolaganju u toku Njegovog života stoji na raspolaganju i nama. Obratimo pažnju na sledeće činjenice iz Pisma:

Isus ništa nije mogao da čini sam. (Jovan 5,30) Bez Hrista ne možemo činiti ništa. (Jovan 15,5)

Hristos je bio u Ocu. (Jovan 14,10) Mi možemo biti u Hristu. (2. Korinćanima 5,17)

Otac je bio u Isusu. (Jovan 14,10) Isus želi da bude u nama. (Kološanima 1,27)

Isus nije govorio od sebe. (Jovan 14,10) Mi ne treba da govorimo od sebe. (Matej 10,20)

Otac je nastavio u Isusu. (Jovan 14,10) Isus želi da se useli u naša srca. (Efescima 3,17)

Čak ni čuda koja je Isus činio nisu bila učinjena Njegovom silom. „Hristova čuda za ucveljene i napaćene bila su učinjena Božjom silom kroz službu anđela.“ (Čežnja vekova, str. 107) „Svoja čuda činio je verom i molitvom.“ (Isto, str. 457)

Očigledno, Isus se nije koristio svojom božanskom silom do jutra vaskrsenja. Božanska priroda zabljesnula je u svakoj prilici kada je Otac dozvolio da se za trenutak ukloni veo ljudske prirode. Ali Isus takve trenutke nije iskorištavao niti se na njih oslanjao. Čuda je činio božanskom silom koju je dobijao odozgo.

Dobro, ali kakve veze to ima sa nama? Mi ne moramo da hodamo po vodi, niti da nestajemo da bismo pobegli od razjarenog mnoštva. Zapamtimo, Božja sila, umesto naše ograničene moći, može se suprotstaviti kušanju neprijatelja. Bog vojuje umesto nas.

Onaj koji ne veruje da je ista sila koju je Isus primao dostupna i nama, ostajaće noću budan sa brigama i osećanjem poraza. „On je nadvladao kušanje silom koju i čovek može dobiti. On je izašao pred Božji presto, a nema ni čoveka ni žene kojima, verom u Boga, ova pomoć nije na raspolaganju...“

Ljudi mogu imati silu da se odupru zlu – silu koju ni Zemlja, ni smrt, ni pakao ne mogu nadvladati; silu koja će ih osposobiti da pobeđe kao što je Hristos pobedio. Božansko se u njima može spojiti sa ljudskim.“ (R&H, 18. februar 1890)

„Spasitelj je duboko želeo da Njegovi učenici shvate... (da se) Bog otkrio u Njemu da bi On mogao da se otkrije u njima. Isus nije otkrio nikakve osobine, niti pokazao silu koja ljudima ne bi bila dostupna verom u Njega. Svi Njegovi sledbenici mogu imati Njegovu savršenu ljudsku prirodu, ako se pokore Bogu kao što je i On to učinio.“ (Čežnja vekova, str. 572)

„Životom kojim je Hristos živio na ovom svetu, mogu živeti i ljudi i žene, zahvaljujući Njegovoj sili i vođstvu. U svojim sukobima sa sotonom njima stoji na raspolaganju svaka pomoć koju je i On imao. Oni mogu biti više nego pobednici kroz Onoga koji ih je voleo i koji je sebe dao za njih.“ (9T 22)

Neki misle da se Isus nije mogao suočiti sa iskušenjima na način na koji se mi danas suočavamo, jer je On po prirodi bio dobar. Njegovih prvih dvanaest godina predstavljale su savršenu prošlost, dok smo mi u to vreme oformili grešne navike.

Kako je mogao da pati i prolazi kroz nevolje na isti način na koji mi prolazimo?

Zar dok proučavamo Hristov život i Njegovu prirodu, ne bi trebalo da shvatimo razliku između onih koji se trude da budu dobri i onih koji uspostavljaju zajednicu s Bogom?

Onaj koji smatra da je greh samo ono što se vidi spolja, mora da tvrdi da je Gospod imao istu prirodu koju ima svaki drugi čovek. Takvi kažu: „Isus je imao **potpuno istu** prirodu kao i ja, samo bezgrešnu, bez želja i sklonosti ka grehu.“ To je, međutim, nemoguće.

Da bi to dokazali, oni pokušavaju da analiziraju i razdvoje Hristovu ljudsku prirodu od božanske. Prema njima, Spasitelj je morao proći kroz sve ono što i oni doživljavaju. U protivnom, Isus bi bio u prednosti nad nama. Danas ne bismo mogli očekivati da živimo pobedonosnim životom.

Pažljivo proučavanje pokazuje da je Isus na sebe uzeo ljudsku prirodu koja je u toku pune četiri hiljade godina opadala i bila podložna kvarenju, sa svim njenim **fizičkim** nedostacima kao i **umnim** i moralnim opalim vrednostima. (Čežnja vekova, str. 117)

Isus nije imao fizičku snagu kao Adam. Adamu nije bilo potrebno da se povuče na dno čamca da spava, ali Isusu je to bilo potrebno. Isus nije bio ni mudar kao Adam, niti je imao toliko urođene moralne snage kao Adam. Po čemu se onda razlikovao od nas?

On nije imao ljudske [umne] sklonosti ka grehu². Kad je u pitanju grešna želja ili težnja ka zlu, Isus je imao apsolutnu, savršenu, bezgrešnu prirodu kakvu je imao Adam pre pada u greh (imao je Božiji um – *prim. izdavača*). Ima onih koji neprestano raspravljaju o ovom predmetu, jer još uvek nemaju jasne pojmove o Isusovoj prirodi. Možda nam u tome može pomoći sledeće upoređenje.

U ČEMU JE HRISTOS BIO ČOVEK KAO ADAM:

Pre čovekovog pada

1. Bez mrlje greha u svojoj prirodi, to jest, On nikada nije popustio grehu.
2. Bez grešnih navika, bez ikakve sklonosti ka grehu zbog ranijeg pada u greh.
3. Mogao je da bude kušan i mogao je da popusti iskušenju.
4. Imao je nevinost čiste savesti.
5. Nikad nije pao u iskušenje da nastavi sa grehom.
6. Verom je postigao neraskidivu zajednicu sa Ocem (predanje i zavisnost).

Posle čovekovog pada

1. U oslabljenom fizičkom telu, što je Njegovu zavisnost od Boga činilo još značajnijom.
2. Osećao je umor i glad.
3. Bio je odvojen od fizičke prisutnosti Oca.
4. Okružen iskvarenom okolinom, neprekidno izložen iskušenjima.
5. Oslabljene intelektualne snage.
6. Umanjena snaga volje za pravedan život i dobra dela.

Greh i iskušenje ne bismo smeli da posmatramo samo kao rđavo ponašanje. Nije najvažnije hoćemo li činiti ono što je dobro, a ne činiti ono što je zlo, već veza koju treba da uspostavimo sa Bogom. Jesam li spreman da se pokorim Bogu i da potpuno zavisim od Njega, ili uporno nastojim da živim nezavisno od Boga? U tome je suština.

Na taj način se u Luciferu rodio prvi greh još na nebu, a i u Edemskom vrtu. Ako je to istina, tada Isus, kao moj Uzor, nije morao da ima sklonosti ka zlu.

Pošto je **suština iskušenja da čovek prvenstveno želi da živi u sopstvenoj sili**, ko je onda izložen većem iskušenju: onaj koji nikad nije sagrašio, koji za sobom ima savršeni život, ili onaj koji

² Tačnije, nije imao telesni, grešni um. Po mišljenju izdavača ove e-skripte (koje ne mora biti tačno), postoje i telesne sklonosti ka grehu – to su jednostavno prirodne potrebe tela koje su u ovom grešnom telu izopačene, grešne tj. sebične i koje muče um tražeći da ih po svaku cenu zadovolji.

Da bismo pojasnili šta je autor zaista mislio, s obzirom da on svojim objašnjenjem to nije uspeo da postigne, navešćemo odlomak s početka 17. predavanja knjige Poruka trećeg anđela – Bilten GK 1895, A. T. Džonsa:

„Što se tiče Hrista koji nije imao ‘iste strasti (sklonosti)’ kao mi: u celom Svetom pismu On je, kao i mi, i s nama – po telu. On je po telu Davidovo seme (potomstvo). Došao je u obličju grešnog tela (tela grehovnoga – Karadžić) – Rim. 8,3. Međutim, nemojmo ići predaleko. **Jeste došao u obličju grešnog tela, ali ne i u obličju grešnog uma. Ne uvlačite u to Njegov um. Njegovo telo je bilo naše telo, ali um je bio ‘um Isusa Hrista’.** Zato je napisano: ‘Imajte u sebi isti um koji Hristos Isus ima’ (Filibljanima 2,5 – eng. prevod KJV). Ako je On uzeo naš um, kako je mogao da nam bude upućen poziv: ‘Imajte u sebi isti um koji Hristos Isus ima?’ On bi već bio takav. Ali, kakav je zapravo naš um? On je izopačen grehom (tj. grešan, telesan um) – *prim. izdavača e-skripte*

je pao i mnogo puta zgrešio? Ko je u većem iskušenju da se osloni na svoje lovorike: onaj ko ih ima ili onaj ko ih nema? Ko je u većem iskušenju da bude nezavisan, da živi bez povezanosti sa Bogom: onaj ko u sebi ima silu, ko ima božansku prirodu i ko ne mora da zavisi od bilo koga, ili onaj koji se rodio sa grešnom prirodom?

Mnogi vozači su iskusili šta znači imati automobil sa manje konjskih snaga. Na raskrsnici, u dve susedne trake, jedan uz drugog stoje dva automobila. Jedan ima motor sa više od stotinu konjskih snaga, a drugi sa jedva tridesetak.

U trenutku kad se pali zeleno svetlo, izgleda da kreću zajedno. Mogu li u narednim metrima oba vozača računati na ravnopravno takmičenje?

Kako je jadno i smešno kad sa svojim slabim snagama smatramo kako ih možemo iskoristiti, kako zavisimo od njih i još zaključujemo da će Bog primiti našu dobru volju da nešto učinimo kao dobro delo, a nemamo vremena da se ponizimo i predamo Njemu. Nemamo vremena za druženje s Bogom, nemamo vremena da Mu dozvolimo da preuzme vođstvo u našem životu i učini u nama da hoćemo i činimo što Mu je ugodno. I tako živimo i radimo nezavisno od Njega, oslanjajući se, kao vozač slabijeg automobila, na svoje slabe snage, dok je Isus, iako Bog, proveo na Zemlji tridesetak godina, ne koristeći svoju božansku moć koja je bila deo Njegove prirode.

Dakle, šta je za Isusa predstavljalo najveće iskušenje? Nije to bila sklonost da učini neko zlo, već da bilo koje od svojih dela – čudo, isceljenje ili propovedanje – ostvari svojom silom. To je i naša najveća slabost kod koje se spotičemo i stalno padamo.

To je razlog zbog kojeg lična povezanost sa Bogom predstavlja početak, sredinu i kraj, i samu osnovu našeg hrišćanskog života. Hrišćanski život ličnog predanja, kao što je bio Isusov, jeste životni ključ! To je način života u kome se svakog dana pokoravamo, predajemo, prepuštamo vođstvu sile ljubavi, dozvoljavajući Bogu da hoće i čini u nama. Prema Duhu proroštva „posvećenje je druženje sa Bogom koje je prešlo u naviku.“ (R&H, 15. mart 1906) Bez ličnog, dragovoljnog, svakodnevnog druženja s Bogom, ne možemo uspostaviti vezu sa ljubavlju i silom koju On želi da nam da.

Isusova ogromna moć nije za njega bila prednost, jer, što je moć veća, to su veća i iskušenja. Duh proroštva kaže da je „za Kneza života bilo teško da izvede plan koji je načinio za spasenje čoveka, zaogrnuvši svoju božansku prirodu ljudskom. Njemu je u nebeskim dvorovima ukazivana čast; na raspolaganju mu je bila neograničena sila. Za Njega je bilo isto tako teško da zadrži ograničenja ljudske prirode, kao što je za ljude teško da se uzdignu iznad svoje izopačene prirode i postanu učesnici u božanskoj prirodi.“ (R&H, 1. april 1875)

Isus se nije morao boriti borbom kojom se bori grešnik kad odlučuje da li da **postane** hrišćanin ili da nastavi život u grehu, ali se borio drugom, isto tako teškom borbom. **Naravno, Isus nije imao nikakvih prednosti nad nama, zato što je suština kušanja pitanje povezanosti sa Bogom.**

Koliko je slavna istina da se Bog trudio da postupa kao čovek! A smrtni ljudi stalno pokušavaju da postupaju kao da su Bog! Hristova neograničena moć bila je deo Njegove prirode. Njemu je bilo jednako teško da je ne koristi, koliko je nama teško da prevaziđemo svoju iskvarenu prirodu. Teško je razumeti šta znači odreći se neograničene moći.

Da li se Hristov život razlikovao od našeg? Da. Da li su te razlike predstavljale bilo kakvu prednost u odnosu na nas? Ne. Iz toga neminovno sledi zaključak da je Isus najveći primer poslušnosti kroz veru, primer predanja i potčinjavanja, primer kako treba koristiti volju da bi čovek došao pod potpunu kontrolu ljubavi.

Za Isusov život je značajno ono što nije učinio, a bio je u stanju da čini. „Da bi, kao dete palog roda, slavu držao pokrivenom, bila je potrebna najstroža disciplina kojoj je Knez života mogao da se podvrgne.“ (5BC 1081) „Kušanja kojima se Hristos odupro... su se nametala Njemu u toliko većem stepenu, ukoliko je Njegov karakter nadmoćniji od našeg.“ (Čežnja vekova, str. 83)

„Hristos je mogao objaviti ljudima znanja koja bi nadmašila sva ranija otkrića i bacila u pozadinu sve druge pronalaskes... Ali, On ni trenutka nije oduzimao od vremena odvojenog za iznošenje nauke o spasenju. On je došao da traži i spase što je izgubljeno i nije se dao odvratiti od ovog zadatka.“ (8T 309.310)

Ovo je i naš zadatak! Možda sam sklon da analiziram, teoretišem i filozofiram, i možda osećam potrebu da dokažem svoju oštroumnost. Da li je to potrebno? Ako je moj problem u tome, zar me Isus, svojim delovanjem u meni, neće toga osloboditi? Zar treba da brinem o tome šta drugi misle o mojim sposobnostima? Zamislite za trenutak, kako bi izgledalo kada bi se u svim našim crkvama nalazili posvećeni, verni hrišćani, koji su odlučili: „Gde god da se nađem posvetiću se samo jednom cilju: da tražim i spasavam izgubljene! Neću dozvoliti da me išta odvoji od tog cilja.“

Kad god se Isus suočio sa iskušenjem da otkrije znanje samo radi znanja, on nije dozvolio da ga to odvrti od Njegovog glavnog cilja. „Hristos je iznosio samo ono što je moglo biti od koristi. Njegova uputstva ljudima ograničavala su se na njihove potrebe u praktičnom životu... Onima koji su bili željni plodova sa drveta znanja, On je nudio plodove sa drveta života. Za njih je svaki put bio zatvoren, izuzev uske staze koja vodi Bogu. Svaki je izvor bio zatvoren, izuzev izvora večnog života.“ (8T 310)

Moguće je, kad je u pitanju biologija ili fizika, istorija ili filozofija da sve svoje umne snage upravimo ka poznanju plana spasenja i istraživanju načina kako da i oni koji nas okružuju postanu deo tog plana. Mene veoma zanima starost materije na Zemlji, ali sam mnogo više zainteresovan da, kada Isus dođe, svi iza sebe ostavimo zemaljsku materiju i sa svetima pođemo u susret Isusu. Ne interesuju me toliko naučne analize pepela čoveka čije je telo spaljeno, koliko ustajanje o vaskrsenju pravednika.

Naša glavna briga je da Hristos bude na prvom mestu u svemu što radimo. On treba da postane prvi i poslednji u našem životu i učenju.

Kako je Isus uspeo da svoj život potčini kontroli svog Oca? Kako je mogao ostati u stalnoj zavisnosti od Boga? U Knjizi Vaspitanje, na strani 231. kaže nam se da je Isus „u toku časova molitve nasamo primaao mudrost i silu“.

„Hristos, koji je bio neprekidno izložen iskušenjima, kome su se stalno suprotstavljale vođe naroda, znao je da mora ojačati svoju ljudsku prirodu molitvom... Na taj način pokazao je svojim učenicima gde leži Njegova snaga.“ (CT 323)

„Sa časova koje je provodio sa Bogom, Isus je iz jutra u jutro dolazio ojačan da donese nebesku svetlost ljudima.“ (COL 139)

Cela naša teologija o spasenju verom svodi se opet na vreme koje provodimo sa Bogom, vreme koje nas posvećuje, na našu svakodnevnu vezu sa Njim. Kad posmatramo Isusov život, možemo videti šta je sve preživljavao i čega se sve odrekao da bi postao naš savršeni Primer.

Kao dete imao sam zadatak da plevim korov u bašti. Dobro sam zapamtio veličinu te bašte. Moj otac je odlazio na evanđeoski rad, a mene bi poslao da počupam sav korov pre nego što se on vrati. Kad bih otišao u baštu obasjanu žarkim Suncem, uz bezbroj malih mušica koje su mi zujale oko ušiju, obično bih se setio Isusovih reči o korovu: „Neprijatelj... to učini.“ (Matej 13,28)

Moj zadatak mi ne bi više izgledao tako težak kad bi dolazio moj otac i radio uz mene. Danas i ja, kao i moj otac, šaljem svoju decu da pleve baštu. A video sam sjaj u njihovim očima i sreću na njihovom licu kad god sam im se pridružio.

Umesto da me ostavi da sam čupam korov, Isus je pošao na dugo zemaljsko putovanje, ne samo da umre za mene, već i da mi pokaže kako da se oslobodim korova. Ako se oslonim na Njegovu božansku moć, On ne samo što ga čupa umesto mene, već mu ne dozvoljava ni da raste.

7. KAKO DA POSTUPAMO U ISKUŠENJIMA

Kad god se govori o pravilnoj upotrebi volje u hrišćanskom životu, ljudi obično pitaju: „Jasno je da Bog od nas ne očekuje da se borimo sa sopstvenim problemima. Teoretski znamo da ćemo ako se predamo Hristu biti pobjednici nad grehom. Ali, šta da činimo kad se neposredno suočimo sa iskušenjem, iako smo tog jutra izvesno vreme proveli sa Bogom?“ Ovo je ozbiljno pitanje koje zahteva odgovor.

Kako da pravilno upotrebimo volju kada se suočimo sa grehom, problemima i iskušenjima? Pre svega, moramo biti svesni da nećemo uspeti ako pokušamo da se suprotstavimo iskušenju odvojeni od Boga. Ko god pokušava da se sa iskušenjima bori nekom sopstvenom tehnikom i metodama, izgubiće bitku. Pre nego što shvati način pravilne upotrebe volje, snaga volje koju ima (ili nema) verovatno će odrediti njegov način postupanja u iskušenju. Dakle, ovo pitanje zahteva ličnu primenu teorije o pravilnoj upotrebi volje u krizama koje pojedinac doživljava.

Kad naiđe iskušenje, ne verujem da mi molitva može dati pobjedu. Pokušavao sam, ali nije vredelo. Nije pomoglo ni ponavljanje stihova iz Biblije, ni pevanje pesama. Neki uvek preporučuju takve metode, pa ih ljudi isprobavaju i onda uvek doživljavaju još jedan novi neuspeh i poraz. Razočaravaju se i obeshrabruju. Zašto? Zato što vode bitku na pogrešnom mestu.

Na početku razmatranja ovog pitanja podsećamo da greh nije ograničen samo na ponašanje – na učinjeno zlo. Prema Rimljanima 14,23: „Šta god nije po **veri**, greh je.“ Dakle, greh je i suština greha je učiniti **bilo šta**, dobro ili loše, **bez povezanosti s Hristom u veri**. Ako živimo odvojeni od Njega, ako se ne oslanjamo na Njega, tada su **posledica** gresi – rđava dela. Ako se mučim sa grehom, tada postoji samo jedno pitanje: živim li životom vere ili se oslanjam na sopstvenu snagu? Sveto pismo nas želi ohrabriti, jer kaže da Isus razume naše probleme i borbe: „Imajući dakle velikog poglavara sveštenečkoga, koji je prošao nebesa, Isusa sina Božjega, da se držimo priznanja. Jer nemamo poglavara sveštenečkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušan, kao i mi, osim greha. Da pristupimo dakle slobodno k prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć.“ (Jevrejima 4,14-16)

Ovde saznajemo da imamo velikog Prvosveštenika na nebu – živo biće u ljudskom obličju. Šta On radi? Njemu je poznat život na našem grešnom svetu i On zna šta znači postradati s našim slabostima. Dok je bio tu, na Zemlji, imao je iskušenja kakva imamo i mi danas. Međutim, On nije morao da se odupire iskušenju da gleda nedoličan program na televiziji. Kad Biblija kaže da je bio iskušan „u svemu“ to se ne odnosi na pojedina iskušenja sa kojima se danas suočavamo. Greh, iskušenja i sve što privlači našu pažnju, evoluiralo je. Onaj koji pokušava da otkrije kako je Isus mogao da se odupre svim pojedinostima greha sa kojima se mi danas suočavamo, preteruje. Na grčkom ne piše reč „u svačemu“. Samo stoji da je Isus bio izložen svim iskušenjima. Međutim naglasimo i da je bio iskušan temeljitije od nas.

Ključ za razumevanje prave upotrebe volje u suočavanju sa iskušenjima nalazimo u Jevrejima 4,16. Pre nego što dublje proučimo ovaj tekst, obratimo pažnju na ono što je Isus u trenucima iskušenja rekao svojim učenicima u Getsimanskom vrtu, neposredno pre hvatanja i suđenja. Oni su bili umorni, bilo im je teško da ostanu budni. Isus im je rekao: „Molite se Bogu da ne padnete u napast (iskkušenje)... što spavate: ustanite, molite se Bogu da ne padnete u napast.“ (Luka 22,40-46) Isus ih je učio: Molite se **sada, pre** nego što dođe kušanje.

Matej ovo opisuje nešto drugačijim rečima: „Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je telo slabo.“ (Matej 26,41) – Neki će pomisliti: „U ovome je tajna! Od mene se

očekuje da stražim kako ne bih pao u napast. Na prvi znak nevolje moliću se i postići pobedu.“ To nije ispravno. Treba se moliti **pre** nego što se iskušenje uopšte pojavi.

Šta je u stvari Isus rekao? „Stražite i molite se“ – **sada**, „da ne padnete u napast“ – **kasnije**. Mi treba da izađemo pred presto milosti sada, da bismo dobili pomoć u vreme kad nam ona zatreba. Jedan od razloga što doživljavamo neuspehe u nastojanju da živimo kao hrišćani je u tome što u krizama pokušavamo da koristimo rezervne snage koje nemamo.

Biblija opisuje način na koji treba da se suočimo sa iskušenjem: „Gospod zna kako da pobožne izbavi od iskušenja...“ (2. Petrova 2,9 – SSP) Ovde stoji da Gospod izbavlja pobožne. Biti pobožan znači nešto više nego biti vernik Crkve. To je jasno. Juda je bio vernik Crkve, u stvari bio je njen blagajnik! Ananija i Sapphira bili su ugledni vernici. Biti pobožan znači mnogo više od davanja desetka i doslednosti u zdravstvenoj reformi. Pobožan je samo onaj koji poznaje Boga i održava s Njim svakodnevnu zajednicu.

Može li Gospod izbavljati od iskušenja one koji nisu pobožni? Zašto ne? Zar ne kažemo da Bog može sve?

Bog **ne može** da promeni nečiji život dok mu to čovek ne dozvoli. Imajmo na umu da Bog nikad ništa ne čini silom. Mi donosimo odluku da se potčinimo kontroli Njegove ljubavi. Ako nismo doneli odluku da se oslonimo na Boga, On nam ne može pomoći da izađemo na kraj sa iskušenjima. Kad mu dozvolimo da od nas izgradi duhovne, a ne samo religiozne ljude, tada nas može izbaviti od iskušenja. Veliki Bog, koji upravlja Suncem, Mesecom, zvezdama i svim planetama, Bog koji šalje našu planetu na put oko Sunca svake godine u potpuno isto vreme, bez zakašnjenja i za delić sekunde – taj isti Bog ne može da učini ništa kako bi promenio moj život, ako Mu to dragovoljno ne dozvolim.

Čitajući Bibliju često nailazimo na obećanja kojima prethode uslovi. Jedan takav tekst nalazimo u 1. Korinćanima 10,13: „Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovečijega; ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti.“ Pavle ovde govori o pobožnim ljudima. On je zaključio da njegovi čitaoci znaju kakav je čovek duhovan, pobožan, koji je verom u vezi sa Bogom, iako neki Korinćani to očigledno nisu znali. Teško je poverovati da se ovo obećanje odnosi na čoveka koji živi bez povezanosti sa Bogom. Bog može da saraduje sa ljudima samo kad s Njim **uspostave ličnu zajednicu**.

Uvek na umu treba imati dve velike istine:

(1) Suština greha i iskušenje je u oslanjanju na sopstvenu moć.

(2) Ako se oslonim na sebe, moraću da se poslužim trikovima i mahinacijama kako bih se izbavio iz iskušenja u koja sam već upao; ako čak i uspem da se izbavim, pobeda je samo prividna. Božji plan za nas je da se najpre odupremo suštini greha i iskušenja, i da vodimo borbu vere, a to znači da se oslonimo na Boga. Ako tada dođe iskušenje, Bog će se, umesto nas, suočiti s njim.

Problem je, međutim, u tome što čovek koji se suočava sa iskušenjem i bez oslanjanja na Božju silu i povezanost sa Njime, u stvari zavarava sebe. Mi ne smemo zaboraviti da su greh i iskušenje jači od svake ljudske snage volje. Ako mislimo da i bez Boga imamo dovoljno snage da nadvladamo iskušenje, obmanjujemo sami sebe. Prava pobeda uvek je izvojevana **u samom čoveku** još pre nego što se kriza pojavila.

Ima onih koji misle da je Isus citiranjem Pisma pobedio sotonu. To **nije** tačno. Isus je zaista citirao Pismo. Zanimljivo je čitati izveštaj o Njegovom kušanju u pustinji. „Tada Isusa odvede **Duh** u pustinju da ga đavo kuša.“ (Matej 4,1) Ovo te može ohrabriti kad veruješ da si u istoj situaciji. Isto tako ti mogu pomoći reči iz 11. stiha: „Tada ostavi ga đavo, i gle, anđeli pristupiše i služahu mu.“

Isus je navodio iz Pisma: „Pisano je!“ Često smo ovim događajem hteli da istaknemo potrebu da dobro upamtimo biblijske stihove kako bi nam oni pomogli. Da li je Isusova pobjeda stvarno pretežno zavisila od **citiranja** Pisma? Ne!

Svako od nas je bio u situaciji kada se suočio sa nekim iskušenjem u kome je osećao da bi mu citiranje Pisma pomoglo. Ali to tada nije uradio, jer nije želeo pomoć. Bili smo svesni da bi nam molitva mogla pružiti pomoć da se odupremo iskušenju. Zato smo ostavljali molitvu za kasnije, kad smo već tražili oprostjenje. U stvari, plašili smo se da bi nas Bog mogao sprečiti da učinimo ono što smo naumili.

Ima iskušenja koja nailaze tako brzo da nemamo vremena da se molimo ili citiramo Pismo. Neka iskušenja zahtevaju pažljivo planiranje, dugo razmišljanje s naše strane. To je dugotrajno iskušenje. Ali u kratkotrajnom iskušenju moramo da reagujemo brzo. Ti me udariš i ja ti vraćam. Nema vremena za citiranje biblijskih stihova, nema vremena za molitvu, ni za pevanje pesama. Ako želiš bilo kakvu pomoć kod ovakvog iskušenja, moraš da imaš neku rezervu u duhovnoj banci, pre nego što se suočiš sa ovakvim iskušenjem.

Zašto je Isus citirao Pismo? Zato što je već mnogo ranije znao da ga koristi, na kolenima, u tajnoj molitvi i znao je šta znači imati silu Božju u svom životu. Citiranje Pisma bio je spontani odgovor na krizu u tom trenutku. Isusova pobjeda nije zavisila od izgovaranja nekih čarobnih reči iz Pisma. Ona je zavisila od Božje prisutnosti u Njemu, a to je bio rezultat lične, svakodnevne povezanosti sa Ocem. Ako je u vezi s Ocem, čovek **može** da se moli kad je izložen iskušenju i **može** citirati iz Pisma i pevati, ali to nije ono što mu daje silu da pobedi.

Istina, Isus je rekao da stražimo i da se molimo. Ali, On nije rekao da treba da stražimo kad su pojedinačna iskušenja u pitanju. Treba da stražimo da nas ništa ne odvoji i ne zakloni od Boga, od naše svakodnevne zajednice s Njim.

Obrati pažnju na udeo koji pripada nama i na ono što će Hristos učiniti za nas: „Hristos menja srce. On verom boravi u vašem srcu. **Verom i stalnim pokoravanjem svoje volje Hristu treba da održavate ovu vezu sa Njim; i dokle god to budete činili**, On će delovati u vama da želite i činite ono što Mu je ugodno... I tada, **kada Hristos radi u vama**, vi ćete pokazati isti duh i činiti ista dela – dela pravičnosti, poslušnosti.“ (Put Hristu str. 49.50)

Kad bismo čitali Jevrejima 4,16. na način na koji obično postupamo kad smo u iskušenju, onda bi to zvučalo ovako: „Da pristupimo slobodno prestolu blagodati **u vreme kad nam zatreba pomoć**, da bismo dobili milost.“ Međutim, ovaj tekst to ne kaže. On kaže: „Da pristupimo dakle slobodno prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat, **za vreme kad nam zatreba pomoć**.“

Već smo spomenuli banku iz koje možemo uzimati rezervu sile. Prema ogromnom bogatstvu Božje milosti, i milosti našeg Gospoda Isusa Hrista, svaki bogataš na ovoj Zemlji je puki siromah. Ako znamo šta znači održavati vezu sa ovom nebeskom bankom, kad kriza dođe, pomoć će već čekati na nas. Duh Gospodnji podići će zastavu nasuprot neprijatelju. (Isaija 59,19)

Neko će možda upitati: Zar Bog samo pobožne izbavlja od iskušenja, pa ako padnem, to znači da nisam pobožan? Na izvestan način to je istina jer, ako neko padne u greh, to znači da se nije oslanjao na Boga **u to vreme**. Gospod zna kako da nas izbavi od iskušenja, ako se oslanjamo na Njega a ne na sebe, čak i za vreme dok učimo šta znači oslanjati se na Njega. Ako neko i padne u iskušenju, to još ne znači da ne pripada Bogu. Takav pad samo pokazuje da se, zbog svoje nezrelosti, hrišćanin nije oslonio na Božju, već na svoju silu, da je želeo sopstvenim trudom da savlada krizu. Ako takav čovek nastavi da traži Boga, bez obzira na svoj neuspeh, Bog će nastaviti da ga vodi do potpune i konačne pobjede.

To je i značenje teksta u 1. Jovanovoj 3,6 (SSP): „Ko god živi (stoji – Karadžić) u njemu, više ne greši. A ko greši, nije ga video ni upoznao.“

Šta u stvari, kaže ovaj tekst? Suština greha je: **ne biti** u Njemu. Ako sam u Njemu ne grešim. Stih 9. istog poglavlja kaže: „Koji je god rođen od Boga ne čini greha, jer njegovo seme stoji u njemu, i ne može grešiti, jer je rođen od Boga.“ Ko je to seme? Isus, Reč Božja. Ako sam nanovo rođen, ja ne želim da živim nezavisno od Boga. Tada hoću da budem u Hristu, da budem pod kontrolom Njegove ljubavi. Činiti bilo šta bez povezanosti s Njime je suština svakog iskušenja, svakog greha.

Imajmo na umu da Bog nikad nije želeo da nas zaokupe naši gresi, naše pogreške ili naši problemi. Božji plan je bolji. On želi da gledaš u Njega, da ga upoznaš u ličnoj, svakodnevnoj vezi ljubavi i zavisnosti.

„Dugo sam pokušavao da izvojujem pobedu nad grehom“, pisao je V. V. Preskot, „ali nisam uspeo. Onda sam shvatio razlog. Umesto da učinim ono što Bog očekuje od mene i što mogu (a to On ne može da učini umesto mene), pokušavao sam da učinim Božji deo; ono što On ne očekuje od mene, što i ne mogu da učinim (a to je On obećao da će učiniti umesto mene). Pre svega, moj posao nije da **izvojujem**, pobedu, već da je **primim**, zato što ju je već Hristos **izvojevao za mene**.

Hristos je, kao čovek, vodio bitku života i pobedio. Kao moj lični zastupnik, On je tu pobedu izborio za mene. Zato mi kaže: 'Ne boj se, jer ja nadvladah svet!' Sa dubokom zahvalnošću mogu, dakle, reći: 'Hvala Bogu, koji nam daje pobedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista!' Moj problem je bio u ovome: nisam obraćao pažnju na činjenicu da je pobjeda dar, već izvojevana i spremna za svakoga ko želi da je primi. Trudio sam se da izvojujem ono što je već On izvojevao za mene. To me je vodilo neuspehu.

Ova pobjeda se ne može odvojiti od Hrista. Kad sam shvatio kako da primim Hrista kao svoju pobjedu, kroz **jedinstvo s Njime**, tada je za mene počeo novi život. Ne mogu reći da više nisam imao sukoba i da više nisam načinio nijednu pogrešku. Daleko od toga! Ali, to se dešavalo samo kad sam propustio da se oslonim na Hrista kao svog ličnog Spasitelja i kad sam se odvojio od Njega. Pogreške sam činio kad god sam dozvoljavao da nešto stane između mene i Njega i da me spreči da pogledom vere posmatram Njegovo sveto lice. Kad god sam upirao pogled u neprijatelja ili u teškoće, ili u sebe i svoje ranije neuspehe, tada sam klonuo i propustio da primim pobjedu. Zato moje životno načelo glasi: Gledaj na Isusa!

Borba koju treba da vodim je borba vere, a oružje u toj borbi nije telesno. Ne verujem u sebe, pa zato nemam poverenja ni u svoju snagu da nadvladam zlo. Spasitelj mi kaže: 'Moja se sila u slabosti pokazuje sasvim' i zato predajem celo svoje biće Njegovoj kontroli dozvoljavajući Mu da postigne u meni da hoću i činim kao što Mu je ugodno... On me nije nikad izneverio. Živeći svoj pobedonosni život u meni, On mi daje pobjedu.“ (Pobjeda u Hristu, str. 25-27) **Pozivam vas koji čitate ove redove da naučite šta znači doći Bogu dok još nema krize; dok nas đavo još nije stavio na probu. Tako je radio Isus; On je provodio tihe, rane jutarnje časove sa Bogom, tražeći silu za taj dan.** (COL 139)

8. „SAMO JE JEDNO POTREBNO!“

„A kad idahu putem i on uđe u jedno selo, a žena neka, po imenu Marta, primi ga u svoju kuću. I u nje beše sestra, po imenu Marija, koja i sede kod nogu Isusovih i slušaše besedu njegovu. A Marta se beše zabunila kako će ga dočekati, i prikučivši se reče: Gospode! zar ti ne mariš što me sestra moja ostavi samu da služim? reci joj dakle da mi pomože. A Isus odgovarajući reče joj: Marta! Marta! brineš se i trudiš za mnogo. A samo je **jedno potrebno**. Ali je Marija dobri deo izabrala, koji se neće uzeti od nje.“ (Luka 10, 38-42)

Šta je to, za život važno, Marija izabrala? Da li je i nama danas to isto potrebno? Pokušajmo da otkrijemo duhovnu poruku koju sadrži ovaj izveštaj iz Jevanđelja, koji je nešto više od običnog događaja koji se odigrao pre dve hiljade godina, nešto više od zveckanja sudova i tava u kuhinji. Koju duhovnu pouku je Isus pokušao da iznese Marti? Marija je sedela kod Isusovih nogu. Marta nije. Za Mariju je slušanje Isusovih reči bilo važnije od svega. Martu su opterećivale ovozemaljske brige.

„Marija je bila tip duhovne osobe“, možda će neko zaključiti. „Po prirodi je bila više zainteresovana za religiju od Marte.“ Da li je to tačno? Počnimo od početka. Ako proučimo sve postojeće tekstove o životu Marije, Marte, Lazara i Simona, dobićemo zanimljiviji događaj od bilo kojeg romana.

Dve žene, Marija i Marta, živele su sa bratom Lazarom u mestu Vitaniji. Očigledno, one su u materijalnom pogledu zavisile od njega. Roditelji su im verovatno umrli. Obe su bile dobro poznate, ali jedna – Marija – bila je društvenija i verovatno privlačnija. Bila je otvorena i prijateljski raspoložena prema ljudima oko sebe. Ljudi su je voleli. Kad god se negde održavao neki sabor ili svečanost, ljudi bi pozivali Mariju.

Marta je bila sasvim drugačija. Bila je uvek ista – ozbiljna, vredna i pouzdana. Možda nije bila tako lepa kao Marija, ali bila je izvrsna domaćica. Verovatno je pokušavala da nauči Mariju nekoj od svojih veština. Marta je bila dobra žena. Kao vernik (a to su bili gotovo i svi drugi u Vitaniji) redovno je posećivala bogoslužjenja u sinagogi. Bila je religiozna, ali nije bila duhovna.

Farisej iz istog mesta, po imenu Simon, jedan od crkvenih vođa, isto je bio čest posetilac sinagoge. Ovde počinje zaplet narednih događaja. Da ne dužimo, Simon, vođa crkve, naveo je Mariju na greh.

Ovakav greh obično navede druge da se sablazne. Nije nam poznato kako je Simon uspeo da sakrije svoj greh. Međutim, za Mariju je ovo bio korak dalje na putu greha.

Jedna od đavolskih zamki je da te, koristeći se tvojim padom u greh, navede na još gore postupke. Po svemu sudeći Marija je imala svoju filozofiju, verujući da je Božja volja da bude kažnjena za svoje grehe. Naravno, najbolji način da sebe kazniš za tajni greh je da ga ponoviš. Time raste osećanje krivice. Đavo koristi našu krivicu i, ako mu dozvolimo, gura nas sve niže putem greha, dok ne shvatimo da nam preostaje samo jedno – da završimo sa životom. U tome će nas uvek podsticati.

Nedugo zatim žene su po selu pronele vest da je Marija „izgubljena“. Pričale su o njoj: „Jeste li čuli za Mariju? Čuvajte se nje!“ Da bi izbegla ogovaranje, Marija je odlučila da napusti Vitaniju. Krenula je niz goru do malog mesta koje se zvalo Magdala. Po njemu će se kasnije prozvati Marija Magdalena.

Možda je u početku pokušala da nađe častan posao. Nije nam teško da je zamislimo kako prolazi ulicama i zastaje na više mesta, tražeći posla. Međutim, Marija nikome nije bila potrebna. Bila je osuđena na gladovanje.

Jednog dana došla joj je na um misao: „Ako nema časnog posla, zaraditi se može i na drugi način.“ Ubrzo je Marija našla „zaštitnike“. Neki od njih su je u izvesnoj meri i poštovali. Na ovaj način Marija je sakupila poveću svotu novca. U ono vreme nije bilo lako čuvati novac. Ljudi su svoje blago obično zakopavali u dvorištu ili na njivi. Marija se bojala da ne izgubi zarađeni novac. Dok je gladovala, mislila je da će svi njeni problemi nestati kad bude imala dovoljno novca. Ali sada, kad je nešto imala, stalno se pribojavala da ne ostane bez svoje ušteđevine. Imovina nikada ne obezbeđuje mir i sigurnost. Zato je Isus savetovao da se staramo za večne, neprolazne vrednosti.

Onda je, jednog dana, Marija ugledala trgovački karavan kamila. U tom trenutku je pomislila: „Zašto ne bih uložila novac u neki skupoceni miris? Biće mi lakše da ga sačuvam!“ Odmah je za veliku svotu novca kupila jedan od najskupljih mirisa, alabastersku posudu sa čistim nardovim uljem.

Prolazili su dani. Zarađivala je dobro, imala je sve što joj je bilo potrebno. Ali, nedostajao joj je mir u duši. Tako je sa ljudima koji žive u izobilju. Pre ili kasnije oseće nemir i nezadovoljstvo.

Marija je bila nesrećna. Niko je nije poštovao, pa je i sama izgubila poštovanja prema sebi. Verske vođe su je osuđivale. Nije mogla izbeći osećanje krivice; ni noću nije imala mira.

Međutim, jednog dana kroz Magdalu je prošao propovednik. Mnoštvo naroda je izašlo da Ga sluša; čulo se za velika čuda koja je činio. I Marija se našla među mnoštvom, slušajući propovednikove reči: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ „Koji dođe k meni neću ga isterati napolje.“

Teško je bilo u to poverovati, jer su verske vođe primale samo dobre, moralne ljude, koji su redovno išli u crkvu, a ne grešnike, propalice i lupeže. Marija je saznala da ovaj propovednik nije omiljen kod crkvenih vlasti, **jer se druži sa grešnicima i carinicima. Čula je da ih On prihvata takve kakvi su.** To je bilo neobično. Sa slabom nadom progurala se kroz narod i tamo na trgu, izlila svoje srce pred Isusom. Rekla mu je svoj teret. Kao što znamo, Isus je došao da zavije ranjene u srcu i da oslobodi sužnje. Isus se spustio na kolena i molio se za nju, tražeći da je Otac primi. Marija se obratila tu na licu mesta; njenog tereta krivice i greha je nestalo.

Obično mislimo da je obraćenje trenutna, potpuna, apsolutna, neopoziva i konačna promena života – da od tada pa nadalje čovek više nema problema. Ako se greh ipak pojavi, dolazimo do zaključka da se nismo iskreno i stvarno obratili. Međutim, obraćenje je natprirodno delo Svetog Duha, koje dovodi do promene našeg odnosa prema Bogu. Umesto ranijeg neprijateljstva, obraćeni čovek se okreće Bogu. Obraćenje u čoveku stvara novu sposobnost da upozna i zavoli Boga. To je trenutak kad dolazi do preokreta, ali samo početnog. Potrebno je da se obraćamo svakog dana iznova, a ne jednom zauvek. Obraćenje je dar koji daje Sveti Duh. Niko se ne može obratiti sam od sebe. Mnogo je onih koji su izgubili spasenje zato što su pokušavali da upoznaju i zavole Boga, ali im je nedostajao podsticaj koji proizilazi iz novorođenja. A novorođenje izvodi Bog.

Po prvi put u svom životu Marija je upoznala pravi Božji karakter – ljubav otkrivenu kroz Isusa. Shvatila je da ne može više da se ponižava. Više nije morala da beži od Boga koga se bojala.

Bilo bi lepo reći da se događaj ovde završava i da je Marija posle toga bila srećna.

Činjenica je da je Marija opet pala u greh, očigledno vrlo brzo pošto je Isus napustio Magdalu. Neki će možda reći da je otpala od Boga, ali nemamo pravo da to kažemo. Kad posle krštenja

izgubimo strpljenje, da li zaključujemo da smo otpali? „Izgubiti strpljenje je nešto drugo!“ reći ćete. Zar je to istina? **Marija se okliznula, i opet je pala u greh. Ali, ne možemo je nazvati otpadnikom; još uvek nije promenila svoj odnos prema Bogu. I dalje je težila da bolje upozna Boga.**

Kad je Isus sledeći put došao u Magdalu, opet je izlila pred Njim svoje slabosti. On se opet spustio na kolena i molio se za nju; ponovo je iz nje isterao demone. Isus je nastavio put, a Marija je ostala.

Kad Isusa nije bilo u Magdali, Mariji je bilo teško da sačuva mir koji je nalazila u Njegovom prisustvu i slušanju Njegovih reči. Bilo bi lepo reći da je Marija, pošto ju je Isus po drugi put iscelio, živela u miru. Ponovo je pala u greh. Biblija izveštava da je Isus sedam puta iz nje izgonio demone. **Ali, Isus je svaki put primao Mariju i to je uvek iznova lomilo njeno srce. Kad god je dolazio u Magdalu, Marija je dolazila da Ga sluša i s Njime razgovara.**

Jednog dana konačno je razumela tajnu spasenja verom. To je bio rezultat vremena koje je provela s Njime, sedeći kraj Njegovih nogu, čak i onda kad Ga nije bilo u njenoj neposrednoj blizini. Marija je to razumela kad je počela i sama da se spušta na kolena i svakodnevno traži zajednicu s Ocem, sve više se povezujući s Njime. Njen život počeo je da se menja. Zašto? Kad Isus ulazi u nečije srce, greh tu nema mesta.

Uzaludni su pokušaji da ga sami izbacimo. Greh napušta srce samo onda kad Isus uđe u njega. Tada Njegova sila savladava naše slabosti. Zato Isus prihvata ljude onakve kakvi su. Samo On može da izvrši promenu.

Predugo smo verovali da treba da se borimo protiv greha. Sigurno se sećamo načela: „Gledanjem se menjamo.“ Šta treba da gledamo? Svoje grehe? Ako stalno gledamo njih, još više ćemo ih voleti. Ali, ako gledamo Hrista, zavolećemo Njega. Naših greha će brzo nestati. Marija je naučila da se ne bavi svojim gresima i pogreškama, već da razmišlja o Božjoj ljubavi. Mogla je da promeni svoj život tek kad je prestala da gleda na svoje slabosti i grehe, i kad je počela da gleda na Isusa.

Marijino stanje se toliko izmenilo da je u njoj počela da se rađa nada. Želela je da se vrati kući. Možda će je sada primiti. Poželela je da vidi Martu i Lazara. Spremila se i krenula uzbrdo, prema Vitaniji. Sa sobom je u kovčegu nosila i posudu sa dragocenim mirisom.

Srce joj je jače zakucalo kad se približila starom kraju. U blizini gradskog zida začula je mrmljanje i uzvike, uobičajene za ono vreme. U Hristovo vreme bilo je mnogo gubavaca. Oni su bili dužni da druge upozore na svoju nesreću. Kad god bi im se neko približio, morali su da viču: „Nečist! Nečist!“ Bez obzira iz kojeg sloja je gubavac poticao, za njega nije bilo mesta u gradu; morao je da živi van gradskih zidina. Osim toga gubavci su bili isključeni iz Crkve. Njih su smatrali kažnjenim za učinjene grehe. Ostatak svog života svi gubavci morali su da provode u ritama, kraj puta, proseći hranu, izloženi propadanju i smrti. Mariji je sve ovo bilo poznato. Za trenutak je zadrhtala i nastavila put.

Ali, dok se približavala kapiji Vitanije, čula je glas koji joj se učinio poznat. Pogledala je gubavca i prepoznala ga. Bio je to Simon, bednik koji ju je naveo na greh. Pritegla je jače svoj plašt oko sebe i požurila. Dok se približavala domu, trudila se da povrati mir.

Usledio je srdačan susret između Marije, Marte i Lazara. Stanovnici Vitanije su bili isti kao i pre njenog odlaska. Neki su govorili: „Dobro je, Marija se vratila.“ Većina je upozoravala: „Čuvajte se Marije!“

„Ali, promenila se“, govorili su drugi. „Kaže da je srela Isusa.“

„Neće dugo izdržati. Samo se vi čuvajte nje!“

Nije bilo lako živeti u takvoj sredini, ali Marija je odlučila da ostane. Malo po malo opet se odomaćila u Vitaniji.

Kako je Marija uspjela da se ne obeshrabri pored svih ogovaranja? Kako je uspjela da sačuva mir u duši? Ovu tajnu naučila je od Isusa. Svakodnevna povezanost sa Isusom bila je izvor njene snage. Kako je mogla da razgovara sa Bogom kad Isus nije bio u Vitaniji? To su joj omogućili trenuci ostajanja nasamo, kad je proučavala Pisma i molila se, kad je govorila Bogu i slušala šta On njoj kaže. Osim toga, Marija je naučila tajnu hrišćanskog svedočenja. Kad bi je pitali za promenu njenog života, i kad god joj se ukazivala prilika, Marija je pričala jednostavno, svojim rečima, kako je veličanstveno čudo Isus učinio za nju. A to je i suština hrišćanskog svedočenja – reći drugima šta je Hristos učinio za tebe. Njeni slušaoci su i sami poželeli da sretnu i upoznaju Isusa.

Jednoga dana Isus i Njegovi učenici prešli su dug put od Jerihona do Vitanije. Marta je pomislila kako bi bilo dobro da ih pozove na večeru. Jer, tako će svi imati priliku da se međusobno bolje upoznaju. Ovim događajem otpočeli smo ovo poglavlje. Kad je Marta zamolila Isusa da natera Mariju da joj pomogne u pripremanju hrane, ona je u stvari želela da ostavi dobar utisak na Isusa. Ali, Isus je odgovorio: „Samo je jedno **potrebno!**“ Ova Njegova izjava bila je sadržina i suština – početak, sredina i kraj – sve u vezi sa Jevanđeljem o spasenju. Samo je jedno potrebno u hrišćanskom životu, a upravo to mnogi od nas zanemaruju. To je i razlog što hrišćanski život tako malo znači mnogima koji su pokušali da ga vode a nisu uspjeli. Oni nisu otkrili tajnu koju je Marija shvatila. Šta je to Marija izabrala? Da sedi kraj Isusovih nogu. Kad god je Isus bio u Vitaniji, niko je nije mogao odvojiti od Njegovih nogu. Ona je tu sedela, stičući stalno nova saznanja o Bogu. Znala je kroz šta je sve prošla i koliko je Isus sada važan za njen život. Nama je danas takođe potrebno da sedimo kraj Isusovih nogu, kao što je to bilo potrebno Mariji.

Mnoštvo izraza koje koristimo da opišemo hrišćanski život – doći Hristu, predati se Njemu, gledati Ga, sedeti kraj Njegovih nogu, predati Isusu svoje srce i volju, dozvoliti Mu da preuzme vođstvo u našem životu – sve to postaje razumljivo kad preduzimamo tri jednostavna koraka. Kako se možemo međusobno bolje upoznati? Tako što odvajamo više vremena jedan za drugoga. Isto važi i za upoznavanje sa Bogom – veza sa Njim se uspostavlja na početku svakog dana proučavanjem Biblije i molitvom. Proučavaj o Isusovom životu kako je zapisan u Bibliji, naročito u Jevanđeljima, i prenesi to na svoj život, na sopstveno iskustvo, na sopstvene želje i potrebe. Razgovaraj zatim sa Bogom o onome što si naučio. A zatim prenesi svojim prijateljima ono što si primio kroz lični kontakt sa Bogom. Ako im budeš govorio šta je Isus učinio za tebe, u njima će se probuditi želja da Ga i sami potraže.

Da li to znači da hrišćanski život ne traži ništa drugo sem sedenja kod Isusovih nogu? Zar da samo čitamo Bibliju i da se molimo? Ne! Hrišćanin ima mnogo toga što treba da čini i održava: dobra dela, poslušnost, uzvišena načela, biblijska nauka. Ali sve će to spontano proisteći iz druženja s Bogom. Ako gajimo zajednicu s Njime, činićemo mnogo više nego što smo ikada mislili. Postići ćemo, isto tako, mnogo više ciljeve od onih koje smo ranije smatrali mogućim. Sve će to proizaći iz onoga što je osnovno i životno – sedenja kraj Isusovih nogu. To mora da bude u središtu, osnova i srž svega drugog, uzrok svakog hrišćanskog iskustva, način na koji odgovaramo na Božju ljubav. Mnogi to još ne shvataju. Oni ne veruju da je Jevanđelje tako jednostavno. Međutim, kao što je Isus rekao, Marija je izabrala „dobri deo“ koji se neće uzeti od nje.

A Marta? Da li je bilo pogrešno što se bavila svetovnim poslovima? Ne verujem da bismo voleli da živimo u domu u kome domaćica nema bar malo Martinog duha. Postoje široke mogućnosti za osobe koje su slične Marti i vole aktivnu službu. Marta je bila dobra i religiozna. Pokazivala je

pobožnost u svom revnom radu; uskoro joj je postalo lakše da obavlja crkvene poslove nego da svakog dana odvajajući određeno vreme za zajednicu sa Bogom. Međutim, Isus joj je pokazao da **prvo mora sedeti kraj Njegovih nogu; i njoj je bilo potrebno da razume lekciju spasenja kroz veru.** Da li je to značilo da Marta uopšte više ne treba da se zanima za kuhinju? Setimo se: Bog svojom kontrolom nikada ne poništava našu individualnost. Marta je, tako, naučila da najpre traži Boga, a onda da Ga pozove sa sobom u kuhinju, na svoj posao. Kad joj je Bog postao prvi u svemu što je činila, počela je bolje da Ga poznaje.

A Lazar? U knjizi Čeznja vekova, na 447. strani stoji da je Lazar od prvog susreta sa Isusom čvrsto poverovao u Njega. Postao je jedan od najpouzdanijih Isusovih učenika. Sve troje – Marija, Marta i Lazar – postali su Isusovi bliski prijatelji. Kad god bi došao u Vitaniju, Isus bi ih posetio, jer se među njima prijatno osećao. Povezivali su ih prijateljstvo i ljubav.

Neko će reći da je Isus voleo svakoga. Zar je stvarno prema nekima pokazivao veću ljubav? Istina je, Isus je neke voleo više i verovatno je tako i danas.

Međutim, mi smo u zabludi kad mislimo da je Isus više mario za Petra, Jakova i Jovana, nego za druge. Isus im je bio bliži zato što su to oni hteli. Isus nije nikad želeo da pravi razliku među učenicima, ali su Mu neki od njih **ukazivali** više pažnje. U tome se krije velika razlika.

Važna je činjenica da je Isus primao sve ljude. Nije pokazivao privrženost samo prema vođama Crkve ili prema onima koji su redovno dolazili u crkvu. Voleo je i grešnike. Svi su mogli da Mu priđu u svako vreme. Isus može da primi i tebe, bez obzira gde si i ko si, bez obzira na ono što si učinio u prošlosti.

Isus je nastavio svoja putovanja i bio je daleko od Judeje (u kojoj se nalazi i Vitanija), kad se Lazar razboleo. Lazar je imao visoku temperaturu, koja se i dalje pela. Ostao je gotovo bez svesti. Marija i Marta su poslale glasnika Isusu: „Onaj koji ti je mio bolestan je!“ Naravno, bile su uverene, pošto ih Isus voli, da će odmah doći. Međutim, glasnik im je samo preneo Isusove reči: „Ova bolest nije na smrt!“ Požurile su u Lazarevu sobu.

„Lazare! Čuješ li nas?“

„Da“.

„Ne brini, Lazare! Nećeš umreti!“

„Stvarno?“

„Sigurno nećeš!“

„Ko to kaže?“

„Isus! Upravo je stigla poruka od Njega; nećeš umreti!“

Međutim, temperatura je i dalje rasla. Bolovi su bili užasni. Pre nego što je izgubio svest, sestre su rekle: „Biće dobro, Lazare; sve će biti dobro!“

„Hoće li?“

„Isus kaže da nećeš umreti.“

„Veoma mi je loše. Ipak, pouzdaću se u Njegovu reč.“

A zatim je umro. Njegovim sestrama bilo je teško da to shvate. Oni koji ne sede kod Isusovih nogu, uvek, u takvim prilikama, na kraju okrivljuju Boga. Osuđuju Ga za sve svoje nevolje. Ali, kod onoga ko zaista poznaje Isusa, sve je drugačije. Uprkos tuge i bola koji su osećale, Marija i Marta se nisu pokobile u svojoj veri. Nisu krivile Isusa za Lazarevu smrt.

Pošto je, ne žureći se, čekao dva dana, Isus se obratio svojim učenicima: „Vraćamo se sada u Vitaniju. Lazar je zaspao.“

„Zaspao? Onda je bolje da ga ne uznemiravamo. Bolesniku je potrebno što više odmora. Bolje da ne idemo u Vitaniju.“ Učenike je mučila vest koju su čuli; neki ljudi u Judeji nameravaju da ubiju Isusa pa su se učenici plašili da i sami ne stradaju.

Isus je odgovorio: „Ne, moram da se vratim u Vitaniju da probudim Lazara.“

„Ne budi ga! San mu je baš sada potreban.“

Tek tada im je Isus jasno rekao: „Lazar je umro, ali idem da ga probudim.“

Mnogi od nas osetili su veliki bol gubitka, kad je umrla osoba koju su voleli. Neki naši mili zaspali su u proteklim godinama, a verovatno će ih još zaspati pre Isusovog ponovnog dolaska. Međutim, ovakva smrt je samo san. Ona nije strašna jer će Isusovim povratkom svanuti jutro vaskrsenja. Danas se samo privremeno razdvajamo, jer s nadom očekujemo slavni susret sa Spasiteljem.

Isus se vratio u Vitaniju. Marija i Marta su mu izašle u susret. Uprkos teškom gubitku, njihova je vera ostala netaknuta. Ostalo nam je poznato. Uklonili su kamen, Isus je pozvao Lazara u život, a narod je klicao, spreman da kruniše Isusa za cara. Za njih na Zemlji većeg čoveka nije bilo. Hteli su da Mu služe, ali iz pogrešnih pobuda. Zato se Isus uklonio iz mnoštva. Uvek je bio takav.

U međuvremenu, dogodilo se nešto što ne možemo da razumemo ni objasnimo sa ljudskog stanovišta. Isus svakoga voli i svima prašta. Čak i onima koji ne zaslužuju Njegovu ljubav. Jednoga dana Isus je prolazio istim putem kojim je išla Marija kad se vraćala kući. Približavajući se gradskim vratima začuo je uzvik: „Nečist! Nečist!“ U svojoj velikoj ljubavi Spasitelj nije mogao ravnodušno proći pored takvog čoveka. Ista sila koja je izgnala demone iz Marije i vaskrsla Lazara, očistila je bednog Simona od gube.

Kad bih znao da Simon nije zaslužio isceljenje, pustio bih ga da polako propadne. Neobično je što je Isus iscelio Simona od gube pre nego što Ga je ovaj prihvatio kao Mesiju, kao Gospoda i Spasitelja. Nekada mislimo da Isus leči samo one koji su spremni da Ga prihvate. Međutim, Bog i danas isceljuje ljude za koje mislimo da ih Bog nikad neće isceliti. To čini Bog koji je mnogo mudriji od nas. Međutim, izgleda neverovatno da je Hristos iscelio neiskrenog Simona, koji je doprineo Marijinom padu u greh, i to pre nego što Ga je ovaj prihvatio kao Mesiju i pre nego što se istinski pokajao.

Čudo kojim je Hristos izlečio Simona postalo je za njega pravi problem, jer su fariseji smatrali da se svako dobročinstvo zarađuje. Oni su radili za nagradu. Međutim, Hristos ga je nagradio iako on to uopšte nije zaslužio. Bio je to snažan udarac za Simonov ponos. Sada se osećao obaveznim da zauzvrat učini neko dobro, i da ako bude moguće, nadmaši Isusovo dobročinstvo.

Nije ga teško zamisliti kako, po povratku u svoj dom, noću leži budan i razmišlja šta da učini. Nije imao mira, jer je i dalje bio farisej, čovek koji „zarađuje“ naklonost. Možda mu je usred noći došla na um sjajna zamisao: „Organizovaću veliku gozbu u Isusovu čast. On će biti počasni gost. Na ovaj način odužiću Mu se za isceljenje.“ Tako je Simon za Isusa isplanirao veliku gozbu u svojoj kući.

Naravno, kad god se u Vitaciji pripremala neka gozba, svi su pozivali Martu da pomogne u pripremanju hrane. Zatim je Simonu sinula još jedna misao. Ako želiš da se gozba **pamti**, pozovi na nju čoveka koji je ustao iz mrtvih. To će privući pažnju naroda. Osim toga obezbediće slavu i ugled Simonu, jer će ljudi godinama kasnije pričati o gozbi na kojoj su gosti bili Isus i Lazar. Zato je pozvao Lazara da bude drugi počasni gost, odmah do Isusa. Pa ipak, nekoga nije pozvao.

Onda je došao taj dan. Gotovo svi bili su u Simonovoj kući. Nije teško zamisliti društvenu, otvorenu, prijateljski raspoloženu Mariju, koja je ostala sama kod kuće. Bilo joj je teško. Ne samo

zbog toga što nije bila pozvana. Bolelo ju je što je čula da Isus govori kako će otići u Jerusalim, gde će ga zli ljudi ubiti. Nije mogla da podnese tu pomisao; Isus je bio njen najbolji prijatelj. Nije marila za beskorisni običaj polaganja cveća na grob voljenih. Smatrala je da cveće treba odneti ljudima još za života. I tada se nečega setila! Moram videti Isusa pre nego što ode u Jerusalim – poslednji put, pred smrt. Nisu je pozvali, ali ona će ipak otići na gozbu. Ako se bude tiho uvukla u prostoriju, niko je neće primetiti.

Ušla je u svoju sobu, otvorila kovčeg sa dragocenostima i uzela alabastersku posudu sa nardovim mirisom. Požurila je do Simonove kuće. Žureći, pokušavala je da sredi misli. Kad je ušla na zadnja vrata, kroz kuhinju u kojoj je Marta poslovala, sestra je pokušala da je zadrži, ali Mariju niko nije mogao da zaustavi. Stigla je do vrata prostorije u kojoj se održavala gozba. Unutra je bilo prilično mračno. Male lampice sa maslinovim uljem davale su oskudnu svetlost. Gosti su licem bili okrenuti ka sredini prostorije. Odlučila je da se polako i tiho prikrade do Isusovih nogu. Tiho će ih pomazati, i nikada niko za to neće saznati. Onda će se povući nazad kroz zadnja vrata.

Međutim, njen se plan izjalovio. Kad se otvori bočica nardovog mirisa, **nemoguće** ju je sakriti. Iznenada je miomiris ispunio celu prostoriju. Sve su se oči upravile prema njoj. Čula je žamor gostiju koji su je prepoznali, uznemirila se i počela da drhti. Zbunjena, prosula je miris po Isusovim nogama i po podu. Tada je otkrila da je zaboravila još nešto – kod sebe nije imala ubrusa, niti ičeg sličnog. U to vreme čestite žene nosile su skupljenu kosu. Samo žene sa ulice nosile bi puštenu, dugu kosu koja leprša. Marija tome nije pridavala pažnju. Izvadila je šnale i kosom obrisala nardov miris. Svi su je posmatrali i šaputali među sobom. A malo dalje, na drugom kraju stola, Simon je pomislio: „Kad bi Isus znao kakva je to žena; i još joj dozvoljava da Ga se dotiče! On ne može biti prorok!“ Ne znam samo kako je čovek takve prošlosti mogao da se bavi takvim mislima, ali Simon je mogao.

U tom trenutku Isus se okrenuo Simonu i rekao: „Simone, imam nešto da ti kažem.“ Simon se ukrutio i stegao vlažne ruke. Čuo je da ovaj čovek čita ljudske misli. Ukočio se, siguran da će ostati bez svoje maske. Uplašio se da će biti ponižen u sopstvenoj kući, na gozbi koju je sam organizovao, pred očima svih prisutnih. Već je zamišljao koji će se glas pronet i Vitanijom. Osećao je mučninu i uznemirenost. A Isus mu je na ljubazan, nežan način, i veoma jednostavno, ispričao priču koju je samo Simon mogao da razume. Ona je prodrila kroz oklop njegove izveštačene spoljašnjosti i ušla duboko u srce. Prvi put u životu Simon je video sebe kakav je u stvari – buntovni grešnik, podli, nečisti čovek i spolja i iznutra, sudija drugih. Video je sebe u prisustvu Onoga koji dobro zna kakav je u suštini, ali Onoga koji ga još uvek voli, koji mu ukazuje ljubaznost i nežnost i ne skida javno masku sa njegovog lica. Simonovo srce se slomilo i on se tog trenutka obratio. Predao se Isusu, prihvatio Ga kao svog Spasitelja i priznao kao Mesiju. Tako je Isus zadobio i Simona.

Iskustva Marije, Marte, Simona i Lazara govore nam da je Isus zainteresovan za svakoga od nas, a ne samo za ljude koji su „čistoga srca“, Želeći da sve privuče k sebi, On ne ostavlja, ne napušta ni one za koje smatramo da su beznadežni. Isus voli grešnike, varalice, lažljivce, preljubocince, nemoralne, fariseje, zakonike i bednike. Hristos voli i dobre ljude, one koji ne čine ništa loše ali su daleko od Njega, one koji se oslanjaju na sopstvenu dobrotu, koji ne uviđaju potrebu za Isusom i kažu: „Gospode, ja sam u svemu ispravan. Hvala Ti što se brineš za mene, ali mi nisi potreban. Idi i pomoz onima kojima si stvarno potreban.“ On voli i vernike koje bolest savladava i odvaja ih od nas; zato što će ih On probuditi za život večni. Ako je bilo tako dok je bio na Zemlji i voleo svakoga, onda mora voleti i **sve** koji danas žive.

Da li si u svom životu upoznao ovu ljubav? On je odlučio i da zadobije tebe i mene. Ali, On se nikad ne nameće silom, nikome ne nameće svoju kontrolu. Mi sami odlučujemo da li ćemo Ga primiti, jer On još uvek kuca. Šta se događa ako Ga primimo?

„Ništa ne izgleda tako bespomoćno, pa ipak ništa nije tako nepobedivo, kao duša koja oseća svoju ništavost i u potpunosti se oslanja na Spasiteljeve zasluge. Molitvom, proučavanjem Njegove reči, verom u Njegovu stalnu prisutnost, najslabije ljudsko biće može živeti u vezi sa živim Hristom i On će ga držati rukom koja nikada neće izneveriti.“ (MH 182)

Zaključujem ovu knjigu sa nadom da će svako od vas obratiti pažnju na ono „jedno“ koje je potrebno. Zašto ne bi **iskusio** šta znači na početku svakoga dana provesti jedan sat nasamo s Bogom? A onda držati vrata svog srca otvorena i dozvoliti Mu da uđe u tvoj život. Sedi kraj Hristovih nogu da bi On obavio svoj posao koji je otpočeo ili želi da otpočne u tvom životu! Ako znaš šta znači sedeti kraj Njegovih nogu, ništa neće moći da te pokoleba. To ne znači da ćeš se osloboditi problema, ali te oni neće nadvladati. Ono što ti drugi čine neće te uznemiravati, nećeš izgubiti san brinući se za budućnost i događaje poslednjih dana. Bolesti, brige i tuge neće te uništiti, jer ćeš imati Prijatelja koji će ići s tobom kroz sve teškoće.

„Ako budeš tražio Gospoda i svakoga dana doživljavao obraćenje; ako svojim dragovoljnim duhovnim izborom odlučiš da ćeš biti slobodan i radostan u Bogu; ako radosnim srcem prihvatiš Njegov poziv milosti i poneseš Hristov jaram – jaram poslušnosti i službe – sva tvoja gundanja će utihnuti, sve teškoće biti uklonjene, a svi problemi sa kojim se sada suočavaš, rešeni.“ (MB 101)